

Chùa đủ

CHƯA ĐỦ

Tác giả: Bàn Tơ

Mục lục

Mở đầu – Chương 01

Chương 02 – Chương 03

Chương 04 – Chương 05

Chương 06 – Chương 07

Chương 08 – Chương 09

Chương 10

Mở đầu

"VẬY..... CÔ THÍCH TÔI À?"

Trong góc vườn của một ngôi trường ở Đài Bắc, một thanh niên cao to, khuôn mặt anh tuấn khẽ nheo lại, đôi dài hẹp vô cùng đẹp mắt, xem xét kỹ lưỡng cô gái nhỏ bé đứng trước mặt hắn

Đây không phải là 1 cô gái đẹp

Khuôn mặt bình thường, không trang điểm, khó gây ấn tượng, chiều cao chỉ khoảng 155cm đến 158cm, cân nặng....không biết có được 40kg hay không?

Nếu như muốn lên TV, cân nặng thì có thể được, nhưng ở trong xã hội hiện thực này, chiều cao cùng cân nặng như vậy cũng chỉ tốt hơn bộ xương một chút, không có ngực, không có eo, cũng không có mông, đã vậy màu da còn tái nhợt không chút sức sống.

Thường Ninh Viễn nhận ra cô gái này, mặc dù nói không biết tên của cô, nhưng hắn đối với cô gái này ấn tượng rất sâu.

Trường học của bọn họ có nhiều khoa, trừ mỗi một khoa ra còn có học sinh ở bên ngoài, còn hội học sinh, là do học sinh các khoa hợp lại, đặc biệt hay tổ chức hoạt động giao lưu.

Thường Trữ Viễn học khoa nghiên cứu, từ năm nhất đến năm tư, bốn năm trời đều gia nhập hội học sinh, không có ai so với hắn hiểu rõ hội học sinh rõ ràng hơn, cho nên cho hắn đã năm tư nhưng vẫn giữ chức vụ cố vấn hội học sinh

Hội học sinh rất bận, cần rất nhiều người, cô chính là loại con gái không biết cách từ chối mà bị người ta kéo vào làm việc vặt, cho nên bọn họ coi như đã gặp mặt vài lần, chỉ là lúc trước chưa từng nói chuyện lần nào thôi. Thật ra, quan hệ của bọn họ được xem như là học trưởng và học muội

Cho dù chưa nói chuyện cùng nhau lần nào, hẳn biết nàng đang học ngành nào đó năm thứ hai, biết thường đạp chiếc xe đạp màu hồng, biết cô luôn dùng dây cột tóc màu đen cột bím tóc của mình

Thường Trữ Viễn đánh giá cô, cô là loại người trong lớp sẽ không gây chú ý, vài năm sau bạn học của cô thậm chí còn không nhớ đã học cùng cô, nhưng hẳn cố tình nhớ cô.

Lý do Thường Trữ Viễn nhớ tới học muội này rất quái lạ, ngay cả chính hắn cũng không hiểu phải tại sao lại như vậy? Chỉ biết là hắn đối với cô gái này có một cảm xúc khó tả, mỗi lần vô tình hay cố ý nhìn thấy cô, toàn thân sẽ trở nên xôn xao, kêu gào “muốn” có được cô. Cho dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, hắn cũng biết đó chính là cô

Cô bé này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, không có nửa điểm phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, cho nên từ lúc bắt đầu Thường Trữ Viễn cho là đó chỉ là ảo giác của hắn, hoặc là bởi vì đã lâu chưa có bạn gái, qua một chút sẽ cải thiện thôi, vậy mà chuyện cũng không như hắn đoán.

Mặc dù nói đàn ông đối với phụ nữ nổi lên dục vọng là chuyện rất đời bình thường, chỉ là bởi vì

đối tượng là cô, Thường Trữ Viễn thế nào cũng nói không muốn nói, càng không muốn thừa nhận.

Dục vọng như vậy dĩ nhiên không thể để cho người khác biết!

Mấy người bạn của hắn so với cô điều kiện đều tốt hơn, tuy nhiên cũng chưa từng khiến cho hắn xúc động đến như vậy, cho nên hắn cũng không biết tại sao lại như thế.

Chỉ là gặp mặt vài lần, Thường Trữ Viễn cũng không biết là do ảo giác hay là di chứng để lại, hắn thật sự muốn được thân thiết với cô.....

Lâm Trinh Lan mặt đỏ lên, cúi đầu, hai tay nắm chặt lại như bánh quai chèo, thế nào cũng không nghĩ đến sẽ bị Thường Trữ Ninh phát hiện sự thật là cô thích hắn

Thường Trữ Viễn ở trường được xem là một thần tượng, điều kiện của anh vô cùng tốt, bất luận bề ngoài hay việc học, những phương diện còn lại đều vô cùng xuất sắc! Lâm Trinh Lan biết mình rất bình thường, thậm chí so với chữ bình thường còn kém một chút, vì vậy căn bản không có nghĩ qua sẽ tỏ tình với anh.

Cô chỉ là muốn ở một bên xa xa, lặng yên thầm mến anh mà thôi, nào biết..... lại bị anh phát hiện!

Lâm Trinh Lan gấp đến độ muốn khóc, lại đột nhiên nghe được Thường Trữ Viễn lãnh đạm nói: "Muốn tôi với em quen nhau cũng được."

(Bun: a này toàn sào sạo – khoái thấy mô !!)

"Hả? " Lâm Trinh Lan ngẩn ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm, chột ngắc đầu lên nhìn hắn, nhìn cặp mắt đen sâu như nước của hắn

Khuôn mặt kinh ngạc của cô không thể được gọi là dễ nhìn, nhưng khi Thường Trữ Viễn nhìn thấy lại cảm thấy thân thể mình trở nên xôn xao, như có hàng vạn con kiến bò qua bò lại trong mạch máu của hắn, nhất định phải đem cô nhập thành một với mình mới có thể bình tĩnh lại.

"Nếu như em đồng ý điều kiện của tôi, muốn tôi với em quen nhau cũng không phải là không thể." Thường Trữ Viễn nhíu cặp mắt lại, liếc nhìn cô từ trên xuống dưới

Nếu như có được cô rồi, thì sau mấy lần hắn sẽ chán ghét cô? Thường Trữ Viễn nghĩ thầm.

Không! Nhìn cô dáng người khô gầy, khuôn mặt thì bình, tính cách thì hướng nội, hắn cho rằng chỉ cần qua một lần sẽ chán ngay.

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch như hóa đá của cô, Thường Trữ Viễn đè nén nội tâm, lãnh đạm nói thêm một câu: “ Thế nào? Có muốn hay không?”

Lâm Trinh Lan đầu lại cúi xuống thật thấp, lỗ tai cùng cổ cũng trở nên đỏ, nhỏ giọng mà nói: "Xin..... Xin hãy hẹn hò với em."

CHƯƠNG 01

Lúc đêm khuya.

Trong căn phòng ngủ chính tề đèn điện vẫn sáng trưng, trên chiếc giường mềm mại, một đôi nam nữ trần truồng đang quấn quít lấy nhau, trong không khí tràn đầy mùi tình dục cùng những tiếng rên rỉ đè nén vô cùng mập mờ.

Người đàn ông trên giường có gương mặt cực kỳ tuấn mỹ, tròng mắt hẹp dài, sống mũi cao vút, so với người mẫu nổi tiếng trên tạp chí không kém chút nào

Ánh mắt nóng như lửa của Thường Trữ Viễn nhìn chăm chăm vào chỗ hai người kết hợp, một giọt mồ hôi nóng trên trán chảy xuống.

Bình thường hấn luôn toả ra một khí chất lạnh lùng, ưu nhã hơi lạnh lùng giống như một tảng băng, chỉ có vào lúc này mới có thể tản mát ra vẻ hấp dẫn bất đồng với bình thường. Theo động tác có lực của hấn, trong căn phòng tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề. Cho dù tiến hành hành động nguyên thủy như vậy vẫn không khiến biểu tình của Thường Trữ Viễn trở nên bỉ ổi, ngược lại càng làm cho hấn thêm phần tà mị không lộ ra nửa điểm tỳ vết nào.

Không chỉ có dung mạo khí chất xuất chúng, thân hình cao gầy của Thường Trữ Viễn cũng cực kỳ xuất sắc, trên người cơ bắp mặc dù không đặc biệt cường tráng, lại được xưng tụng là xốc vác có lực, nhưng cũng làm cho đàn ông thấy ghen tị còn phụ nữ lại chảy nước miếng vì vóc người hoàn hảo đó.

Mặc dù tối nay đã không biết đây là lần thứ mấy hấn xâm chiếm người phụ nữ này nhưng cảm thụ của hấn vẫn là rất tuyệt vời khiến cho Thường Trữ Viễn có chút hoảng hốt.

Hấn vội vàng phối hợp tốc độ luật động, điều chỉnh hô hấp của mình, để tránh nhất thời kích động qua loa kết thúc lần hoan ái này.

Cơ bụng sáu múi cùng hông của hấn không ngừng trước sau đưa đẩy, không ngừng đem vật đàn ông kiêu ngạo của mình lần lượt đẩy mạnh vào trong cơ thể của nữ nhân phía dưới, chạm vào cô, chuẩn bị đưa cô lên cao trào.

Người phụ nữ dưới người hấn vô cùng gầy, có lẽ hiện nay có thể nói là "Gầy chính là mỹ nhân" chính là quan điểm về cái đẹp của mọi người, vóc người của cô còn có thể coi như là rất bình thường, nhưng hiển nhiên hấn đối cơ thể của cô không hài lòng lắm.

Hấn thích phụ nữ có da có thịt, lúc ôm mới có cảm giác tốt, đáng tiếc đã nhiều năm như vậy, cân nặng của cô nhiều lắm cũng chỉ có 41kg, lúc bận rộn thậm chí thường thường rơi xuống đầu ba, làm cho lúc hấn ôm cô cũng lo lắng có thể làm cho cô gãy thành hai nửa?

Mặc dù hấn rất bất mãn với cô, thế nhưng sao nhiều năm qua người phụ nữ có thể làm cho hấn hài lòng như thế cũng chỉ có một mình cô.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn rất dễ dàng có thể làm cho hấn nảy sinh thú tính, bao gồm cả thân thể này cũng có thể làm cho hấn mê đắm lúc vô ý thức hờn nhẹ, cũng có thể làm hấn tình dục dâng cao.

Thường Trữ Viễn không biết nguyên nhân, cũng không còn hứng thú đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, giờ phút này hấn chỉ muốn hung hăng yêu cô, hung hăng muốn cô, tận tình thỏa mãn mấy ngày đi công tác không thể chạm vào cô.

Phía dưới không ngừng ra vào, đôi tay Thường Trữ Viễn đặt lên ngực Lâm Trinh Lan không ngừng xoa lấy, dưới cường lực của hấn, hấn cảm thấy thật thỏa mãn không có gì có thể nói lên được.

Dáng người cô nhỏ bé vô cùng, hình thể mảnh mai, ngay cả bộ ngực cũng không lớn là bao, nếu như đem mặt cũng che lấp, Thường Trữ Viễn còn tưởng rằng cô là một thiếu nữ vừa mới trở mã.

Nếu không phải hấn xác định hấn không có kì thị đối với phụ nữ có bộ ngực nhỏ bé, chính hấn cũng sẽ hoài nghi chẳng lẽ hấn lại yêu thích một đứa trẻ?

Khéo léo xoa nhẹ đôi gò bồng đảo của cô hai cái, cảm thấy chưa ra hình dáng gì nhưng lại làm cho hấn không muốn ngừng lại, ngón tay thon dài vươn tới hạt tiểu anh đào trên nhẹ nhàng véo một cái --

"Ô....." Cô bị giật mình tỉnh lại trong cơn mê, toàn thân nặng nề bắn ra, sống lưng cong lên.

Phản ứng của cô khiến Thường Trữ Viễn hài lòng nhếch miệng, may mắn đầu ngực của cô cực kỳ nhạy cảm, nhẹ nhàng bóp một cái sẽ khiến cho cả người không ngừng run rẩy, phát ra mật ngọt làm cho hoa kính không kiềm chế, cũng làm cho hấn dâng trào hơn, mỗi lần đều làm cho hấn muốn ngừng mà không được, lúc này mới thoáng làm giảm đi một chút dục vọng của hấn.

"Ô..... Không cần....." Lâm Trinh Lan mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm giác mình không ngừng lay động, thế giới tựa như đang xoay tròn.

Cự vật giữa hai chân lại không ngừng trướng lên làm cho cô cảm

thấy tệ đại để cho cô biết người đàn ông này còn chưa phát tiết hết dục vọng của hắn, không ngừng ma sát vào thành vách mềm mại của cô.

Thật vất vả thoả phục hồi tinh thần lại, đôi mắt Lâm Trinh Lan tràn đầy sương mù, chỉ thấy Thường Trữ Viễn đang dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô làm cho cả người cô cũng phát run lên.

Hắn trên cao nhìn xuống thấy ánh mắt cực kì phức tạp của cô, nói không ra lạnh nóng, chung quy lại là làm cho cô vừa xấu hổ lại vừa sợ không dám nhìn thẳng.

Lâm Trinh Lan biết điều kiện của mình bình thường, ngay cả so với bình thường còn kém một chút. Làn da của cô vô cùng trắng, bởi vì da trắng, quần thâm dưới mắt lại càng lộ rõ, ngũ quan cũng bình thường.

Thân thể của cô cũng rất gầy không ra đường cong nào, ngực lại nhỏ, lại còn lộ rõ từng chiếc xương sườn.

Nói dễ nghe một chút, tỉ lệ BMI của cô có thể so sánh với người mẫu; nói khó nghe một chút, cô cũng chỉ tốt hơn người bệnh kén ăn một chút.

Dáng dấp không xinh đẹp, vóc người gầy gò giống như cần được chăm sóc nhiều hơn, đầu óc cũng không thông minh, bản thân Lâm Trinh Lan cũng đã có chút tự ti, hắn thì trong mọi phương diện đều rất ưu tú, tương lai lại rộng mở trước mắt, càng làm cho cô thêm xấu hổ không dứt, Thường Trữ Viễn vẫn cố tình dù cô nói gì cũng không chịu dừng lại, thời điểm hắn yêu cô

luôn không cho phép cô trốn tránh.

Không biết hắn còn muốn kéo dài bao lâu? Nghĩ tới Thường Trữ Viễn mỗi lần đi công tác trở lại liền cùng cô triền miên như vậy, Lâm Trinh Lan liền không nhịn được sợ run cả người, không biết nên nói là mong đợi hay là thống khổ.....

Thường Trữ viễn mỗi lần yêu cô luôn triền miên vô tận, thậm chí hăng hái có lúc còn có thể cả đêm không ngừng biến đổi các loại tư thế, đặc biệt là khi hắn đi công tác hoặc bởi vì những nguyên nhân khác không cách nào ôm phía sau cô, hắn sẽ luôn giống như hắc đạo đòi nợ, cường thế địa hào đòi hỏi cô!

Dĩ nhiên, cũng giống như hắc đạo đòi nợ, mang cả tiền lời không nói, hơn nữa giống như là vay nặng lãi vậy! Kết quả cuối cùng luôn là làm cho cô không ngừng lên tới cao triều đến không chịu nổi.

"Muốn nhanh lên một chút kết thúc thì cần em phối hợp một chút!" Hắn đem hai đôi chân mảnh khảnh của cô vác lên đôi vai rộng của mình, thủ hạ không nặng không nhẹ vỗ vỗ vào cặp mông coi như là nơi có thể coi là đầy đặn duy nhất trên người cô, đồng thời hạ thân vẫn không ngừng cường hãn đánh sâu vào trong cơ thể cô.

Lâm Trinh Lan bởi vì hắn tiếng hắn vỗ vào mông mình mà rên rỉ lên, toàn thân căng cứng, ngay lúc đó lồi vào mềm mại đang ôm lấy cự vật của hắn cũng không ngừng co rút.

"Không cần kẹp chặt như vậy, như vậy anh không thể động được." Mặc dù nơi hai người kết hợp ái dịch đã tràn ra, cự vật của hắn khi ra vào còn có thể nghe thấy âm thanh kích động nhưng vì cô rất chặt cho nên hắn lo sợ sẽ làm cô bị thương.

Cô quá gầy, da lại rất trắng, hắn sợ ý một chút sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết trên người cô.

Nhớ lúc hai người mới ở cùng nhau thì so với hiện tại hắn càng không cách nào khắc chế, mấy lần vong tình ôm cô từ phía sau luôn lưu lại trên người cô rất nhiều dấu vết hoan ái.

Mặc dù cô luôn nói những dấu vết kia nhìn rất đáng sợ nhưng không hề đau, nhưng Thường Trữ Viễn nhìn thấy dấu vết loang lổ trên người cô vẫn cảm thấy rất khó chịu! Cho đến nửa năm trước, hắn mới dần dần học được cách khống chế trong kích tình vẫn không lưu lại dấu vết trên người cô.

"Anh vẫn động..... Em không có biện pháp....." Hắn mỗi một cái thẳng tiến, lại chạm vào điểm mẫn cảm của cô, làm cho cô kích thích vô cùng, để cho cô muốn phối hợp với tiết tấu của hắn nhưng lại không được, toàn thân không tự chủ được căng thẳng, thật chặt dây dưa với hắn.

"Quá chặt!" Thường Trữ Viễn từ giữa hàm răng bật ra một tiếng, dù thế nào không muốn, cũng chỉ có thể tạm thời dừng lại động tác chờ đợi cô thích ứng.

"A! Thật sâu..... Không cần chạm vào đó....." Lâm Trinh Lan cả người run lên.

Vốn Thường Trữ Viễn rất tốt tính, nhưng giờ phút này hấn lại cố tình chạm vào chỗ mẫn cảm trong người cô, ái dịch trong cơ thể cô lại một lần nữa thấm ra, không ngừng bôi trơn lồi vào.

Thường Trữ Viễn bình thường thích làm nhất một chuyện, chính là tìm cách trêu chọc Lâm Trinh Lan, hiện giờ cô đang cầu xin hấn lại làm cho hấn cảm thấy muốn đùa giỡn cô hơn.

Hấn hoàn toàn dừng lại động tác, chỉ là không ngừng tìm các loại góc độ thăm dò hấp dẫn trong người cô, từng điểm từng điểm, một tác một tác, giống như là ở một nơi xa lạ không người nào trên đảo, mãnh liệt để cho cô chỉ có thể không ngừng hô hấp cảm thụ, cầu xin hấn thương tiếc.

"Không cần..... Không nên như vậy....."

"Không phải em muốn anh chạm vào chỗ khác sao? Thì ra em thích nơi này ah?" Hấn nói qua lại điều chỉnh góc độ không ngừng dùng sức tiến vào.

Cô cũng khắc chế không nổi nữa mà khóc lên, "Ô ô..... anh thật quá đáng....."

Thân dưới tê dại, cả hai chân và eo cô cũng vô lực bủn rủn, xương chậu đau nhức, tử cung giống như đang ở trước kì sinh lý khẽ co rút đau đớn, u cốc càng không ngừng gắt gao ôm lấy cự vật cứng rắn của hắn.

Rất thoải mái, thoải mái đến thống khổ, cô vô dụng sùi sụt khóc.

Người đàn ông mang đến cho cô trận kích thích này lại không chịu buông tha cho cô vừa không ngừng đẩy sâu vào trong cô lại không ngừng kéo dài cao trào của cô

"Thả lỏng một chút." Hắn ra lệnh nói. Nhìn hai mắt cô nhắm lệ, lòng của Thường Trữ Viễn giống như bị cảm xúc lấp đầy, vừa ảm áp lại vừa chân thật

Hắn nghiêng người hôn đôi môi đỏ thắm đã bị hắn gặm nhấm cả đêm của cô, đầu lưỡi đẩy sâu không ngừng quán quýt lấy điểm mẫn cảm của cô, câu dẫn lưỡi cô cùng hắn nhảy múa. Cảm thấy u cốc của cô không ngừng co rút, hạ thân hắn lại một lần nữa cọ sát lên chỗ mẫn cảm nhất của cô. Phương thức như thế làm cho hắn không cần lo lắng vì quá kích động sẽ làm thương đến cơ thể mềm mại của cô, đồng thời lại có thể hưởng thụ hết vẻ đẹp của cô, Thường Trữ Viễn tương đối hài lòng.

"Ô ô....." Cô khóc thút thít bắt đầu phản kháng lại nhưng cả người cô giống như vô lực không thể chống lại sức mạnh của hắn, ngược lại càng kích thích ham muốn thú tính của hắn.

Thường Trữ Viễn lại bắt đầu luật động, không ngừng đưa đẩy vào sâu trong u cốc của cô, đồng thời cảm thấy thật đáng tiếc, cô vẫn không có cách nào phối hợp hoàn toàn với hắn, khả năng kiềm chế của cô vẫn rất kém, nếu không khẳng định cả hai có thể lên tới đỉnh điểm của khoái lạc.

Hắn kéo dài thời gian, không ngừng ở trong tiểu huyệt rút ra, chen vào, rút ra, chen vào, khiến ái dịch không ngừng chảy ra từ chỗ hai người kết hợp với nhau, cũng giữ hắn ở trong cơ thể cô, ái dịch tiết ra nhiều như sự điên cuồng của hắn dành cho cô thấm ướt cả ra giường.

Luật động không ngừng lặp lại, rốt cuộc cuối cùng hắn cũng đạt tới cao trào khoái cảm.

Hai tay Thường Trữ Viễn mở rộng hai chân của cô, để cho cô phơi bày trước mặt hắn không chút phòng bị lộ ra tư thái cao trào. Cái tư thế này làm cho hắn có thể nhìn rõ cự vật của mình không ngừng ra vào trong cơ thể cô, cũng có thể nhìn thấy u cốc của cô đang bao quanh vật nam tính đó như thế nào.

Mỗi một cái đưa đẩy cũng làm cho hắn nghe thấy tiếng chát lỏng cùng tiếng hai cơ thể va chạm vào nhau.

Dưới sự kích thích của thị giác và thính giác, hắn không thể chịu đựng được nữa, từ từ gia tăng tốc độ, đẩy nhanh động tác, chuẩn bị đạt tới cao trào.

Tiếng rên rĩ của cô dần dần thay đổi, dưới sự âu yếm của hắn càng làm cho cô trở nên mát hơn, chỉ có thân thể vẫn tiếp tục cùng hắn giao hoan.

Lúc này cô không thể nhìn rõ ánh mắt của hắn, cũng không thể nghe thấy tiếng rên dâm mỹ của mình, cô chỉ có thể cảm nhận cự vật của hắn đang chôn sâu trong cơ thể của mình, giống như là muốn đưa bốn cô làm cho cô đạt tới cao trào.

Tiểu huyết của cô thật mê người làm cho hắn không ngừng đắm chìm trong đó hết lần này tới lần khác! Dưới sự co rút không ngừng của u cốc khiến cho Thường Trữ Viễn có chút hoảng loạn, làm cho hắn càng điên cuồng hơn.

Hắn nâng mông của cô lên, dùng sức nắm lấy thắt lưng cô, đồng thời từ trên lưng hăng xỏ xuyên vào cô.

Trong phòng nhiệt độ rất mát mẻ, nhưng thân thể quần quýt của họ lại phủ một tầng mồ hôi, lửa dục vọng đang thiêu đốt họ làm cho họ không hề cảm thấy lạnh.

Bỗng chốc, một dòng điện từ chỗ hai người kết hợp tác động tới tứ chi cô làm cho cả người cô giống như bị sét đánh co rúm lại.

"A --" hấn quá nhanh quá mạnh! Toàn thân cô căng cứng, cổ không ngừng ngửa về phía sau, hét lên một tiếng trước khi đạt tới cao trào.

Trong lúc cô đạt tới cao trào hấn làm một cuộc chạy nước rút, không ngừng đắm sâu vào điểm mãn cảm của cô.

Cơ thể cô không ngừng co rút, chất lỏng nóng bỏng phun trào không biết là lần thứ mấy trong tối nay, toàn bộ đều được phun trào vào trong u cổ của cô.

Hai tay Thường Trữ Viễn ôm chặt thân thể cô, liều mạng làm cho cô gắn chặt vào mình, giống như muốn nuốt trọn cô, muốn hòa làm một cùng. Cho đến khi hấn cũng đạt tới cao trào, toàn bộ tinh hoa cũng bắn hết vào trong cô nhưng hấn không có ý định rời khỏi thân thể cô. Một lúc lâu sau đầu óc mới thoát khỏi sự mê hoặc, , Thường Trữ Viễn vỗ vỗ hông của cô, làm cho cô trong lúc vô ý thức cọ xát chiếc miêng nhỏ mê người bên dưới giống như càng hút chặt lấy hấn hơn, hấp thu tất cả những tinh hoa ái dịch mà hấn vừa bắn ra.

Hấn không phủ nhận, hấn tương đối hưởng thụ cảm giác ái dịch rót vào thân thể cô, giống như một số người chưa được ăn điểm tâm ngọt thì chưa được coi là kết thúc bữa ăn vậy, nếu như hấn không đem ái dịch của mình rót vào trong cơ thể của cô cũng có cảm giác như mới làm tình được một nửa vậy

Sau khi kích tình qua đi hấn đã tỉnh táo lại, Thường Trữ Viễn nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bên dưới, ánh mắt bình tĩnh lại

Dáng dấp của cô thật ra chẳng có gì ưa nhìn cả, trong công ty của mình Thường Trữ Viễn có thể tùy tiện tìm một người phụ nữ trẻ tuổi cũng có thể xinh đẹp hơn cô.

Lông mày của cô, mắt của cô, mũi của cô, tất cả ngũ quan của cô cũng không có chỗ nào đặc biệt, khuôn mặt dần dụa nước mắt của cô thật đáng thương, dù nhìn thế nào cũng không thể nói là ưa nhìn được.

Nhưng cũng không biết tại sao, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt ngủ mê man sau khi bị hấn hung hăng yêu thương của cô, tim Thường Trữ Viễn đã cảm thấy vừa ấm áp lại đau đau.

Sau khi phát tiết xong dục vọng, Thường Trữ Viễn vẫn không lui ra khỏi thân thể của cô, hấn ôm cô cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh tư thế nằm xuống, để cho cô vùi đầu trong ngực của hấn. Cảm giác bao trọn lấy người cô như vậy làm cho hấn cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhẹ nhàng hôn lên gò má ướt mồ hôi và vành tai của cô là hành động mà sau mỗi lần hoan ái hấn đều làm. Sắc mặt của người phụ nữ này từ trước tới giờ luôn tái nhợt, chỉ có sau khi say hoặc sau khi hoan ái sẽ có một chút hồng hào, Thường Trữ Viễn yêu chết về mị hoặc của cô sau mỗi lần bị hấn yêu thương.

Ngay cả Thường Trữ viễn cũng không phát giác, mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mắt của hắn sẽ không tự chủ trở nên ôn hòa hơn.

Khẽ hôn một hồi, hắn khẽ xiết chặt cánh tay, khóa chặt cô trong ngực mình, lúc này mới hài lòng chìm vào mộng đẹp.

Cảnh sắc tươi đẹp bị rèm cửa sổ ngăn lại, trong không gian u ám chỉ có tiếng điều hòa chuyển động, đúng 8h sáng Thường Trữ Viễn liền tỉnh giấc.

Đồng hồ sinh học của hắn trước giờ luôn rất đúng, bất luận cả đêm trước có nhiều ngủ trễ hoặc mệt mỏi bao nhiêu, buổi sáng đúng 8h hắn nhất định sẽ tỉnh dậy.

Thói quen đưa tay sờ sang bên cạnh, lại trở thành vô ích, Thường Trữ Viễn mở mắt ra, trong ánh mắt mang tia tức giận cùng không thỏa mãn.

Đồng hồ sinh học của hắn luôn rất đúng, nhưng đồng hồ sinh học của Lâm Trình Lan so với hắn còn chính xác hơn, so với hắn vẫn còn sớm hơn nửa tiếng, cho nên thường thường khi hắn tỉnh lại, cô đã sớm thức dậy.

Hôm qua Thường Trữ Viễn mới từ nước ngoài đi công tác trở lại, hôm nay có một ngày nghỉ để điều chỉnh lại chênh lệch giờ giấc. Hắn có thể tiếp tục ngủ, nhưng khi hắn đã tỉnh rồi thì không có cách nào ngủ tiếp nữa. Cuối cùng hắn dứt khoát không ngủ tiếp nữa.

Đánh răng, rửa mặt sau đó tắm rửa, hấn khoác áo ngủ đi tới phòng ăn, trên bàn vẫn còn để lại một bữa sáng vẫn còn ấm, bánh bao, trứng cùng một đĩa salad, bên cạnh máy pha café còn một ấm café nóng, vì vậy hấn ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Bảy năm trước bọn họ đã bắt đầu qua lại, sau khi hấn xuất ngũ liền bắt đầu ở chung, đến nay cũng đã bốn năm rồi, hấn vẫn không có cảm giác chán ghét cô.

Lúc mới bắt đầu ở chung, Thường Trữ Viễn cho là mình sẽ rất nhanh sẽ cảm thấy thỏa mãn, không nghĩ tới trong mấy năm qua hấn vẫn không có cảm giác thỏa mãn với cô!

Giống như sáng nay vậy, tối hôm qua hấn ôm cô ngủ cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng sáng nay khi tỉnh dậy lại không thấy cô đâu, hấn cảm thấy rất khó chịu! Thế nhưng lúc mới ở chung người đề nghị chia phòng là hấn, cho nên hấn cũng không dám mở miệng nói muốn ở cùng phòng.

Dù không làm tình cũng muốn ôm cô ngủ, dù không ôm cô ngủ thì cũng muốn công tử bên cạnh mình..... Những lời như thế dù thế nào Thường Trữ viễn cũng không thể nói được.

Đến nay, chỉ cần hấn không thể hiện ham muốn cô, Lâm Trinh Lan vẫn luôn ngủ ở phòng mình, thậm chí chỉ cần hấn không cố ý làm đến khi cô không thể xuống giường được thì sau khi hấn thỏa mãn cô cũng cố gắng đem thân thể vô lực trở về phòng của mình.

Cô là đang trốn nợ sao? Hấn đáng sợ đến như vậy sao?

Thường Trữ viễn có lúc thật muốn hét vào tai của cô, nhưng nguyên tắc là do hấn đặt ra, cho nên mỗi lần đều chỉ có thể nhìn một nửa chiếc giường trống rỗng kia mà hờn dỗi.

Sau khi cùng Lâm Trinh Lan ở chung, Thường Trữ viễn mới biết cái gì gọi là "Gậy ông đập lưng ông" !

Ở cùng một chỗ với cô, mỗi một việc đều không như hấn dự liệ, mỗi yêu cầu đối với cô cuối cùng lại chính là tự hành hạ hấn!

Thường Trữ viễn thật không biết tại sao lại biến thành như bây giờ? Nhưng nếu muốn hấn buông tay, từ lâu đã là không thể làm được rồi.

Mặc dù..... Không nói ra miệng.

CHƯƠNG 02

Lâm Trinh Lan ngồi ở trước bàn làm việc không ngừng nhập tài liệu

vào máy tính, cô cố gắng ngồi thẳng lưng, cố tình không để ý tới chiếc eo đau nhức của mình.

Tối ngày hôm qua Thường Trữ Viễn giống như không muốn cho cô ngủ, ôm cô một lần lại một lần đòi hỏi, lại liên tục đòi tư thế, không hề biết tiết chế! Hại cô ngay cả đứng cũng không vững, sang sớm hôm nay mới tỉnh dậy trên giường của hắn

Buổi sáng lúc tắm rửa hai chân của cô không ngừng run rẩy, giữa hai chân không ngừng chảy ra một dòng chất lỏng làm cho cô vô cùng xấu hổ

Toàn thân đau nhức làm cho cô thật sự rất muốn xin nghỉ, nhưng lại không muốn đối mặt với khuôn mặt lúc tỉnh lại của Thường Trữ Viễn, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn kéo

thân thể mệt mỏi đi làm. Hắn và cô ở chung đã bảy năm rồi ! Lâm Trinh Lan hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy đây thật sự là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cô biết điều kiện của mình kém xa Thường Trữ viễn! Từ lúc mới bắt đầu cô đã không nghĩ có thể cùng hắn tới thiên trường địa cửu. Thật ra thì có thể cùng hắn từng có một đoạn tình yêu cô cũng đã rất thỏa mãn, cho dù là một tháng, một chút, thậm chí có một tháng cũng đã là rất tốt rồi.

Có lẽ có người sẽ cho rằng cô thân là phụ nữ, cũng biết rõ cùng Thường Trữ viễn sẽ không có kết quả gì còn cùng hắn qua lại là một hành

động vô xỉ, nhưng Lâm Trinh Lan cũng không cho là như thế.

Trên đời này có rất nhiều người nói lúc yêu thương đều là toàn tâm toàn ý, muốn cùng đối phương qua cả đời, cùng đối phương kết hôn, thế nhưng cuối cùng lại như thế nào? Có bao nhiêu người có thể chân chính yêu nhau, hiểu nhau, gần nhau cả đời người?

Lời hứa rất hư vô, cả đời quá dài, tình yêu lại quá mơ hồ, không có bất kỳ cái gì có thể nắm chắc trong tay, có thể hiểu rõ, như vậy vì sao cô không thể chỉ trung thành với nguyện vọng của mình?

Lâm Trinh Lan đến bây giờ cũng vẫn không biết tại sao ban đầu Thường Trữ Viễn lại muốn qua lại với cô? Nhưng, chung quy đều không phải là yêu cô, yêu đến không cách nào kiềm chế được.

Nếu như nói là bởi vì tình dục.....

Xác thực không cách nào loại bỏ khả năng này, nhưng nếu chỉ là như thế, theo điều kiện Thường Trữ Viễn bây giờ không cần thiết phải chịu thiệt vì cô.

Lâm Trinh Lan biết sau khi Thường Trữ qua lại cùng cô cũng không có tình nhân khác bên ngoài, nhưng cô đã gặp qua bạn gái trước của Thường Trữ Viễn, điều kiện cũng không thu hấn chút nào.

Dù không để ý tới điều này, cô cũng biết ban đầu có không ít người thích Thường Trữ Viễn, thậm chí có học tử còn hơn hẳn 1, 2 tuổi cũng theo đuổi hẳn, người nao cũng đều xinh đẹp hơn cô; hơn nữa.....

Lúc cô mới ở chung với hẳn cũng không được êm ấm lắm, thường không cách nào làm cho hẳn tận hứng, nếu như chỉ một chỉ là vì tình dục, cùng cô lui tới thật đúng là không thích hợp.

Lâm Trinh Lan không hiểu Thường Trữ Viễn vì sao lại bạn quen cô? Nhưng cô lại biết lý do muốn quen hẳn.

Cô chính là thích hẳn, sùng bái hẳn, ngay cả su khi hai người quen nhau đã bảy năm, hiện tại nên làm, không nên làm cũng đã làm rồi, cô vẫn thường đỏ mặt khi nhìn thẳng vào mặt hẳn, xấu hổ không dứt, cảm giác động lòng trái một chút cũng không thay đổi.

Mặc dù quen hẳn không thể thấy được tương lai, nhưng cô vẫn cố gắng quý trọng, duy trì tình trạng hiện tại, tỉ mỉ ghi nhớ sở thích cùng thói quen của hẳn, giữ nghiêm những quy định của hẳn lập ra.

Lâm Trinh Lan hi vọng khi bọn họ ở chung hẳn có thể cảm thấy hài lòng, nếu như có một ngày hai người chia tay, vô tình hẳn có nhớ tới cô, cũng không thể nghĩ ra chuyện gì làm cho hẳn bức mình, tức giận.

"Này..... Này! Tỉnh lại đi." Đồng nghiệp Trần Ngọc Phân đẩy Lâm Trinh Lan một cái.

"Ừ, sao vậy?" Lâm Trinh Lan phục hồi tinh thần lại, thấy hai đồng nghiệp nhìn chăm chăm cô, làm cô sợ hết hồn.

"Em hãy thành thật nói cho chị biết, có phải bạn đang nhớ tới bạn trai không?" Hoàng Khinh Phụng ép hỏi.

"Không có, không có a....." Lâm Trinh Lan ấp úng nói.

Lúc cô mới bắt đầu qua lại với Thường Trữ Viễn, Thường Trữ Viễn đã yêu cầu giữ bí mật chuyện hai người qua lại, cô đã đáp ứng hẳn, đến nay bất luận người thân hoặc bạn bè, cũng không ai biết thật ra cô đã có bạn trai.

Mặc dù trong lòng Lâm Trinh Lan vẫn có một nghi ngờ, quan hệ giữa Thường Trữ Viễn và cô như vậy..... có thể coi như là tình nhân không?

"Còn nói không có, vậy vừa rồi em nghĩ cái gì vậy? Gọi em cũng không có phản ứng, còn đỏ mặt nữa." Trần Ngọc Phân đi theo hỏi.

"Thật sự không có mà" Lâm Trinh Lan cúi đầu tiếp tục nhập tài liệu.

Thiệt là! Trong thời gian làm việc còn nhớ tới hẳn thì không có cách

nào làm việc được.

"Không phải bạn trai thì là cái gì? Thành thật khai đi!" Trần Ngọc Phân không có ý định bỏ qua cho Lâm Trinh Lan.

"Đúng vậy! Thành thật khai ra đi." Hoàng Khinh Phụng cũng nói.

Bình thường Lâm Trinh Lan đi làm cũng rất đúng giờ, cũng rất ít nói, lại ít cùng đồng nghiệp trong công ty đi chơi, cũng không kể chuyện của mình, cảm giác rất ư thần bí. Chỉ là so với những đồng nghiệp nữ bát quái, cá tính thẳng thắn như Trần Ngọc Phân cùng Hoàng Khinh Phụng vẫn thích người yên lặng như Lâm Trinh Lan.

"Thật không có mà!" Lâm Trinh Lan xấu hổ đầu cũng muốn vùi vào trong đồng tài liệu.

Nếu như có thể công khai với mọi người mối quan hệ với Thường Trữ Viễn, Lâm Trinh Lan cũng rất muốn nha ! Dù không có kết quả nhưng nếu có thể thoải mái công khai tình cảm, đánh đuổi được những kẻ theo đuổi hấn ra xa một chút thì cô còn đắn đo sao?

Chỉ là nếu thật như thế, Thường Trữ Viễn sẽ tức giận chứ?

Nếu như không để ý, ban đầu hấn cũng không yêu cầu cô như vậy

Vừa nghĩ tới hấn có thể sẽ dung khuôn mặt giống như bạo chúa lạnh lùng nhìn cô, hoặc dùng ánh mắt nhìn con gián nhìn cô, Lâm Trinh Lan cũng không dám mạo hiểm công khai. "Không phải em đang nhớ tới bạn trai....." Hoàng Kinh Phụng nheo mắt lại, đột nhiên giảm thấp xuống âm lượng mập mờ mà nói: "Nhất định là tối ngày hôm qua nhìn cái gì không nên nhìn rồi đúng không? Thành thật khai ra hôm qua có phải em xem phim AV nên hôm nay nhớ tới mới đỏ mặt như đúng không?"

"Không có..... Mới không có nha!" trong nháy mắt mặt của Lâm Trinh Lan lại càng đỏ.

Thành thật mà nói, Lâm Trinh Lan thật đúng là chưa từng xem phim AV, chỉ là hằng đêm đều trình diễn những cảnh còn nóng hơn phim Av, nhưng chuyện như vậy cô làm sao có thể nói ra khỏi miệng đây.

"Như thế nào? Người đàn ông kia không đủ dũng mãnh, không đủ mãnh liệt, nơi đó có lớn hay không?" Hoàng Kinh Phụng thấy Lâm Trinh Lan mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, ngược lại càng cô dồn hỏi cô hơn.

Ai nói chỉ có đàn ông mới tán gẫu về AV? Một đám phụ nữ có lúc cũng sẽ hàn huyên tới phương diện, đặc biệt là loại phụ nữ giống như Hoàng Kinh Phụng không biết kiêng kị gì.

Cô không biết nơi đó của hấn so với người khác có lớn hơn không, chỉ biết hấn rất cường tráng nha! Nhưng lời như thế Lâm Trinh Lan đánh chết

cũng không nói.

"Tốt lắm! Bạn còn nói tiếp em ấy sẽ chảy máu mắt!" Trần Ngọc Phân kéo Hoàng Khinh Phụng đi.

"Tốt lắm á..., không đùa em nữa." Hoàng Khinh Phụng hỏi: "Thứ bảy này có rảnh rồi hay không?"

"Em rảnh, sao vậy? Muốn em làm thêm giờ sao?" Lâm Trinh Lan hỏi.

"Không phải rồi! Là hỏi em có muốn tham gia giao lưu không?" Trần Ngọc Phân nói.

"Giao lưu? Chúng ta đều đã lớn." Lâm Trinh Lan ngẩn ra, không nghĩ tới rời khỏi trường học nhiều năm như vậy rồi, còn có thể nghe danh từ này.

"Ai, không phải là chính phủ nói hiện tại tỷ lệ người trẻ tuổi kết hôn cùng tỷ lệ sinh con quá thấp, kêu gọi công ty gia tăng các hoạt động giao lưu để làm tăng tỷ lệ kết hôn và sinh con sao, vừa lúc công ty chúng ta cũng tham gia mà!" Hoàng Khinh Phụng nói.

"Lần này là giao lưu cùng các kỹ sư! Mặc dù kỹ sư làm cho người ta

có cảm giác không lãng mạn, nhưng lương của bọn họ cũng không tệ, chọn làm đối tượng kết hôn cũng không tồi. Như thế nào? Cùng đi đi!" Trần Ngọc Phân nói.

Trần Ngọc Phân, Hoàng Khinh Phụng cùng Lâm Trinh Lan ba người họ đều những người phụ nữ 30 tuổi, so với những phụ nữ 20 tuổi có suy nghĩ thực tế hơn trong tình yêu.

"em không cần!" Lâm Trinh Lan nói: "Chị đi hỏi em gái ở quầy lễ tân ý! Họ mới hai mươi mấy tuổi, họ đi đường như thích hợp hơn!"

Quầy lễ tân chính là bộ mặt của công ty, bình thường đều là tìm những cô gái hai mươi tuổi mới tốt nghiệp đại học làm.

"Họ đều có bạn trai! Hơn nữa vừa nghe đến giao lưu cùng kỹ sư, liền cau mày nói mới không muốn đi." Trần Ngọc Phân nói.

"Đúng vậy!" Hoàng Khinh Phụng nói: "Trong công ty phụ trách tham gia hoạt động giao lưu đều tìm người trẻ tuổi, như lần trước giao lưu cùng công ty hàng không đều tìm các em gái trẻ đẹp. Mỗi lần có đối tượng giao lưu tốt đều lập tức tới báo danh nhưng đến phiên chúng ta lại thành câu lạc bộ 30 tuổi?"

Đàn ông lúc 20 tuổi sẽ tìm những thiếu nữ 20 tuổi hẹn hò, khi 30 mấy tuổi thì cũng vẫn tìm những cô gái hai mấy tuổi, cho đến khi 40, 50 vẫn muốn tìm những cô gái trẻ.

Bởi vì đàn ông đều là kẻ háo sắc, cũng khó trách những người phụ nữ hai mươi mấy tuổi một khi có cơ hội tốt sẽ lập tức tìm cách tiêu thụ ngay.

"Em thật sự không muốn đi !" Lâm Trinh Lan không am hiểu loại giao lưu này, chỉ có thể cúi đầu tránh né.

"Đừng như vậy ! Em cũng coi những tên kỹ sư này đều là đồ bỏ đi nên khinh thường không muốn đi giao lưu đúng không?" Mặc dù Hoàng Khinh Phụng không cảm thấy Lâm Trinh Lan là người như vậy, vẫn là nhìn không được hỏi cô.

Nếu không phải bởi vì lý do này, tại sao Lâm Trinh Lan nhất định không chịu đi giao lưu?

"Đúng vậy" Trần Ngọc Phân cũng khuyên cô, "Mặc dù em với bọn chị không giống nhau, còn chưa tới ba mươi tuổi, nhưng bạn cũng đã 27 tuổi rồi đó."

"Nhưng em....." Lâm Trinh Lan cắn môi dưới, tỏ vẻ khó nói. Mặc dù Thường Trữ Viễn cũng không hạn chế cô về mặt này, nhưng chẳng biết tại sao Lâm Trinh Lan biết, nếu như cô tham gia giao lưu, khẳng định hẳn, tuyệt đối, bảo đảm sẽ cực kỳ vô cùng tức giận!

Nghĩ tới hấn tức giận có thể sẽ làm ra chuyện gì, Lâm Trinh Lan liền không nhìn được toát mồ hôi lạnh. Thường Trữ Viễn người này tại phương diện khác đều rất hào phóng, nhưng trong một số chuyện lại rất hẹp hòi, cô cũng không muốn giẫm lên thùng thuốc nổ của hấn. "Cũng đâu có ai nói đi giao lưu là nhất định phải lui tới đâu! Coi như quen biết thêm bạn bè, bổ sung danh sách bạn bè vậy thôi." Hoàng Khinh Phụng đi theo khuyên cô.

Lâm Trinh Lan trừ quan hệ công việc ra cũng rất ít khi nói chuyện với bọn họ, nhưng bọn họ lại cảm thấy cuộc sống của Lâm Trinh Lan thật tẻ nhạt không phong phú, coi như b nh thường không có lui tới, nhưng thông qua chuyện này bọn họ muốn để Lâm Trinh Lan thấy rõ việc có nhiều bạn bè là rất tốt

Lâm Trinh Lan khẽ cắn răng, còn là hung hăng quyết tâm cự tuyệt ý tốt của các đồng nghiệp “ Cảm ơn ý tốt của các chị, nhưng thật sự tôi không muốn, tôi không hề có ý định đó !”

Bất luận Thường Trữ Viễn đối xử với đoạn tình cảm này của bọn họ ra sao, thì Lâm Trinh Lan vẫn một mực nghiêm túc! Bất luận kết quả ra sao, cô cũng hi vọng sau này cô nhìn lại đoạn tình cảm không hoàn mỹ này, thì ít ra cũng là một đoạn hoàn chỉnh không có sự xuất hiện của kẻ thứ ba. "Vậy thì thôi, làm theo ý của cô vậy." Hoàng Khinh Phụng nhìn cô cố chấp như vậy, cũng đành phải buông tha.

"Nếu như cô có đổi ý, thì có thể ghi danh trước thứ năm!" Trần Ngọc Phân bổ sung.

Lâm Trinh Lan cảm kích nói: "Ừh, Cảm ơn các chị."

Mặc dù cô vẫn cố gắng giữ bí mật về mối quan hệ của cô cùng Thường Trữ Viễn, nhưng Lâm Trinh Lan cũng không dám cùng bạn học hay đồng nghiệp nói chuyện nhiều, lần này Hoàng Khinh Phụng và Trần Ngọc Phân vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, lần này cự tuyệt ý tốt của bọn họ, Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy có chút băn khoăn.

Lần sau sẽ sắp xếp thời gian để mời bọn họ đi ăn một bữa cơm! Lâm Trinh Lan nghĩ ở trong lòng.

Sau khi Trần Ngọc Phân cùng Hoàng Khinh Phụng lui đi, Lâm Trinh Lan bắt đầu tập trung vào công việc.

Lâm Trinh Lan làm việc cho bộ phận hành chính của một khách sạn, công việc chủ yếu của cô là chỉnh sửa sắp xếp tài liệu, quản lý vật tư cùng văn phòng phẩm, có lúc cũng giúp đồng nghiệp photocopy tài liệu, hoặc làm những công việc vặt khác như đóng sách.

Khách sạn là một loại hình phục vụ khá vất vả, rất mệt và cũng có nhiều khó khăn, mặc dù lương khởi điểm không cao, nhưng nếu như làm tốt công việc, thì đạt đến mức lương cao cũng không phải là điều phải mơ ước.

Cô ở công ty này làm việc đã hơn hai năm, đối với môi trường công việc này cũng đã quen thuộc, tuy là tiền lương không cao, nhưng công việc cũng rất ổn định, đôi khi đến mùa du lịch cô cũng phải làm thêm giờ thậm chí

còn phải đến phòng ăn để giúp đỡ, nhưng ít ra công việc cần đến cô trợ giúp cũng rất đơn thuần.

Cô cũng không phải là người phụ nữ có nhiều tham vọng, chỉ cần có thể bình ổn sống qua ngày là được rồi, vì vậy đối với những việc trước mắt đều rất hài lòng.

Dù sao cũng đã quen tay, cho dù cơ thể có cảm thấy có chút khó chịu, nhưng trước khi tan ca cô cũng sẽ tranh thủ làm xong công việc của mình.

Lâm Trinh Lan phân loại và sắp xếp tài liệu, xác nhận mình đã làm xong công việc, liền yên tâm bắt đầu dọn dẹp mặt bàn. Sau khi xử lý xong, cô mới sực nhớ cả buổi chiều mình vẫn chưa có đi toilet, liền muốn đi toilet trước khi về nhà.

"Ui....." Ngồi trên bồn cầu, Lâm Trinh Lan thở mạnh một hơi.

Vùng eo thật là đau, vừa mỏi vừa nhức! Lưng cũng không thoải mái chút nào, nhưng khó chịu nhất chính là bộ phận khó nói nằm giữa hai chân.

Thời điểm kích tình sao không thấy khó chịu, qua một ngày mới cảm thấy rõ ràng nhất vừa đau lại vừa sưng, đều là do Thường Trữ Viễn gây ra, hẳn đã làm quá mức kịch liệt, khiến cho cô bây giờ vẫn còn cảm thấy rất nhạy cảm.

Bình thường thì Thường Trữ Viễn còn biết kiềm chế một chút, nhưng sau mỗi lần đi công tác trở về thì cũng không thêm chú ý tới chuyện ngày hôm sau cô có đi làm hay không, cũng may là cô chưa mệt đến mức không đi làm được, nếu không thì chắc chắn cô sẽ không thể không xin nghỉ đó.

Nếu quả thật vì chuyện như vậy mà xin nghỉ phép, người khác mà biết được chắc cô sẽ xấu hổ đến mức chui xuống đất mất thôi!

"Này! Nghe người của bên bộ phận PR nói lần giao lưu này số người đi ít hơn dự kiến, vậy các cậu có đi không?" Máy cô gái trẻ tuổi tiến vào nhà vệ sinh, nói chuyện phím riu ra riu rít giống chim những chú chim sẻ nhỏ vậy.

"Tôi không đi đâu! Trước kia có một kỹ sư theo đuổi tôi, người tôi mặc váy dài như vậy, thế mà hắn lại còn dẫn tôi đến quán ăn lẻ đường!" Cô gái A nói.

"Mặc váy dài và quán ăn lẻ đường thì sao?" Cô gái B không hiểu liền hỏi tiếp.

"Sao lại không chứ, cái ghế của quán ăn lẻ thì rất thấp, còn sàn nhà thì lại bẩn, nếu tôi ngồi xuống thì sẽ xong rồi." Cô gái A oán trách nói tiếp: "Lần thứ hai lại muốn đưa tôi đến đó, thế là tôi liền cắt đứt với tên đàn ông đó ngay! Tên đó thật là không biết chăm sóc cũng như không biết quan sát sắc mặt của người đẹp gì cả."

"Phải đó, tôi cũng không muốn lui tới với những người như vậy đâu, nhưng mà người của bộ phận PR vẫn cứ bám theo năn nỉ tôi đi!" Cô gái C khó chịu nói.

"Lần này bọn họ thiếu rất nhiều người đó, đến nỗi mấy bà gần 30 tuổi cũng đã hỏi rồi, cũng không riêng chỉ có cô đâu." Cô gái A nói.

Mấy cô gái trẻ làm cùng trong công ty, rõ ràng lương tháng cũng không nhiều, nhưng chung quy lại mặc trang phục hàng hiệu, thời trang mới nhất, đồ dùng cũng là cao cấp, chẳng lẽ cô không biết những đồng tiền này là từ đâu tới hay sao?

Lâm Trinh Lan chưa bao giờ trông thấy bọn họ làm việc nghiêm túc qua, trong công ty chỉ toàn nói chuyện phiếm nếu chủ đề không phải là phim Hàn Quốc, thì sẽ là thức ăn ngon, trang phục hot hay phần trang điểm, thì cũng là đàn ông thôi.

Đối với loạt chủ đề của mấy cô gái trẻ này thì cô cảm thấy không có hứng thú, Lâm Trinh Lan cũng đang định bước ra, thì liền nghe thấy họ nhắc tới tên của mình.

"Đúng vậy đó! Nghe nói lần này cực kỳ thiếu người, đến nỗi phải gọi Lâm Trinh Lan đi tham gia nữa đó." Cô gái B nói.

"Sao? Có thật không?" Cô gái A tò mò hỏi.

"Tôi thấy, tôi thấy rõ ràng!" Cô gái C vội vàng nói: "Lúc tôi đến phòng hành chính khoa tổng hợp lấy đồ, thấy Hoàng Khanh Phượng cùng Trần Ngọc Phân hẹn cô ấy."

"Hoàng Khanh Phượng, Bà quản gia Hoàng Khanh Phượng đó ư? Bà ấy đi làm gì chứ? Không phải bà ấy đang cặp kè với ông chủ Hải Viễn sao?" Cô gái B hỏi.

"Hoàng Khanh Phượng cùng ông chủ Hải Viễn cặp kè à? Không thể nào! Ông già đó không phải đã gần 70 tuổi rồi sao?" Cô gái A sợ hết hồn.

"Cái bản mặt đáng chết của ông Hải Viễn, chỉ cần trông thấy Hoàng Khanh Phượng thì mới có thể cười tươi một cái, nếu như không phải là đang cặp kè, thì tại sao lại đối xử đặc biệt tốt với cô ấy chứ?" Cô gái B nói.

"Vậy sao cô ấy còn đi đến chỗ giao lưu làm gì?" Cô gái A hỏi.

"Chắc là ông già Hải Viễn đó đã ‘không làm ăn được gì’ đó mà!" Cô gái B cười lạnh.

"Gọi Trần Ngọc Phân đi cũng còn đỡ đó, còn Hoàng Khanh Phượng mà cũng rủ đi giao lưu, thì xem ra bộ phận PR là thiếu người thật sự rồi!" C

thở dài nói.

"Tệ nhất chính là Lâm Trinh Lan, tôi không thể ở chung một nhóm giao lưu với cô ấy đâu, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng cô ấy ngang hàng với tôi nữa đó." B khinh thường nói.

"Hắc!" C cười nhạo một tiếng: "Vậy hãy để cho Lâm Trinh Lan đi thì hay hơn, dù sao cô ấy thì cô ấy không có giao lưu nên mới không tìm được đàn ông đó?"

"Tôi thấy nếu chỉ có cô ấy đi, cũng không thể tìm được người thèm muốn cô ấy đâu? Tìm nhà cũng phải chọn lựa chứ!" Cô gái A lớn tiếng cười lạnh lùng nói.

"Nói cũng đúng, nhìn cô ấy từ trên xuống dưới đều bằng phẳng như nhau, tôi cũng đang rất tò mò muốn biết xem người đàn ông xấu số đó thích điểm nào của cô ấy." Cái đó gọi là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, miệng lưỡi của cô gái C cũng kém.

"Nói đúng thì sao! Dáng vẻ của cô ấy thì có người đàn ông nào thèm để ý chứ? Không biết đâu là mặt trước đâu là mặt sau, cũng không trang điểm, nếu có người nào chịu ôm cô ấy, thì khẳng định người đó không phải là đồng tính nam thì cũng là đồng tính nữ." B hừ lạnh nói.

Sau khi ba con chim sẻ nhỏ đã rửa tay xong liền rời đi, bọn họ căn bản cũng không chú ý bên trong phòng toilet còn có người.

Lâm Trinh Lan ngồi trên bồn cầu bắt đắc dĩ thở dài một cái. Cô không phải muốn nghe lén! Mà bọn họ không có chú ý xem có người ở trong phòng hay không nha.

Người ta thường nói nhà vệ sinh là nơi gây ra khẩu nghiệp, coi như có tường ngăn cách nhưng cũng không thể giấu được, nhưng có một số người vẫn cố tình thích tám chuyện trong nhà vệ sinh.

Lâm Trinh Lan bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó khi xử lý xong chính mình liền ấn nút xả nước.

Bị người khác nói lời khó nghe như vậy, cô không thể nào không giận, nhưng mà tức giận thì sao đây chứ? Mặc dù ba người kia khi nói chuyện đã dùng miệng lưỡi sắc bén không kiêng nể gì, nhưng sự có một số chuyện quả thật rất khó phản bác lại.

Lâm Trinh Lan không thể nào phủ nhận, cô từ nhỏ đến lớn không có duyên với đàn ông.

Cô cũng giống như những người con gái bình thường khác, cũng có bạn trai cùng bạn gái, nhưng từ nhỏ đến lớn cô cũng không chưa bao giờ được người đàn ông nào theo đuổi.

Người của cô cũng không đến nỗi nào, là thật đó! Mặc dù từ nhỏ đến lớn ở trong trường học cô không khiến người khác chú ý, nhưng mà bạn bè có thể cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm trong nhà vệ sinh thì cô cũng chưa bao giờ thiếu, chỉ là..... Chưa từng có phái nam nào coi trong cùng theo đuổi cô mà thôi.

Trước đây mặc dù không có người khác phái theo đuổi thì cô cũng sẽ phải bình ổn mà trôi qua cuộc sống này thôi, nhưng khi đó cô cũng đâu có thiếu thốn bạn bè chứ? Cho đến khi cô lui tới với Thường Trữ Viễn, hẳn không muốn cô đem mối quan hệ giữa hai người mà công khai ra ngoài, hẳn không muốn cô để đám bạn học biết, cũng không muốn cô quá thân thiết với đồng nghiệp, cho nên cô mới thành ra như bây giờ, hiện tại nếu nói lời thật lòng thì cô chẳng có người bạn nào cả!

Thế nhưng chuyện này đâu có thể trách được ai chứ? Là cô tự nguyện biến mình thành ra như vậy mà, là cô tự lựa chọn cách buông tha tất cả cơ hội cùng mọi người giao lưu, để đánh đổi lấy một giấc mơ trọn vẹn.

Một giấc mơ..... Đúng vậy, đây cũng chỉ là một giấc mơ! Một giấc mơ không biết khi nào phải thức giấc.

Ai bảo cô lại đi thích người đàn ông này chứ?

CHƯƠNG 03

Sáu giờ rưỡi rồi mà Lâm Trinh Lan vẫn còn chưa trở về, Thường Trữ Viễn ngồi trên ghế sa lon ở bên trong phòng khách, mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, thì trong lòng liền cảm thấy phiền não hơn.

Kỳ lạ, rõ ràng đã tan sở từ lâu rồi, thế mà sao cô ấy vẫn chưa trở về? Thường Trữ Viễn cũng không biết mình đã nhìn đồng hồ bao nhiêu lần rồi, càng nhìn lại càng muốn đập cái đồng hồ

Vào buổi sáng khi hấn rời giường cũng không có để ý, đến khi hấn dùng xong bữa sáng, sau đó quay lại trong phòng thay ga trải giường thì hấn mới phát hiện ra trên ga trải giường có vết máu. Tuy chỉ là có lấm tẩm vài giọt nhưng lại rất chói mắt khiến người khác không thể không chú ý !

Thường Trữ Viễn ngay người nhìn chăm chăm vào mấy giọt máu giờ đã biến thành màu nâu, trái tim của hấn như bị người khác nhéo một cái thật đau. Hấn rất muốn lập tức bắt cô trở về để xác định xem cô bị thương như thế nào, nhưng cũng băn khoăn cô đang trong giờ làm việc, vì hấn không muốn để cô phải khó xử, nên bất đắc dĩ lắm Thường Trữ Viễn chỉ có thể ngồi trong nhà chờ đợi cô trở về. Hiện tại hấn mới phát hiện hấn chờ đợi cô mới có mười giờ thôi, mà hấn cảm thấy thời gian như đã rất lâu vậy.

Sẽ không phải vì vết thương không quá nghiêm trọng, cho nên đã len lén một mình chạy đến bệnh viện để khám chứ? Nhưng mà nếu theo tính cách của cô, thì cho dù có bị đau chết cô ấy cũng sẽ không tự mình đi khám phụ khoa đâu.

Càng chờ đợi Thường Trữ Viễn càng bất an, bắt đầu không ngừng

suy nghĩ lung tung.

Hắn biết sau mỗi lần đi công tác về hắn sẽ rất kích động, nhưng lần nào hắn cũng cẩn thận giúp cô chuẩn bị thật tốt khúc dạo đầu rồi mới bắt đầu hành động, nhưng sao lần này lại khiến cô bị thương đây? Cuối cùng là cô ấy bị gì thế? Sao vẫn chưa trở về?

Nghi vấn trong đầu của Thường Trữ Viễn không ngừng xuất hiện, rốt cuộc đến bảy giờ rưỡi thì cánh cửa cũng phát ra tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa để mở cửa.

Lâm Trinh Lan xách theo cái túi lớn đựng thức ăn trở về, trên trán đầy mồ hôi.

Thường Trữ Viễn vừa trông thấy cô thì liền biết cô đã đi siêu thị mua đồ dùng nên mới về trễ như thế, sắc mặt hắn liền trở nên rất thối, không nhịn được liền oán trách cô: "Tại sao lại về trễ như vậy?"

Đã ở với nhau lâu như vậy, dĩ nhiên Lâm Trinh Lan biết Thường Trữ Viễn đang tức giận, mặc dù cô căn bản cũng không biết hắn đang tức giận cái gì?

Cô cẩn thận cùng nhẹ nhàng nói: "Chuyện này..... Hôm nay em tăng ca."

Vốn dĩ là cô đã chuẩn bị đi về, nhưng lại bị người khác nhờ vả cô đi giúp đỡ, cô cũng không muốn cự tuyệt người khác, cho nên liền bị kéo đi giúp bộ phận khác.

Bận túi bụi đến bảy giờ cô mới bắt đầu từ công ty trở về, cô dùng tốc độ nhanh nhất để mua thức ăn cùng một ít đồ dùng, bảy giờ ba mươi phút có thể trở về đến nhà đã là cực hạn rồi.

"Chuyện này..... Anh đã ăn cơm tối chưa?" Lâm Trinh Lan hỏi.

"Hừ!" Thường Trữ Viễn hừ lạnh một tiếng.

Đừng nói là ăn bữa tối, hấn lo lắng cho cô đến nỗi bữa trưa còn quên ăn, cho đến xế chiều mới cảm thấy đói bụng, nên đã tùy tiện nướng hai mẫu bánh mì để ăn tạm, hiện tại cũng đang cảm thấy rất đói bụng.

Thì ra nguyên nhân tức giận là chưa có ăn cơm —— Lâm Trinh Lan bừng tỉnh hiểu ra.

Chỉ là điều này cô không thể nói ra, nếu như thấy đói thì phải ra ngoài mua cơm hộp ăn chứ! Có cần thiết để bụng đói đến bốc hỏa rồi đợi cô trở về mà trút giận lên người cô không? Lâm Trinh Lan oán thầm trong bụng.

Nhưng những điều này chỉ là nghĩ ở trong lòng mà thôi, cô cũng

không có to gan mà nói với Thường Trữ Viễn.

"Vậ..... Em sẽ đi nấu cơm ngay." Lâm Trinh Lan nói xong, vội vàng xách hai túi lớn thức ăn trốn vào phòng bếp.

Thường Trữ Viễn sững sờ, người phụ nữ này có nhiều lúc khiến cho Thường Trữ Viễn tức giận muốn bóp chết cô! Hiện tại rõ ràng là chính hắn đang cố tình gây sự, là do hắn tức giận loạn xạ phát khí, vậy tại sao cô lại làm theo ý của hắn?

Thường Trữ Viễn thật sự không hiểu tại sao Lâm Trinh Lan lại không mở miệng mắng hắn, hoặc là chỉ vào mũi của hắn mà bảo hắn cút ra ngoài tìm cái gì đó để ăn, sao lại không nổi cựa tuyệt mà đi nấu cơm cho hắn ăn?

Không không không! Người kỳ lạ nhất không phải là Lâm Trinh Lan mà chính là hắn! Thường Trữ Viễn có chút nhức đầu vịn trán của mình, hiện tại lòng của hắn có chút hỗn loạn.

Hắn rất hy vọng Lâm Trinh Lan sẽ tức giận với hắn? Thật sự Thường Trữ Viễn cũng không biết hắn như thế nào nữa? Ban đầu hắn đáp ứng cùng Lâm Trinh Lan lui tới, một phần trong đó cũng chính là tính cách an phận không tranh giành của cô.

Tính tình của Lâm Trinh Lan rất tốt, để cho hắn mặc sức chà xát bóp tròn bóp méo, bảo cô đi hướng đông thì cô cũng không dám đi hướng tây,

kêu cô đi về phía nam cô cũng sẽ không dám đi hướng Bắc, nếu một ngày nào đó hắn chán ghét cô bảo cô rời đi, có lẽ cô cũng sẽ không nói tiếng nào mà yên lặng rời khỏi hắn, trước khi đi có thể còn nhớ đem theo vài món đồ của cô đi cùng, cũng sẽ không để lại một chút phiền toái nào cho hắn.

Nói thẳng thắn một chút, coi như hôm nay hắn muốn ăn bôi sạch sẽ quan hệ của bọn họ, thì Lâm Trinh Lan cũng sẽ không để cho hắn có cái gì khó xử hoặc phiền toái về trách nhiệm gì gì đó, cho nên lúc đầu hắn mới cùng cô lui tới, nhưng hôm nay..... Hôm nay hắn lại bắt đầu muốn trêu tức cô gái có tính tình ôn thuận này!

Từ trước đến nay loại phụ nữ mà Thường Trữ Viễn ghét nhất chính là ba loại này: hờ một chút là khóc lóc, hai là làm ầm lên, ba là đòi thất cổ, có khi hắn cũng không hiểu nổi bọn họ là đang tức giận chuyện gì nữa.

Trước kia hắn cũng có quen biết vài người phụ nữ, mỗi lần bọn họ giận dỗi đều làm ầm lên khiến Thường Trữ Viễn cũng phiền lòng đến nỗi muốn quăng bọn họ vào tường! Nhưng hôm nay Lâm Trinh Lan lại không khóc lóc không giận hờn cũng không làm ầm lên, vậy mà Thường Trữ Viễn lại cảm thấy tức giận muốn tự đánh một quyền vào tường thật mạnh.

Tại sao cô ấy lại không nhõng nhẽo, tại sao không giận hờn cùng trách móc? Coi như cho hắn một cái tát cũng được!

Không không không! Nhất định hắn đã điên rồi, nhất định là điên thật rồi! Sao lại có thể hi vọng cô ấy tặng cho hắn một cái tát chứ, chẳng lẽ hắn bị bệnh cuồng ngược đãi sao?

Nhưng cũng không đúng! Mặc dù từ trước đến nay Thường Trữ Viễn chưa bao giờ nếm qua mùi vị khi bị ăn tát, nhưng hẳn chắc chắn nếu người nào to gan dám thưởng hấn một cái tát, thì đối phương cũng sẽ không được yên với hấn! Nhưng nếu là cô ấy.... Mình sẽ cảm thấy.....

Trong đầu Thường Trữ Viễn đang là một mảnh hết sức hỗn loạn, thì bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng của Lâm Trinh Lan: "Anh..... Không thoải mái chỗ nào sao?"

Lâm Trinh Lan quan sát Thường Trữ Viễn đang bóp lấy cái gối hơi đang cầm trên tay, giống như đang muốn lấy mạng của cái gối hơi đó vậy, cô không nhịn được lo lắng hỏi thăm hấn.

Gần đây..... Hấn có chút là lạ !

Thường Trữ Viễn có chút dị thường ngay cả Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy được, cảm thấy gần đây hấn hay giận dỗi mà không rõ nguyên nhân, tinh thần có chút hoảng hốt, lại nóng nảy.

Không phải đây là dấu hiệu của thời tiền mãn dục của phái nam chứ? Hay đây là triệu chứng của bệnh Alzheimer? (*Alzheimer là bệnh mất trí nhớ, hay quên, lú lẫn*)

Trong lòng Lâm Trinh Lan đang suy nghĩ cùng chẩn bệnh, cô rất

muốn khuyên hấn đến bệnh viện kiểm tra bệnh tình, nhưng cô cũng lo lắng hấn sẽ không vui.

Thường Trữ Viễn phục hồi tinh thần, liền bỏ cái gối hơi xuống, coi như tha cho cái gối một mạng, hấn nói với cô: "Đi tắm thôi."

"Uh....." Trong nháy mắt mặt của Lâm Trinh Lan liền đỏ lên: "VẬY em đi nấu cơm tiếp."

Thường Trữ Viễn mát hứng nói: "Anh muốn ăn ở ngoài, mau đi tắm thôi!"

Tối hôm qua căn bản hấn cũng không để cho cô ngủ được một giấc ngon lành, hôm nay lại đi làm cả ngày, hai mắt đã thâm đen như con gấu trúc rồi, lại còn muốn đi nấu cơm, người phụ nữ này thật sự không biết chăm sóc bản thân mình sao?

Hoàn toàn không có phát hiện những suy trong lòng của Lâm Trinh Lan, nếu hấn mà biết chắc chắn hấn sẽ bẻ mạch máu mà chết mất, Thường Trữ Viễn nhìn hai mắt thâm đen của cô vừa tức lại vừa đau lòng, bây giờ hấn chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để khiêng cô về phòng ngủ, cho cô ngủ bù một giấc thật ngon.

"Ah!" Cô đáp nhẹ một tiếng, Lâm Trinh Lan ngoan ngoãn cởi quần áo ra đi tắm.

Từ khi hai người bắt đầu mối quan hệ này, đối với Thường Trữ Viễn thì khoản đó vẫn là rất tốt, những năm gần đây nhu cầu của hắn chỉ có tăng thêm chứ không hề giảm. Đặc biệt là trong vòng hai năm nay, đôi khi Lâm Trinh Lan cũng lo lắng hắn có thể sẽ suy thận hay không.

Tức giận, hoảng hốt, nóng nảy thái độ còn không bình thường, lại hay động dục..... Rốt cuộc đây là triệu chứng của bệnh gì vậy? Lâm Trinh Lan quyết định phải tìm thời gian để "Đánh giá" lại căn bệnh này.

Thấy mặt của cô đỏ lên như vậy, Thường Trữ Viễn cũng đã biết cô đang hiểu lầm cái gì rồi, chỉ là theo cá tính của hắn thì hắn cũng lười giải thích rõ.

Lâm Trinh Lan tắm xong, hai người ăn qua loa một chút thức ăn, vẫn chưa tới mười giờ Thường Trữ Viễn liền thúc giục cô: "Mau lên giường đi."

Vất vả lắm Lâm Trinh Lan mới khôi phục lại sắc mặt bình thường, nghe hắn nói như vậy cô một lần nữa lại đỏ mặt, cô ôn thuận đi vào phòng của hắn, leo lên giường của hắn.

Tại sao cô ấy không tức giận? Thường Trữ Viễn cũng sắp muốn xù lông rồi! Chỉ là lý do xù lông thì thật khó mà nói ra.

Thấy cô e lệ lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường nhìn mình, Thường Trữ Viễn lại một lần nữa cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, đồng thời có chút đau đớn.

Lâm Trinh Lan luôn thuận theo ý của hắn, vừa khiến cho Thường Trữ Viễn muốn khi dễ cô, lại khiến hắn muốn bảo hộ cô thật tốt, không để cô phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Hai dòng cảm xúc cực đoan này, giống như trong phim hoạt hình “mèo Tom và chuột Jerry” vậy, luôn xuất hiện hai vai diễn trái ngược nhau gồm tiểu thiên sứ và tiểu ác quỷ, hai nhân vật này luôn xuất hiện ở trong đầu của Thường Trữ Viễn và không ngừng giằng co.

Hắn rất muốn hung hăng chơi cô, để cô phải xấu hổ đến mức phải khóc thút thít, để cho cô kích thích thật nhiều mà không ngừng run rẩy, khiến cô phải chịu đựng vượt qua cao trào mà khóc nhưng lại không thể tức giận phía dưới được!

Bình thường thì là tiểu ác quỷ sẽ chiếm thế thượng phong, thói hư tật xấu của đàn ông không những bám trụ mà còn dai và bền bỉ hơn cả nấm mốc cùng vi khuẩn ở trong phòng tắm nữa đó!

Dưới tình huống này Thường Trữ Viễn không thấy Lâm Trinh Lan có chút phản kháng nào, hắn liền cởi quần của Lâm Trinh Lan ra, đồng thời mở rộng hai chân của cô ra.

Khi nơi thần bí nhất của phái nữ không hề được che đậy đã lộ ra trước mắt hắn, nụ hoa hôm qua bị hắn yêu thương quá độ vẫn còn hơi sưng, nhưng hắn lại không trông thấy vết thương rõ ràng.

Cô bị thương.....

Tiểu thiên sứ đột nhiên giành lấy thế thượng phong, một cước đá văng tiểu ác quỷ ra.

Lo lắng cô bị thương ở bên trong, Thường Trữ Viễn dùng ngón giữa lấy một chút thuốc bôi trơn nhẹ nhàng thoa lên, đầu tiên là quan sát và bôi một vòng ở bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong, tỉ mỉ bôi từng chút từng chút một.

Lâm Trinh Lan dùng hai tay che mặt, trên mặt ửng hồng cũng đã lan đến lỗ tai cùng vùng ngực.

Để tránh cho cô xấu hổ đến mức bể mạch máu mà chết, Thường Trữ Viễn không thể làm gì khác hơn là giải thích cho cô hiểu: "Không có làm gì đâu, anh chỉ giúp em bôi thuốc mà thôi."

Tiểu ác quỷ ở trong lòng còn chưa muốn buông tha vẫn không ngừng kêu gào cùng phản kháng, để tránh cho tiểu ác quỷ phản kích thành công, Thường Trữ Viễn chỉ có thể gia tăng tốc độ, nhanh chóng đem thuốc bôi cho xong.

"Ừh, cảm..... Cảm ơn." Thấy hấn bôi thuốc xong, Lâm Trinh Lan nhanh chóng mặc quần nhỏ cùng quần ngủ vào, muốn trở về phòng của mình.

Thường Trữ Viễn dĩ nhiên không thể bỏ qua ý định của cô, nhất thời giận dữ, không nói hai lời, một tay kéo, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, nằm xuống liền ngủ.

Trốn? Hấn sẽ để cho cô chạy trốn sao? Người phụ nữ này thật sự khiến hấn hận đến mức nghiền răng nghiền lợi rồi.

"Anh....." Lâm Trinh Lan ngây người.

Từ trước đến nay bọn họ chưa từng..... Thật sự nếu không làm chuyện đó thì bọn họ sẽ không ngủ chung ở trên một giường qua nha! Tay chân của Lâm Trinh Lan có chút luống cuống ngẫm ngời.

"Mau im miệng!" Thường Trữ Viễn nghiêm chỉnh kéo chăn bông đem chăn đắp lên hai người đồng thời ra lệnh: "Ngủ đi."

Ông đây đang rất khó chịu! Em tốt nhất là nên ngoan ngoãn đừng phản kháng anh.

Đây là lời đe dọa không tiếng động. Mùa hè chính là mùa mà ngành du lịch làm ăn thịnh vượng nhất, cho dù Lâm Trinh Lan là người của bộ phận hành chính đi nữa, vẫn là bận rộn đến mức không thở nổi, mỗi ngày đều phải làm thêm bốn giờ trở lên là chuyện bình thường.

Bởi vì ngày nào cũng bận rộn và phải làm thêm giờ nên khi Lâm Trinh Lan về đến nhà thì toàn thân cũng đều mệt rũ ròi, đã liên tục một tuần nay Th ờng Trữ Vi ễn rất muốn cùng cô nhưng cũng không có cách nào khác, đàn ông mà không được thoả mãn dục vọng thì áp lực cùng tính khí rất xấu

Vất vả lắm h ắn mới đợi đến khi Lâm Trinh Lan có được hai ngày nghỉ phép, Th ờng Trữ Vi ễn rất vui nên không muốn đi ra ngoài, hơn nữa còn tự mình quyết định hai ngày đó h ắn phải cùng cô quán chặt ở trên giường, bữa trưa và bữa tối đặt ở ngoài cho nhân viên giao đến.

Chuẩn bị xong tất cả, Th ờng Trữ Vi ễn ngược lại không hề nóng nảy, có vẻ không nhanh không chậm. H ắn biết hiện tại gấp cũng không được, bởi vì thân thể của Lâm Trinh Lan mảnh khảnh như vậy, ngộ nhỡ h ắn gấp quá lại khiến cho cô bị thương ở phía dưới giống như lần trước, vậy sau khi nghỉ hai ngày thì cũng đồng nghĩa là bị nh ịn.

Hai người thư thả tắm rửa, ăn cơm tối xong, còn cùng nhau ngồi trên ghế sa lon và cùng xem tivi, Th ờng Trữ Vi ễn kéo Lâm Trinh Lan vào lòng, nhè nhàng vuốt ve lưng của cô, giống như đang dụ dỗ một sủng vật đáng yêu vậy, Lâm Trinh Lan ngoan ngoãn nằm trong lòng h ắn cũng rất giống một con mèo con đáng yêu.

Xem xong tivi thì cũng đã gần nửa đêm, Thường Trữ Viễn liền đi tới quầy rượu mini, tìm trong tủ rượu lấy ra một chai rượu vang, trước khi vào phòng còn dặn dò Lâm Trinh Lan: "Cầm hai cái ly vào nhé."

Ngay từ lúc hấn bắt đầu chọn rượu thì gương mặt của Lâm Trinh Lan đã không nhin được mà ửng hồng, sau khi nghe hấn dặn cô như vậy thì hai bên tai của cô càng thêm đỏ hơn, cô cúi đầu đến bên quầy rượu cầm lấy hai cái ly thủy tinh rất đẹp.

Bởi vì ngày thường hai người đều rất bận rộn, Thường Trữ Viễn cũng rất ít khi mang rượu vang vào phòng ngủ, nhưng một khi đã mang rượu vang vào trong phòng, thì chứng tỏ sẽ đêm nay sẽ là một đêm rất kịch tính và nảy lửa.

Hấn không vội uống rượu, đem rượu để gọn gàng sang một bên, sau đó nhìn áo ngủ của cô, ý bảo cô mau cởi bộ đồ ngủ ra.

Lâm Trinh Lan xấu hổ đến nỗi cúi đầu, cởi từng cái nút của cái áo ngủ bảo thủ của mình ra, sau đó hấn nhìn đến cái quần ngủ, hai tay run run cô đành cởi nốt cái quần dài ra.

Bởi vì cô không có thói quen mặc áo lót đi ngủ, cho nên giờ phút này trên người của cô giờ chỉ còn lại chiếc quần lót viền ren đang ôm trọn lấy khu vực cấm địa mà thôi.

Lâm Trinh Lan không vội cởi xuống chiếc quần lót vừa mỏng lại

vừa nhỏ đó, cô vẫn để nguyên trên người của mình, cô muốn để cho hắn tự cởi, xem như cô để lại cho hắn một niềm vui thú cùng tò mò.

Hai tay Thường Trữ Viễn đang ra, Lâm Trinh Lan lập tức hiểu ý, trước đây cô cũng thường giúp hắn cởi áo choàng tắm ra, giống như nữ giúp việc vậy.

Hai người duy trì mối quan hệ như vậy cũng gần bảy năm rồi, chính thức ở chung cũng đã 4, 5 năm, cô đã có thể đọc và hiểu rõ ý tứ từ trong ánh mắt của hắn.

Đang giúp hắn cởi quần áo thì Lâm Trinh Lan không cẩn thận nhìn đến phần phía dưới hạ thân của hắn, tình hình bây giờ đã rất hùng dũng, cô xấu hổ quay mặt đi. Bất kể là hai người đã trải qua bao nhiêu cuộc kích tình, hay điên cuồng, nhưng mỗi khi cô nhìn thấy thân thể tráng kiện cùng kêu gọi của hắn thì cô không thể nào giữ được bình tĩnh, về điểm này thì có lẽ vĩnh viễn cô cũng không đổi được.

Thường Trữ Viễn vừa trông thấy phản ứng nhỏ này của cô thì lòng hắn liền thấy ngứa ngáy, khéo léo dùng tay nâng cằm cô lên, ngậm lấy cánh môi lạnh như băng của cô.

Đầu lưỡi linh hoạt tấn công vào trong miệng của cô, đầu tiên là nụ hôn thật sâu tiếp đó hắn dùng lưỡi của mình quán lấy cái lưỡi của cô một hồi, khiến cô phải thở hồng hộc, đồng thời đầu ngón tay không yên mà thăm dò ngực cô, tham lam vuốt ve lấy bầu ngực mềm mại của cô.

Hắn khéo léo xoa nắn một hồi mới khiến vú của cô nhô ra được một chút, tiếp đó dùng hai ngón tay kẹp vào trái dậu nhỏ của cô để xoa và ngắt lấy, khiến cô khó lòng mà nhịn được tiếng rên rỉ.

Nghe cô mê say cùng yêu kiều rên rỉ, hắn nhẹ nhàng dùng móng tay của mình cào và đâm nhẹ vào trái dậu hiện đang rất nhạy cảm của cô, trong khi cô đang rất thoải mái thì lại đột nhiên vị trí nhạy cảm ấy bị cào bởi một vật cứng, khiến cô bất ngờ kêu lên.

Móng tay của hắn từ trước đến nay vẫn được tỉa ngắn, lần này hắn dùng móng tay cào vào chỗ đó cũng không đến mức khiến cho cô bị thương, trong cái cảm giác hơi đau đó thì mang theo khoái cảm nhiều hơn, tiếng thét chói tai đó thuần túy là vui sướng hơn là đau đớn.

Hắn hài lòng mỉm cười, liền cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp một trái dậu khác, hắn phải khiến cô không do dự mà phát ra những tiếng rên hưởng thụ.

Khi hắn thăm dò thương yêu bên phía dưới, hai quả dậu ở trước ngực cô giờ đây giống như một bông hoa hoàn toàn đã nở rộ, điểm non nớt và cũng là nơi nhô cao nhất cũng đã dính đầy nước miếng của hắn, trông rất mê người.

Cô không phải loại phụ nữ dễ dàng đạt được dục vọng, mỗi lần khi hắn bắt đầu ôm cô thì phản ứng của cô đều là lúng túng không thuần thực giống như lần đầu tiên vậy, cũng may là hắn chỉ bỏ thêm chút thời gian để cho màn dạo đầu, là có thể nhận được kết quả mong muốn so với công sức

mình đã bỏ ra.

Nhưng Thường Trữ Viễn cũng không phải là loại người luôn có tính nhẫn nại như vậy, vì vậy hắn đặc biệt tốn nhiều thời gian cùng bỏ ra nhiều năm để từ từ huấn luyện cô, khiến cho cơ thể của cô trở nên thật nhạy cảm, làm cho ngọn lửa dục vọng của cô dễ dàng bùng cháy lên, đồng thời để cô có thể tiếp nhận hoan ái với hắn sớm hơn.

Hôm nay hắn dạy dỗ cô, dạy cô bộ dáng mau chóng sẵn sàng tiếp nhận cuộc vui, đây chính là thú vui lớn nhất trong cuộc sống của hắn, mỗi lần làm thực hành đều là không muốn ngừng.

Cô bị hắn hành hạ đến nỗi hai gò má đỏ bừng, vòng eo cũng muốn nhũn ra, toàn thân của cô nhờ có hắn chống đỡ nên mới không có ngã xuống giường, Thường Trữ Viễn thuận thế ôm lấy thân thể nhẹ nhàng của cô đặt trên mặt thảm.

Lâm Trinh Lan tỏ vẻ không hiểu ngắc đầu nhìn hắn, hai mắt của cô mở to nhìn giống như một chú nai tơ vậy.

Ánh mắt của Thường Trữ Viễn tối lại mấy phần, bộ phận mạnh mẽ của hắn giật giật và đã đứng thẳng, đã đủ điều kiện để kết hợp, hắn nhẹ nhàng đem vật ấy lướt qua đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, ý muốn bảo cô hãy phục vụ cho nó.

Không biết đã bao nhiêu lần cô bị hắn huấn luyện phương pháp hầu

hạ phái nam, dĩ nhiên hiện tại cô cũng đã hiểu rõ ý đồ của hắn. Mặt cô không tự chủ đỏ lên, hai cánh môi cũng thuần thực nhẹ nhàng ngậm lấy vật mạnh mẽ đó.

Vật đó của hắn vừa nóng lại vừa lớn, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của cô phải mở ra hết cỡ, vật mạnh mẽ đó tràn đầy miệng của cô.

Hắn hài lòng vuốt ve đầu của cô, ngón tay thon dài của hắn xuyên qua tóc của cô, kích lệ động tác của cô, một tay kia rót cho mình một ly rượu vang rồi từ từ uống, đồng thời thưởng thức mỹ vị của cô.

Được hắn kích lệ, đầu lưỡi của cô khó khăn di chuyển cùng liếm mút trong không gian chật hẹp, không biết cô là đang trấn an hay là đang khiêu khích vật cứng ở trong miệng đây.

Đối với sự kích thích của cô kết hợp với hương vị của rượu vang, Thường Trữ Viễn cảm thấy rất hài lòng, hắn nhẹ nhàng nâng eo nhỏ của Lâm Trinh Lan lên, nhẹ nhàng di động vào vào ra ra cái miệng nhỏ xinh của cô, từ từ hưởng thụ cô.

Cái miệng nhỏ của cô khiến hắn vui sướng, hắn cảm thấy rất hài lòng, còn hài lòng hơn so với loại rượu vang hảo hạng mà hắn vừa mới thưởng thức này.

Hơi thở của hắn từ từ tăng nhanh sau đó thở gấp, vật cứng ở trong miệng cô giờ đã lớn và cứng hơn, giờ đã chĩa vào trong cổ của cô, có khả

năng sẽ có một trận mưa to gió lớn sắp đến.

Lâm Trinh Lan biết hấn sắp bộc phát, nên miệng và tay của cô càng thêm ra sức, đồng thời tăng thêm tốc độ hầu hạ vật bên trong miệng của cô. Dùng sức mút lấy cái vật khổng lồ này, dùng một tay vuốt ve bộ phận dư ra mà hấn không cách nào nhét vào trong miệng cô được, một tay kia của cô nhẹ nhàng nâng cùng xoa lấy cái túi nhỏ ở phía dưới của vật hùng dũng đó.

Phải đem một cô gái hay xấu hổ để đào tạo thành một cô gái với những thuần thực như vậy quả thật cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, Thường Trữ Viễn hài lòng hưởng thụ thành quả mà hấn đã nhiều năm nỗ lực.

Hưởng thụ chỉ là hưởng thụ, hấn cũng không thể dễ dàng buông tha cho cô nhanh như vậy được, không cách nào nhịn được sự hấp dẫn trước mắt, hấn liền đem vật của phái mạnh từ trong miệng cô rút ra.

Tối nay hấn muốn yêu thương cô thật tốt, muốn hung hăng dạy dỗ cô, nếu nhanh như vậy đã giao phó ra ngoài thì không thể nào chơi suốt đêm được.

Nàng bị vật mạnh mẽ tráng kiện của hấn hành hạ đến sắp khóc, hai mắt sưng đỏ, giờ hấn lôi vật kia ra khiến cô không hiểu nhìn hấn, ánh mặt phong tình mê người của cô khiến cho hấn hài lòng mỉm cười.

Cho dù có tìm từ đầu đến chân, tìm từ trong ra ngoài, thì hấn cũng không tìm được lý do nào khiến hấn có thể yêu thích cô đến như vậy, nhưng

hắn lại không thấy chán cô, càng muốn có được cô, làm sao cũng không thể dập tắt được ngọn lửa dục vọng trong lòng của hắn, cho dù ăn hoài cũng không thấy no.

Thường Trữ Viễn rót một ly rượu vang cho cô, kéo cô đi tới bên giường. Hắn ngồi ở mép giường, để cô ngồi lên đùi của hắn, đưa lưng về phía hắn, kéo hai chân của cô ra giắt trên đùi của hắn, dưới mông của cô chỉ có một lớp ren thật mỏng, mông cô hiện tại đang đè lên vật cứng cùng nóng bỏng của hắn.

"Ai..... !!! Sao lại không uống đi?" Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào vành tai cô, khiến hai tay của cô run rẩy, thiếu chút nữa làm đổ ly rượu lên mặt đất.

(Ôi làm đến đoạn này là mình thấy H đến muốn xỉu rồi, thật khâm phục tác giả quá đi.)

CHƯƠNG 04

Lỗ tai của cô rất nhạy cảm, mỗi khi hắn thở, nói chuyện, thậm chí là dùng lưỡi liếm hoặc hôn thì nó luôn khiến cho cô cảm thấy run rẩy không tự chủ.

Cô làm theo lời của hắn nói, tay hơi run run bưng ly rượu vang lên nhấp một miếng, hương vị của rượu vang tràn đầy chóp mũi. Lần đầu tiên

Lâm Trinh Lan uống thứ rượu vang này đều là cảm thấy hương vị của nó thật tệ, khi đó cô còn nghĩ uống nước ép nho còn ngon hơn, nhưng không hiểu tại sao người ta phải lấy nho tươi để lên men thành rượu vang chứ? Nhưng khi đã uống quen thì cô cũng bắt đầu biết thưởng thức rượu vang rồi

Lâm Trinh Lan đang hưởng thụ vị ngọt của rượu vang, th đột nhiên bà n tay của Th ờng Trữ Viễn thăm dò vào bên trong chiếc quần lót nho nhỏ của cô, khiến cô bất ngờ cùng hoảng hốt thiếu chút nữa là làm rơi cái ly, thật may hấn kịp thời đưa tay chụp lấy chứ không thì cái ly cũng đã rơi xuống nền. "Cái ly đẹp như vậy sao em lại không giữ cẩn thận vậy chứ?" Một tay của hấn đem cái ly đặt vào tay của cô, muốn cô dùng đôi tay đang run rẩy của cô để cầm lấy, giọng điệu cực kỳ vô tội, một tay khác của hấn vẫn không ngừng do thám bên trong cái quần nhỏ của cô, đầu ngón tay thô bạo vòng quanh nơi thâm cung của cô.

"Đừng làm như vậy, đừng mà." Toàn thân Lâm Trinh Lan không ngừng run rẩy, hai tay cô đang cầm ly rượu không ngừng run rẩy, hai chân cô bị hấn cố định trên đùi không thể nào khép lại, chỉ có thể mở rộng ra thêm, để hấn tùy ý đùa bỡn nơi ngọt ngào nhất bí ẩn nhất của phái nữ.

Ngón tay thon dài của Thường Trữ Viễn lột cái quần nhỏ ra, một tay khác thì đang vuốt ve cái eo nhạy cảm của cô, không ngừng kích thích cô.

Sau đó Thường Trữ Viễn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, hai tay vẫn không ngừng hoạt động, đồng thời dùng lưỡi liếm gáy của cô, nơi đây cũng là một trong những vị trí rất nhạy cảm của cô.

"Không được lãng phí nha, ly rượu này em phải uống cạn không được để thừa, nếu như em dám lãng phí dù chỉ một giọt, thì cái miệng nhỏ nhắn này của anh sẽ giúp em uống nhé.... !" Hấn vừa nói xong, dùng đầu ngón tay đâm mạnh vào cái khe mềm mại của cô.

Vị trí non mềm của cô đã bắt đầu ướt át, nhưng vẫn chưa đủ để tiếp nhận ngoại vật, dĩ nhiên lần này Thường Trữ Viễn sẽ không thô bạo mà đâm vào, đầu ngón tay hấn để ngay miệng huyết, nghịch ngợm một lúc khiến cho Lâm Trinh Lan thét lên một tiếng thét kinh hãi, tay run lên thiếu chút nữa làm bể ly rượu.

"Đừng, coi chừng nhiễm trùng đó!" Cô van xin hấn.

Nơi cấm địa của phụ nữ là vị trí cực kỳ yếu ớt, làm sao lại có thể để hấn dùng ngón tay mà nghịch ngợm như vậy chứ? Bởi vậy không bị bệnh mới lạ đó!

Lâm Trinh Lan và Thường Trữ Viễn đều biết vấn đề này, hai người cũng không phải là con nít, những điều căn bản này không thể nào không biết được.

Dạy dỗ Lâm Trinh Lan là hứng thú của Thường Trữ Viễn, có lúc hấn nghĩ ra vài chiêu thức mới, cho dù không hứng thú với cách mới cho lắm, nhưng hấn cũng sẽ lấy cô ra thử một chút.

Đôi khi thí nghiệm lại có kết quả tốt, hai người cùng tìm thấy niềm

vui mới, có lúc kết quả lại không được hoàn mỹ, có khi lại nghiêm trọng đến nỗi khiến cô phải khóc lên.

Thường Trữ Viễn còn nhớ vài lần thất bại trước, trong đó có một lần hấn cố ý đem cô ra đùa bỡn đến nỗi không khống chế được.

Lần đó hai người cũng rất thoải mái, nhưng sau khi làm xong cô lại cảm thấy xấu hổ mà khóc lóc hơn nửa đêm, cuối cùng khóc đến mệt rồi ngủ thiếp đi, nhưng trong mộng vẫn còn sục sùi ghen ngào.

Thường Trữ Viễn cảm thấy cô vừa đáng thương lại vừa đáng yêu! Rõ ràng hấn là người ưa thích sạch sẽ, chưa từng để cô bị nhiễm trùng qua, nhưng cô lại không cách nào tiếp nhận phương pháp này.

Đêm đó Lâm Trinh Lan nằm mơ khóc đến cả người vặn vẹo, hấn thấy cô như vậy trong lòng cũng không khỏi đau đớn, tự nhủ sau này sẽ không dám chơi như vậy rồi.

Một lần khác Thường Trữ Viễn nghe người ta nói phụ nữ cùng đàn ông lên đỉnh rất khác nhau, giống như một loại thoải mái kịch liệt thom ngọt. Chỉ cần trước đó chuẩn bị đầy đủ cùng chu đáo, ngoài ra đàn ông còn phải thật dịu dàng, phụ nữ cũng sẽ không thể từ chối.

Đêm đó hấn chuẩn bị đầy đủ bài tập cùng tất cả đồ dùng cần thiết, đang chuẩn bị dùng phương pháp mới để khai phá miền đất bí hiểm của cô, nhưng cô lại sống chết không chịu, nước mắt ròng ròng cầu xin hấn dừng tay.

Ánh mắt của cô là phản kháng thật, khiến cho Thường Trữ Viễn đau lòng không thôi, muốn xuống tay cũng không được. Kết quả của đêm hôm đó đừng nói là áp dụng chiêu thức mới, mà cuối cùng cái gì hấn cũng không có làm, chỉ là ôm cô nằm cả đêm, trấn an tâm tình hoảng sợ của cô.

Thật ra thì không đùa bốn nơi đó của cô cũng không có gì quan trọng, dù sao chính bản thân cô cũng đã đủ hấp dẫn hấn rồi, cô luôn kích thích dục vọng trong người hấn, không cần dùng đến chiêu thức mới, thì hấn cũng sẽ không mất đi hứng thú đối với cô, Thường Trữ Viễn tự nói với bản thân mình.

Thường Trữ Viễn chưa bao giờ nói với Lâm Trinh Lan về vấn đề này, đối với hấn cô là một cô gái rất có lực hấp dẫn, cô hơn hấn những cô gái đẹp quyến rũ ở bên ngoài nhiều.

Trước kia có lần cô bị thương nên trong ba tháng hấn không thể chạm vào cô, nhưng khi đó hấn tình nguyện giữ gìn cho cô và cho bản thân hấn, khi đó hấn quyết tâm nhịn chứ cũng không muốn chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào ở bên ngoài.

Tại sao hấn lại làm như vậy? Thường Trữ Viễn cũng không biết giải thích như thế nào, cũng cảm thấy mình như vậy cũng rất mất thể diện, cho nên hấn chưa từng nói chuyện này ra cho bất kỳ người nào biết.

Thường Trữ Viễn cũng không phủ nhận hấn là người đàn ông hào

sắc!

Từ trước đến nay Thường Trữ Viễn rất mạnh trong vấn đề tình dục, hấn thích nhất là được cùng phụ nữ thân thiết da thịt.

Kiện Tử có nói "Thực sắc tính dã", Thường Trữ Viễn thấy những lời này hoàn toàn đúng! Có bao nhiêu người chỉ có thể thành thật ăn một món ăn mà mình ưa thích nhất không, còn hấn thì đương nhiên là có thể thành thật đối diện với người phụ nữ mình yêu thích nhất, đây vốn là đúng đắn, hấn làm sai chỗ nào chứ?

Hấn chính là thích chơi, thích lôi kéo cô thử những trò mới mẻ! Những chuyện này Thường Trữ Viễn không phủ nhận, nhưng hấn lại không muốn làm tổn thương đến thân thể của cô, thế nên hấn chưa bao giờ thử qua.

Ngay cả những món đồ chơi có chất liệu kháng khuẩn, Thường Trữ Viễn cũng không nỡ để những món đó lấp vào trong người Lâm Trinh Lan, chứ đừng nói chi là những vật khác.

Bất luận như thế nào Thường Trữ Viễn cũng biết mình sẽ không làm tổn thương cô, nhưng hấn vẫn là không nhịn được mà trêu chọc cô: "Đúng vậy! Sẽ nhiễm trùng nha!"

Đây chính là tật xấu của hấn!

Trước đây Thường Trữ Viễn vẫn cho rằng, những hành vi này là hành động của trẻ con, loại hành động ngây thơ này chỉ có những cậu bé mới lớn mới làm như vậy để tạo sự chú ý đến mấy cô bé mới lớn, nhưng hần không ngờ kể từ sau khi hần cùng Lâm Trinh Lan lui tới, hần mới phát hiện hần cũng có những thói xấu giống con nít này, đó là không ngừng khi dễ cùng bắt nạt cô.

Lâm Trinh Lan xấu hổ nhưng không thể kìm nén nổi bản thân mình, khi hần cùng lúc dùng lưỡi cùng tay trêu đùa cô, bộ dáng run run tay cẩn thận giữ cái ly đồng thời uống lấy rượu vang, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô thì toàn thân Thường Trữ Viễn liền cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể ngay lập tức tấn công vào trong cơ thể của cô, khiến cô sung sướng cùng rong ruổi, nhưng mà..... Đáng chết! Cô vẫn còn chưa đủ mềm mại cùng ướt át.

Xem ra hần dạy dỗ cô vẫn còn chưa đủ.

Thường Trữ Viễn híp mắt, trong lòng tính toán xem phải làm sao mới có thể khiến cô mau thoải mái, khiến cô trong chốc lát không kìm nén nổi.

Thường Trữ Viễn dùng tay nhẹ nhàng tìm được viên Tiểu Châu nhay cảm ở giữa bụi hoa, hần nhẹ nhàng xoa bóp, đồng thời vẽ hai vòng bên ngoài, chọc cho Lâm Trinh Lan một cái khiến cô run lên.

Lâm Trinh Lan đã uống cạn ly rượu vang đó, tửu lượng của cô từ trước đến nay cũng không khá, uống một chút là đã thấy hơi say rồi, cộng thêm phần nãy giờ bị hần kích thích đánh thẳng vào người cô, khiến thần trí

của cô càng thêm mơ hồ.

"Thích không?" Thường Trữ Viễn ở bên tai cô thì thầm, hơi thở phả vào tai cô, đầu ngón tay dần dần cảm thấy có chút ướt át.

Lâm Trinh Lan run lên, một hồi chiến đấu, hơi thở không ổn định hỏn hển nói không ra lời.

Thường Trữ Viễn không buông tha cho cô, lại hỏi: "Em có khi nào tự chạm qua bên trong của mình chưa?"

Lâm Trinh Lan chỉ là hơi say, cũng không phải hoàn toàn không để ý tới lời nói của hắn, nghe Thường Trữ Viễn nói như vậy, cô xấu hổ mặt đỏ thêm mấy phần, mặt cô bây giờ đã đỏ giống như máu vậy, cô chỉ lo lắc đầu.

"Em không có mình thử sờ qua bên trong sao? Bên trong của em rất thoải mái và mềm mại, tại sao em lại không thử qua vậy?" Thường Trữ Viễn Minh biết rõ mà vẫn cố mà nói.

Lâm Trinh Lan là người rất lãnh, mặc dù không được coi là bị lãnh cảm, nhưng đối với dục vọng cũng rất thấp, bình thường Thường Trữ Viễn luôn phải trêu đùa một hồi lâu mới có thể đẩy lên ngọn sóng dục vọng trong cô, bảo cô chủ động thử làm những chuyện như vậy, chắc chắn không có khả năng tự làm.

"Nơi này của em vừa nóng lại vừa mềm, vách hang thì mềm mại giống như đậu hũ vậy, càng ướt thì càng thêm mịn màng, lúc vui vẻ kích thích còn biết co bóp nữa."

Thường Trữ Viễn nhẹ giọng nói, dùng giọng khàn khàn hấp dẫn ở bên tai Lâm Trinh Lan tỉ mỉ giải thích, cô nghe hần nói như vậy then thùng đến nỗi muốn chui xuống đất.

"Đừng nói như vậy, đừng nói nữa mà!" Lâm Trinh Lan dùng hay tay bịt lấy lỗ tai lại, không thể tin được hần lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nhưng điều này lại khiến Lâm Trinh Lan thấy khó tin hơn, sao cô lại có phản ứng đối với những lời như vậy, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy một cỗ ái dịch đã tràn ra làm con đường u tối trở nên ướt át, ngoài ra còn ướt cả đầu ngón tay của hần.

"Bên trong của em thật sự rất thoải mái!" Hần nói xong dùng ngón tay nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong của cô, dùng toàn bộ ngón tay của hần mà đâm thẳng vào bên trong cơ thể cô.

Cô bị hần khiêu khích đủ, bây giờ cơ thể của cô cũng đã đủ ướt át, cho nên giờ cô chỉ có thể vui sướng mà không hề đau đớn, cô chỉ nhẹ nhàng im lặng để cho hần thuận lợi tiến vào.

"Con đường ở bên trong em thật dễ đi, giống như con đường lên thiên đàng vậy!" Thường Trữ Viễn ca ngợi cô, giống như đang sánh vai ma

quỷ dẫn dụ cô vậy. "Em xem em có muốn thử nhìn một chút không?"

Lâm Trinh Lan nghe hắn nói như vậy, cô sợ tới mức tỉnh lại, vội vàng nói: "Không, không cần đâu!"

"Ngoan, nghe lời anh đi. Bên của em rất thoải mái, em sờ thử xem." Thường Trữ Viễn không cho phép cô cự tuyệt, nửa lừa gạt nửa cưỡng ép, kéo tay của cô qua, dùng một ngón tay của cô để thăm dò vào trong cơ thể của chính cô, hai ngón tay cùng nhau đưa vào trong cái khe mềm nhẵn ngọt ngào của cô.

"Ừh... A....." Lâm Trinh Lan không nhịn được than nhẹ một tiếng.

Cảm giác cùng hắn dùng ngón giữa đưa vào trong cơ thể của mình thật kỳ lạ! Đúng như lời của Thường Trữ Viễn đã nói, bên trong của cô vừa chặt lại vừa nóng, ngoài ra vừa mềm lại vừa trơn, lâu lâu còn co bóp, hút chặt lấy hai ngón tay của hai người nữa.

"Em cảm thấy sao?" Hắn xấu xa hỏi cô.

"Em không biết nữa." Lâm Trinh Lan cắn môi, cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng rên rỉ của mình.

Bị chính ngón tay của mình đùa bỡn, đến nỗi phải phát ra âm thanh

rên rĩ, thì chuyện này quả thật là đáng xấu hổ.

"Không biết?" Thường Trữ Viễn không hài lòng với đáp án này, ngón tay của hắn đang nằm trong cơ thể cô, đồng thời cũng là nơi bí hiểm của cô, hắn liền bức bách di chuyển ngón tay để chạm tới chỗ mẫn cảm nhất ở bên trong.

"Không..... Đừng mà....." Lâm Trinh Lan mắc cỡ sắp khóc ra ngoài, cảm giác vừa rồi như điện xẹt qua người cô vậy, thiếu chút nữa cô vì thế mà phải lên đỉnh.

Cư nhiên thiếu chút nữa là bị đầu ngón tay của chính mình chơi đến cao triều, chuyện này thật khiến Lâm Trinh Lan xấu hổ đến không thể phục thêm! Thậm chí cô muốn tự hỏi xem rốt cuộc thân thể của cô đang nghĩ gì?

"Đừng xấu hổ, đây là chuyện rất bình thường!" Thường Trữ Viễn yêu thương hôn lên gò má trắng nõn của cô, ngón tay vẫn không từ bỏ chỗ đó, hai ngón tay cùng nhau di chuyển tìm kiếm từng nơi mẫn cảm nhất của cô.

"Ừh..... Nơi đó....." Hai người đầu ngón tay vừa chạm đến đó, cả người Lâm Trinh Lan đều run lên, ngay cả nói chuyện cũng không liền mạch nữa.

Thường Trữ Viễn hỏi: "Ồ chỗ này thì sao?"

"Đừng!" Lâm Trinh Lan sụt sùi khóc muốn rút tay ra, nhưng Thường Trữ Viễn lại ép chặt lấy tay của cô không thả.

"Ngoan, hãy theo anh để thám hiểm nó!" Thường Trữ Viễn ở bên tai Lâm Trinh Lan dụ dỗ: "Em có cảm thấy càng lúc càng thoải mái hơn không, có phải càng lúc càng ướt át hơn không?"

Thường Trữ Viễn vừa nói xong, đồng thời một tay khác của hắn vân vê đầu vú của cô, đầu lưỡi cũng không ngồi yên mà lại khiêu khích thăm dò lỗ tai nhạy cảm của cô, kích thích trùng trùng khiến cô tê dại, kết quả là thân thể của Lâm Trinh Lan thân phát ra dòng điện sáng khoái, lập tức chảy vọt về phía sau não, khiến cô lên được cao triều.

"Ôh..... Ah....." Lâm Trinh Lan ưỡn người co giật, không ngừng ngửa ra phía sau, trong khi đó nụ hoa của cô đang kẹp chặt lấy hai ngón tay của hai người, tiếp theo toàn thân của cô mềm nhũn như cục bột, cô giống như vừa trút hết toàn bộ sức lực vậy, bây giờ cô đã dựa hẳn vào trong ngực của Thường Trữ Viễn.

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn phản ứng của Lâm Trinh Lan trong cơn say tình dục, hắn nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó cầm lấy cái gối đầu kê cao phần eo của cô lên. Quần lót ren trên người Lâm Trinh Lan giờ đã bị thấm ướt dính đầy ái dịch, Thường Trữ Viễn cúi đầu cắn lấy cái quần lót của cô, dùng miệng để cởi lớp phòng vệ cuối cùng trên người cô ra.

Lâm Trinh Lan ở trong cao triều phục hồi lại tinh thần trên mặt vẫn

còn đỏ, thậm chí ngay cả ngực của cô cũng đều đỏ.

Thường Trữ Viễn mở hai đùi của cô ra, khiến nụ hoa màu phấn hồng đang khép giờ như nở rộ trước mặt hắn.

"Em cũng đã sờ thử rồi, chắc là em cũng đã biết nơi đó của em rất mềm rất trơn phải không ! Ngoài ra nơi đó của em còn rất hẹp, rất đỏ đỏ nha, em có muốn xem thử hay không? " Hắn vừa nói vừa dùng ngón tay của mình chỉ vào cánh hoa nhỏ của cô, lúc này ở bên trên trong hang động của cô khẽ run đồng thời hơi co bóp lại, Thường Trữ Viễn còn cố ý hướng cánh hoa của cô mà thổi vào chút hơi.

Là vấn đề màu sắc gì đây chứ?

Lâm Trinh Lan không thể tin được Thường Trữ Viễn lại hỏi cô như vậy! Cô xấu hổ không dám trả lời hắn, dùng hai tay che mặt, cũng không dám nhìn hắn.

Lâm Trinh Lan vẫn không hiểu tại sao Thường Trữ Viễn bây giờ lại rất khác với bình thường, hắn giống như thay đổi 180 độ vậy, một khi đã lên giường thì đặc biệt không đứng đắn?

Hắn nói nhiều hơn so với bình thường gấp mấy lần, dâm ngữ cùng tà từ có thể nói ra mà sắc mặt không đổi, quả thật giống như một con người khác vậy.

"Anh nói thật mà! Lúc này nó là màu hồng rất đáng yêu, nhưng chỉ cần anh nhẹ nhàng dùng ngón tay đụng chạm một chút là nó sẽ biến thành màu đỏ, thật sự em không muốn xem sao?" Hấn hỏi cô một lần nữa.

"Không xem!" Lâm Trinh Lan không chịu để tay xuống, cô cảm thấy mình giống như sắp bị tăng xông máu mà chết rồi.

"Lát nữa mình sẽ chơi đến nỗi không cho có khép lại được nhé?" Hấn nói xong, đầu lưỡi xẹt qua lưỡi vào khu bí mật.

"Ah!" Lâm Trinh Lan nghe vậy thốt lên một tiếng, muốn khép lại cái khe của cô, đồng thời vội vàng cầu xin: "Đừng ! Làm ơn đừng mà."

Cô còn nhớ có một lần Thường Trữ Viễn chơi cô quá hung bạo và quá lâu, khiến cả một ngày hôm sau cô đều cảm giác đường hầm của cô có vẻ như luôn mở rộng không khép lại được, giống như có vật gì đó còn cắm ở bên trong vậy.

"Không muốn cái gì?" Ngón tay của Thường Trữ Viễn lay lay đẩy đẩy đóa hoa của cô ra, tìm hạt trân châu đang núp ở bên trong, hấn nhẹ nhàng xoa viên trân châu nho nhỏ mà rất nhạy cảm kia.

"Đừng mà..... Đừng....." Lâm Trinh Lan xấu hổ nói năng cũng không rõ, hốc mắt có chút ẩm "Đừng chơi đến không khép lại được, van xin

anh."

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn khe suối chật hẹp của cô giờ đã tràn đầy nước, cuối cùng cũng nguyện ý bỏ qua cho cô. Sau khi hai người ở chung một chỗ không bao lâu, hần liền phát giác Lâm Trinh Lan đối với dâm ngữ rất mau ướm át cùng kích thích, thậm chí tác dụng của những lời này còn nhanh hơn so với việc đụng chạm hay kích thích vào mấy chỗ mẫn cảm trên cơ thể của cô!

Thường Trữ Viễn dùng một tay nâng cái chân của cô lên, một tay kia cầm lấy vật đang nóng bỏng của phái nam đưa vào hoa huyệt, nghiêng người ở bên tai cô mà nói: "Em nên phối hợp cho thật tốt, biểu hiện tốt thì anh sẽ không chơi quá lâu, như vậy em cũng sẽ không bị chơi đến không khép lại được, em thấy như vậy có được hay không?"

Không đợi Lâm Trinh Lan trả lời, Thường Trữ Viễn liền đem eo ếch đẩy lên phía trước, vật cứng giữa hai chân từng chút được đẩy vào, nước ở bên trong khe suối chảy ra mang theo hương thơm đặc trưng.

Hoàn toàn tiến vào trong đồng thời Thường Trữ Viễn cùng Lâm Trinh Lan cũng không khỏi thở dài.

Vật cứng của hần được bên trong của cô ôm trọn thật chặt, cảm giác đó giống như trên mây vậy!

Hang động của cô thật mềm mại, lúc thắt chặt lúc lại buông lỏng, có

thể chứa chấp vật cứng rắn nóng bỏng của hắn mà không bao giờ thấy rộng ra, hang động của cô giống như sinh ra là dành riêng cho hắn vậy.

Sau khi hắn nhét vật ấy vào Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy bên trong cô rất trướng, cửa hang cùng hang động của cô phải mở đến hết cỡ, cho dù hai người đã quan hệ nhiều năm, nhưng cô vẫn phải hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tinh thần thích ứng với vật đó.

"Mau lên đi!" Thường Trữ Viễn vỗ hai cái vào mông của cô, thúc giục cô "Mau biểu hiện đi".

Lâm Trinh Lan không để ý đến việc xấu hổ nữa, bèn dùng hai tay ôm chặt lấy hai vai kiên cố của hắn, một chân tự động vòng qua hông của hắn, còn một chân khác của cô làm điểm tựa chống đỡ nhích người, hắn cũng đứng thẳng người để cho toàn thân cô có thể dán chặt và ma sát vào cơ thể của hắn, đồng thời hắn cũng chủ động chỉ đạo vật cứng của mình phối hợp ra vào bên trong cơ thể của cô.

Hắn như một ngọn lửa nóng bỏng đang ở thế bị động, mỗi một động tác ra vào đều rất thành thực cùng sâu sắc, bộ phận khổng lồ của hắn ma sát với bên trong êm ái của cô, mang lại cảm giác vô cùng sung sướng cho hai người.

Ngọn lửa dục vọng trong cơ thể hai người càng lúc càng lớn, bây giờ đã không còn là những động tác ra vào chậm rãi nữa, Thường Trữ Viễn gầm nhẹ một tiếng phản công giành thế chủ động, tăng tốc độ cùng đung chạm mãnh liệt.

"Ah..... Nhẹ một chút..... Mạnh quá, mạnh quá....." Động tác của hắn quá kịch liệt kích thích cô, khiến cô nói năng đứt quãng, khóc cũng không thành tiếng.

"Nâng eo cao lên một chút!" Thường Trữ Viễn nâng cao hông của cô lên, không thèm để ý tới lời van xin của cô vẫn tiếp tục tấn công mạnh mẽ.

"Đủ rồi!" Lâm Trinh Lan cuồng điên lắc đầu, mái tóc đen nhánh xỏa ra, bông bênh tung bay.

Thường Trữ Viễn cũng không để ý lời cô nói, điên cuồng không ngừng tấn công.

Đột nhiên, toàn thân của cô hơi ưỡn, khu vực u huyết co bóp mãnh liệt, khe suối liền co giật thật nhanh, gắt gao ôm chặt lấy vật cứng đang nằm ở bên trong, cô đã lên đến đỉnh.

Trong nháy mắt, giữa hai chân của Lâm Trinh Lan tràn ra rất nhiều ái dịch, khiến động tác của Thường Trữ Viễn càng thêm vui vẻ.

Hắn vẫn tiếp tục động tác đó, giống như là vĩnh viễn sẽ không ngừng, Lâm Trinh Lan bị hắn hành hạ đến nỗi không còn hơi sức để cầu xin nữa, bây giờ cô cũng chỉ có thể sụt sùi mà khóc theo từng động tác của hắn, thân thể cô không ngừng lay động theo từng nhịp ra vào.

Thường Trữ Viễn biết Lâm Trinh Lan đã sắp chịu không nổi nữa, nhưng cảm giác vật cứng của hắn được bên trong của cô ôm lấy quả thật rất tuyệt, thật sự hắn không thể dừng lại được.

Không biết bao lâu, Thường Trữ Viễn đột nhiên gia tăng tốc độ cùng sức lực, ra vào rất mạnh khoảng vài chục cái, dục vọng nhẩn nhịn đã lâu dường như không thể tiếp tục nhịn được nữa đành phải tiết ra.

Men say hòa lẫn với men tình ái ngọt ngào, khiến cho Lâm Trinh Lan thoải mái dần dần mất đi ý thức.

Thường Trữ Viễn lật thân thể của cô lên, để cho cô nằm trên ngực của hắn, còn hắn vẫn là ở trong cơ thể cô nghỉ ngơi một chút.

Vui vẻ ôm lấy cô, khoái cảm luôn đến một cách mãnh liệt.

Cảm giác được nghỉ ngơi cũng không tệ, Thường Trữ Viễn khẽ động dậy nâng cái khe ấm áp đang chứa chấp vật của hắn lên, vừa cọ xát một chút thôi thú tính trong hắn như tỉnh lại, vật đang được u huyệt mềm mại bao lấy từ từ lớn và cứng lên, dường như Lâm Trinh Lan cũng đang cảm nhận được tình hình hiện tại, cô liền nhắm mắt.

Thường Trữ Viễn mỉm cười, đem Lâm Trinh Lan đặt lên giường,

điều chỉnh tư thế để Lâm Trinh Lan nằm xấp, cái mông nâng lên thật cao, hai tay giữ chặt hông của cô, trong nháy mắt hắn tiến vào chỗ đó thêm một lần nữa.

Lần này Thường Trữ Viễn đánh thẳng vào chỗ đó, tốc độ vừa nhanh lại vừa mãnh liệt, khiến Lâm Trinh Lan khó lòng chống đỡ, cô chỉ biết ngửa đầu kêu lên một tiếng, tinh thần liên tỉnh táo lại, nhưng hắn không để cô có thời gian để thích ứng đã mạnh mẽ triển khai tấn công.

"Ah..... Em sắp không chịu nổi....." Cái tư thế này đã tạo điều kiện thuận lợi cho vật to lớn ấy đâm vào sâu hơn, hung vật từng cái từng cái xâm nhập vào thật sâu, khiến cho cô có một cảm giác khó tả.

Thường Trữ Viễn vỗ vào cái mông nho nhỏ của cô, đe dọa nói: "Mau kẹp chặt! Nếu không nghe lời, anh sẽ chơi đến khi không thể khép lại được đó!"

"Anh....." Lâm Trinh Lan thấy năn nỉ cũng không được, từ trước đến nay cô đều sợ hắn, giờ không nhịn được cũng phản bác lại: "Anh không phải muốn, không cần anh chơi đến mức đó, thì em cũng đã không khép lại được rồi."

Lâm Trinh Lan nói xong, thân thể đã cảm thấy vui thú, cho dù động tác của Thường Trữ Viễn có chút thô bạo, cũng chỉ là muốn cô vui vẻ hơn mà thôi.

"Không chơi, em chịu được sao?" Thường Trữ Viễn hừ lạnh một tiếng, dùng sức đẩy vật cứng vào thật sâu, sau đó động tác ra vào cũng ngưng, ngược lại ép chặt lấy hông của nàng, vừa khảy vừa đảo.

"Ah..... Thật tốt, thoải mái quá....." Lâm Trinh Lan không cách nào kìm nén sự sung sướng, mỗi một tế bào trên người cô đều là đói khát, đều rất muốn người đàn ông trước mắt này chạm vào.

Lý trí của cô đã hoàn toàn bị luân hãm, xấu hổ ban đầu của cô giờ đã bị dục hỏa thiêu sạch không còn một chút nào. Bên hông vô ý thức giãy dụa, nghênh hợp động tác của người đàn ông này.

"Ah..... Em muốn....." Yêu thương như vậy vẫn là chưa đủ, Lâm Trinh Lan cuồng loạn rên rỉ, van xin được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.....

"Em muốn cái gì?" Thường Trữ Viễn hỏi.

"Muốn..... Anh làm.... Mau hơn nữa !" Lâm Trinh Lan khẩn cầu.

"Làm cái gì? Em không nói làm sao anh biết được?" Thường Trữ Viễn biết toàn bộ lý trí của Lâm Trinh Lan đã bị lửa dục đốt cháy sạch sẽ, nhưng hắn như cũ vẫn muốn cô nói rõ ràng.

"Muốn anh đưa vào trong..... Làm ơn mạnh lên!" Cô biết rõ nếu như

mình không mở miệng cầu xin, thì còn lâu Thường Trữ Viễn mới thỏa mãn cô, Lâm Trinh Lan đã hoàn toàn bị dục vọng chi phối, chỉ có thể thành thật với phản ứng của cơ thể mình.

"Dùng sức đưa cái gì vào?" Thường Trữ Viễn cố ý gắng hỏi cô, nhất định muốn cô vứt bỏ toàn bộ xấu hổ để nói ra.

"Đâm vào..... Ừh....." Lâm Trinh Lan mắc cỡ hốc mắt ướt át, cuối cùng khó chống lại ngọn lửa dục vọng: "Đâm vào trong em..... Đâm vào, làm ơn đi....."

Hắn ngông cuồng cùng mạnh mẽ tấn công, nhưng lửa dục vọng lại treo giữa lưng chừng như vậy càng khiến cho cô vô cùng khó chịu, Lâm Trinh Lan tình nguyện tìm kiếm niềm vui sướng.

"Thấy em ngoan ngoãn như vậy, thôi thì cho em vậy!" Thường Trữ Viễn giơ cao cự vật, mãnh liệt nhét vào trong cơ thể cô, mỗi một lần ra vào hắn đều hung ác như muốn phá hư con đường hầm của cô vậy.

"A..... Mạnh lên..... Phá hư đường hầm của em đi..... Mạnh nữa đi!" Hai người cùng nhau ra sức, hiện tại Lâm Trinh Lan điên dại giống như một con thú cuồng dâm van xin khẩn cầu hắn.

Vật cứng đâm vào trong người của cô, bất kể là to lớn hay chiều dài cùng nhiệt độ, đều khiến cho Lâm Trinh Lan mê muội không dứt, bất kể làm bao nhiêu lần cô cũng cảm thấy mình như đang ở trên Thiên Đường vậy.

Vật cứng rắn khổng lồ của phái nam, mỗi một lần chạm vào nơi sâu nhất của cô, thì nơi non mềm ấm áp của cô liền tỉ mỉ ma sát lấy vật đó của hắn, đem đến cho hai người một cảm giác sung sướng không gì tả nổi.

Thường Trữ Viễn giữ chặt hông của cô, dưới chân liền điên cuồng chơi mấy phút đồng hồ, đem lấy Lâm Trinh Lan đang ở trong trạng thái kêu khóc đạt tới cao triền, cuối cùng bởi vì cao triền mà toàn thân cô run rẩy, bên trong u huyết không ngừng co bóp lại.

Trong nháy mắt hắn cũng muốn phóng thích binh lính của mình, Thường Trữ Viễn vẫn không quên đè thấp bả vai của Lâm Trinh Lan xuống, đồng thời khiến cho cái mông của cô chống cao hơn, tạo điều kiện thuận lợi cho dịch ái của hắn dễ dàng rơi vào tử cung của cô hơn.

Sau khi cao triền trôi qua, hơi thở của hắn cũng từ từ trở lại bình thường, Thường Trữ Viễn liền đỡ lấy thân thể của Lâm Trinh Lan, để cô nằm xuống, cánh tay vòng qua hông của cô, ôm lấy cô thật chặt.

"Ừh, anh rút ra trước đã!" Cảm thấy vật của hắn vẫn còn chôn trong cơ thể cô, Lâm Trinh Lan như mất đi thần trí không khỏi uốn éo người, muốn hắn đi lấy vật ấy ra trước.

Thường Trữ Viễn làm như không nghe thấy cô nói gì, tay ôm lấy eo của cô không buông, vật đang chôn sâu ở trong cơ thể cô cũng thế, rõ ràng ý muốn của hắn chính là sẽ để tình trạng như vậy mà qua đêm đây.

"Nếu em không muốn làm thêm một lần nữa, thì hãy ngoan ngoãn một chút." Thường Trữ Viễn thở dài nói.

Tuy Lâm Trinh Lan cảm thấy xấu hổ nhưng sau nhiều lần như vậy cô cũng không còn hơi sức để mà giãy giụa, vì vậy đành im lặng ngủ.

Tay của Thường Trữ Viễn đang ở bên hông, nay vòng qua cái bụng phẳng của Lâm Trinh Lan, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng dưới của cô. Vừa vuốt ve vừa suy nghĩ đến bên trong tử cung của cô đang chứa đầy ái dịch của chính mình thì liền cảm thấy vui vẻ cùng thỏa mãn, cũng không có ý định tách ra khỏi cơ thể của cô.

Nghĩ cô sẽ mệt mỏi, nên hắn mới không có một hơi đòi hỏi cô quá nhiều, cũng không sao hắn còn hai ngày thời gian nữa mà, Hiệp 3 thì chờ sáng ngày mai đi, cũng không cần vội!

Hắn một lần nữa vòng tay ôm lấy cô thật chặt, kéo cái chăn đắp cho hai người. Thường Trữ Viễn hài lòng ngửi mùi thơm trên người Lâm Trinh Lan, cùng với cô tiến vào mộng đẹp.

CHƯƠNG 05

Phải tốn mấy ngày mới sửa sang hoàn thiện tài liệu, Lâm Trinh Lan đem văn kiện đến các phòng ban có liên quan.

"Hô!" Bận rộn mấy ngày nay rốt cuộc đã làm xong phần công tác này, cuối cùng cô có thể để xuống tảng đá lớn này, Lâm Trinh Lan thở dài một hơi.

"Linh —— linh ——" tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Lâm Trinh Lan bắt máy “ Alo, xin hỏi ai vậy?

"Trinh Lan sao?" Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói xa lạ nhưng có chút quen thuộc

“ Là tôi, chị là ai?”Lâm Trinh Lan khách khí hỏi thăm

“Trinh Lan, chị là Nhã Đường ! Lý Nhã Đường, em còn nhớ không?”

Lâm Trinh Lan ngẩn ra rồi mới nói” Chị Nhã Đường?”

"Đúng vậy! Đúng vậy! Chính là chị!" Lý Nhã Đường vui vẻ nói.

Lý Nhã Đường là chị lớp trên của Lâm Trinh Lan, năm đó cũng là cô giúp một tay mang Lâm Trinh Lan vào hội học sinh, Lâm Trinh Lan mới có thể biết Thường Trữ Viễn, nếu tính toán lại, Lý Nhã Đường cũng có thể coi là người làm mai cho bọn họ.

"Chị Nhã Đường, đã lâu không gặp." Lâm Trinh Lan vui vẻ nói.

Lý Nhã Đường là người có cá tính hướng ngoại, nói chuyện nghênh ngang, mặc dù khi làm việc rất là khắt khe nhưng rất quan tâm chăm sóc với người bên cạnh mình. Còn biết nói đã lâu không gặp, nếu như chị không liên lạc có phải là em tính cả đời này cũng không liên lạc với chị hay không?” Lý Nhã Đường nói.

"Hi Hi....." Lâm Trinh Lan giả bộ ngu ngơ cười khúc khích.

Lúc còn đi học, tình cảm giữa cô và Lý Nhã Đường cũng không tệ, Lý Nhã Đường rất chăm sóc cô, vừa vào học liền mang cô đi giới thiệu hoàn cảnh xung quanh, chỗ nào bán thức ăn nogn, chỗ nào có giáo viên dạy tốt, nhà giáo viên nào có xe máy, tin tức trong trường đều nói cho cô biết còn tặng cho cô không biết bao nhiêu là sách

Sau khi hai người tốt nghiệp cũng còn có qua lại chút ít, nhưng từ khi cô sống chung với Thường trử Viễn thì dần dần ít liên lạc với Lý Nhã Đường, vì cô không muốn Lý Nhã Đường biết mối quan hệ này. Mỗi khi hẹn hò, ăn cơm hay xem phim... cô cũng rất cẩn thận đi rất xa nơi này. Giữ bí mật thật sự là một việc quá cực khổ! Nhưng mà cô lại không muốn rời xa Thường Trử Viễn cho nên không thể làm gì khác hơn là xa lánh tất cả bạn bè.

"Thật xin lỗi!" Lâm Trinh Lan nhỏ giọng nói.

Bởi vì cô cố ý xa lánh bạn bè, một năm gặp nhau không tới ba lần, thật là một trời một vực với trước kia, ngày nào cô cũng ra ngoài gặp bọn họ.

Lâm Trinh Lan cũng biết mình thật có lỗi với Lý Nhã Đường, nhưng là giữa bạn bè và người yêu cô chỉ có thể chọn một.

"Chị nói cho em biết, ngày 17 tháng sau chị kết hôn, bất kể thế nào em cũng phải đến tham dự hôn lễ của chị, biết chưa?" Lý Nhã Đường giả bộ hung hăng.

"Cái gì? Chị phải kết hôn? Có thật không? Em nhất định sẽ đến, ngày 17 sao?" Lâm Trinh Lan vội vàng cầm bút lên đánh dấu trên lịch.

Cô cảm thấy áy náy với Lý Nhã Đường cho nên cô quyết định, ngày 17 tháng sau cho dù có bận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp đến tham dự hôn lễ này mới được.

"Có giấu anh nào đẹp trai thì nhớ mang đến cho chị nhìn một chút nha!" Lý Nhã Đường nói.

"Không có..... Không có đâu!" Lâm Trinh Lan nói dối, giọng nói càng lúc càng nhỏ: "Đâu có..... làm gì có anh nào?"

Lý Nhã Đường cho là Lâm Trinh Lan xấu hổ, cũng không hỏi tới nữa, chẳng qua là nhin không được nhúu mày, "Tiểu Lan! Chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn không quen bạn trai sao?"

Lâm Trinh Lan quen biết Lý Nhã Đường còn lâu hơn so với Thường Trữ Viễn, tình cảm của hai người cũng xem là tốt, nhưng không biết nên nói là Lý Nhã Đường không nhạy cảm, hay Lâm Trinh Lan giữ bí mật quá kín đáo mà Lý Nhã Đường thật sự không biết Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan quen nhau nhiều năm như vậy.

"Hả! Em....." Lâm Trinh Lan ấp úng nói không nên lời.

Lâm Trinh Lan không giỏi nói láo, mỗi lần nói láo là mắt cứ chớp chớp, lời nói không trôi chảy rất dễ bị người khác phát hiện! Do đó cô mới dứt khoát xa lánh tất cả mọi người.

"Tiểu Lan! Không phải là chị thích nói em, phụ nữ nếu như không kết hôn, cứ nói chuyện yêu đương thì rất dễ làm người ta nhầm chán." Lý

Nhã Đường thở dài nói.

Cô có mà! Chỉ là hấn không để cho cô nói mà thôi! Lâm Trinh Lan âm thầm thở dài trong lòng.

Năm đó Thường Trữ Viễn yêu cầu cô phải giữ bí mật mối quan hệ của họ thậm chí còn yêu cầu cô làm bộ không biết hấn, cô cũng làm theo

Thường Trữ Viễn xa đặt ra "Điều lệ bất bình đẳng", điều nào cũng không công bằng, mỗi một điều đều mang lại lợi ích cho hấn. Lâm Trinh Lan không phải ngu ngốc, dĩ nhiên biết hấn có chủ ý gì. Nhưng cô biết rõ mình cần gì nên mới có thể chấp nhận.

Nếu có người mắng cô, yêu một người đàn ông đến lòng tự trọng cũng không cần, Lâm Trinh Lan nhất định sẽ nói cho đối phương biết, cô làm tất cả mọi việc không phải vì người đàn ông kia, mà là vì chính cô. Nhiều năm không gặp, Lý Nhã Đường vẫn bá đạo như thế.

"Ừ, để em xem." Lâm Trinh Lan lật lịch làm việc, "Ngày mốt có được không? Ngày đó em rảnh."

"Được, gặp ở đâu?"

Lâm Trinh Lan suy nghĩ một chút, hỏi lại: "Ở bên cạnh trường học

có một quán ăn chúng ta rất thích, gặp nhau ở đó có được không?"

“Được ! Ngày mốt đây nhé” Nhã Đường nói

"Ừ, hẹn gặp lại."

Vừa mới trải qua một ngày nghỉ “Tĩnh phúc” vô cùng mỹ mãn toàn thân Trữ Viễn cảm thấy rất thoải mái ngay cả người ngoài cũng cảm thấy tâm trạng của hắn rất tốt

Thường Trữ Viễn lúc làm việc cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, không có ai dám cười đùa ha hả, rất hiếm khi thấy vẻ mặt của hắn buông lỏng, hôm nay hắn lại vui vẻ như vậy khiến không ít người tò mò không thôi.

"Đô.....Đô....."

Thường Trữ Viễn bắt máy điện thoại di động: "A lô?"

"Trữ Viễn, tôi là Thuận Đức." Triệu Thuận Đức nói.

Nhận được điện thoại của bạn học, Thường Trữ Viễn cười nói: "Có việc gì?"

"Tôi sắp kết hôn, cậu có tới hay không?" Triệu Thuận Đức cười đắc ý, cách điện thoại Thường Trữ Viễn cũng có thể cảm thấy tâm trạng của bạn mình rất tốt.

Thường Trữ Viễn trêu ghẹo: "À, tôi nhận được thiệp mời rồi, chỉ là không phải lúc nào cậu cũng nói không cưới vợ theo chủ nghĩa độc thân sao?"

Hắn và Triệu Thuận Đức học cùng một trường đại học, cũng cùng lớp, mặc dù không thân thiết cho lắm nhưng cũng có chút tình cảm.

Triệu Thuận Đức từ khi học đại học luôn nói là hắn theo chủ nghĩa độc thân, đời này sẽ không kết hôn, chuyện này cũng không phải là bí mật, không nghĩ tới hắn cũng không thoát khỏi lưới tình.

"Yêu đến chết mất rồi!" Triệu Thuận Đức nói: "Nếu như có thể chơi đùa cả đời, tôi cũng muốn vậy, thế nhưng trên đời này chính là sẽ có một người làm cậu tình nguyện không chơi đùa nữa cũng không muốn mất đi cô ấy."

"....."

Thường Trữ Viễn coi Triệu Thuận Đức chỉ là bạn học bình thường, một trong số các nguyên nhân là bởi vì hắn cảm thấy người này nói chuyện

thường miệng chó chẳng mọc được ngà voi, để tránh bị hấn tức chết thì không nên thân thiết quá; nhưng lời của hấn ngày hôm nay lại làm cho Thường Trữ Viễn trầm mặc.

"Sao vậy?"

"Không, không có gì." Thường Trữ Viễn che giấu nội tâm nói: "Tôi nhớ là ngày 17 tháng sau phải không? Tôi sẽ đến đúng giờ."

"Tốt lắm! Hoan nghênh mang bạn gái tới nha."

"Uống rượu mừng thôi mà, mang bạn gái đến làm gì?"

"Mang chị dâu tới cho mọi người nhìn chứ sao! Không phải là, cậu không có bạn gái đấy chứ? Đừng có mang chị dâu giấu đi đấy, không có ai thèm giành với cậu đâu! Hay là chị dâu có tật xấu gì mà cậu không muốn cho người khác biết?" Cho dù sắp kết hôn, Triệu Thuận Đức cũng không thay đổi tật xấu thích nói móc người khác.

"Cậu mới có tật xấu!" Thường Trữ Viễn vừa nghe hấn nói Lâm Trinh Lan có tật xấu liền mắng xối xả, vừa tức lại không có nhẫn nại nói: "Không thèm nghe cậu nói nữa, tháng sau gặp."

"Ừ, tôi còn muốn gọi điện cho người khác ! Tháng sau gặp."

Sau khi Triệu Thuận Đức cúp điện thoại, Thường Trữ Viễn mới bắt đầu ngẫm nghĩ lời hắn vừa nói.

Trên đời này chính là sẽ có một người làm cậu tình nguyện không chơi đùa nữa cũng không muốn mất đi cô ấy.....

Lúc bắt đầu hẹn hò với Lâm Trinh Lan, hắn cũng không nghĩ tới hai người sẽ quen nhau được bao lâu, hắn vẫn cho là sẽ rất nhanh nói lời chia tay với cô nhưng không ngờ hai người đã ở bên nhau được bảy năm.

Đoạn tình cảm này rất bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hắn vẫn luôn là người nắm giữ tất cả, dựa vào sự tự tin rằng hắn rất hiểu rõ Lâm Trinh Lan, không nghĩ rằng cô sẽ chủ động rời xa hắn. Nói cách khác, chỉ cần hắn còn chưa chán cô, hai người vẫn sẽ tiếp tục như vậy. Chỉ là, bọn họ thật có thể ở cùng nhau, duy trì mối quan hệ này sao?

Lúc bắt đầu hẹn hò với cô hắn hưởng thụ tất cả sự yêu thương từ cô, nhưng cũng không chịu vứt bỏ quyền lợi của người đàn ông độc thân, hắn vẫn cùng những cô gái khác hẹn hò đi ăn cơm, làm những chuyện mờ ám. Mặc dù cuối cùng cũng không có tiến thêm một bước phát triển, nhưng hắn vẫn không hề cảm thấy có lỗi. Sau đó vì hắn không chịu nổi những phụ nữ xinh đẹp kia, cảm thấy họ không bằng Lâm Trinh Lan mới chịu dừng lại việc bắt cá hai tay.

Thường Trữ Viễn cảm thấy như vậy mới tốt, nhưng nếu như có một

ngày Lâm Trinh Lan thật sự chủ động rời xa hắn, hắn có thể vui vẻ như hiện tại sao?

Thường Trữ Viễn lắc lắc đầu, quyết định không suy nghĩ thêm về vấn đề này nữa

Lâm Trinh Lan sẽ không rời xa hắn ! Thường Trữ Viễn biết cô bé này yêu hắn đến chết đi được, sẽ không dễ dàng bỏ hắn Chỉ là..... Sau này vẫn không thể nói trước được.

Thường Trữ Viễn cảm thấy trong thời gian ngắn hắn sẽ không chán cô, ít nhất là bảy năm tiếp theo. Mặc dù không có người nào theo đuổi cô nhưng hắn cũng sẽ không để cho việc đó có thể xảy ra. Nếu như mang cô đến tham gia hôn lễ này mọi người có bị hù dọa không? Còn cô? Có phải sẽ rất vui vẻ hay không? Dù sao hai người cũng chưa bao giờ công khai với người ngoài là một đôi, ngay cả khi sống chung cũng chưa từng cùng nhau xuất hiện.....

Thường Trữ Viễn sững sờ, hồi tưởng lại, mỗi ngày bọn họ không bao giờ cùng nhau ra khỏi cửa sao? Thời gian về nhà lại không giống nhau, cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn thật đúng là chưa bao giờ cùng cô ra khỏi nhà.

Bọn họ không cùng nhau ra khỏi cửa cũng như chưa từng cùng nhau về nhà, là vì tính chất công việc của hai người khác nhau..... Không! Bọn họ có thể như vậy, là vì cô cố ý giấu diếm giúp hắn.....

Ngực Thường Trữ Viễn đột nhiên căng ra, hấn thấy lạnh cả người, lạnh đến nổi đầu óc có chút tê dại.

Trước kia Thường Trữ Viễn chưa từng phát hiện, nhưng bây giờ hồi tưởng lại sự tình gần như thật là như thế. Mặc dù vừa bắt đầu hấn không muốn để cho người khác biết mối quan hệ hấn và Lâm Trinh Lan, nhưng bây giờ xem ra, cô cũng bài xích mối quan hệ của bọn họ.

Ghe tởm! Cô tại sao lại như vậy?

Một ngọn lửa xông thẳng vào tim, Thường Trữ Viễn chau mày.

Không, khả năng này chỉ là trùng hợp mà thôi, cô không có gan mà dám ghét bỏ hấn! Thường Trữ Viễn cố đè xuống lửa giận trong lòng, cầm điện thoại di động bắt đầu nhấn những con số quen thuộc. Dãy số này hấn không hề lưu trong danh bạ điện thoại nhưng vẫn nhớ kỹ trong lòng.

"Alô? Ai vậy?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của cô.

"Ngày 17 tháng sau em có rãnh không?" Thường Trữ Viễn nuốt nước miếng, cố hết sức khiến cho giọng nói của mình bình thường như mọi ngày.

"Ngày đó em bận rồi." Lâm Trinh Lan không chút suy nghĩ từ chối hẳn.

"Được rồi." Thường Trữ Viễn cúp điện thoại.

Hắn nhìn chăm chăm điện thoại di động, lửa giận bùng lên, thiên sứ cùng ác ma ở trong lòng hắn cùng nhau kéo co, lôi kéo không nghĩ, trong lúc nhất thời lòng hắn loạn lên.

Cô thậm chí không cần suy nghĩ liền từ chối hắn? Cô có gì mà dám ghét bỏ hắn? Thường Trữ Viễn trong cơn giận dữ nhìn chăm chăm điện thoại.

"Khốn kiếp!" Không biết mấy trăm năm chưa nói qua lời thô tục Thường Trữ Viễn không nhịn được tuôn ra một câu, tay vung lên ném điện thoại xuống đất.

Ghe tởm! Người phụ nữ này rốt cuộc coi hắn là cái gì?

"Quản lý, có chuyện gì vậy?" Nghe hắn hét to, thư ký Eileen vội vàng chạy vào.

Nhìn người thư ký trẻ tuổi, xinh đẹp, thông minh, năng lực làm việc cùng thái độ cũng rất tốt trước mặt, Thường Trữ Viễn bình thản lại, chậm rãi hỏi: "Ngày 17 tháng sau cô có rảnh không?"

"Trước mắt không có việc gì, có việc gì sao?" Eileen suy nghĩ một chút rồi nói. "Ngày đó tôi có việc cần ra ngoài, cô đi theo tôi." Thường Trữ Viễn che giấu tâm trạng, cúi đầu bắt đầu làm việc, "Thuận tiện giúp tôi cầm điện thoại đi sửa, không sửa được thì giúp tôi mua cái mới"

"À, vâng" Eileen đầu đầy nghi hoặc, nhưng vẫn cầm chiếc điện thoại chia năm xẻ bảy đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, sau đó yên lặng bước ra khỏi phòng

Lâm Trinh Lan không muốn đi hẳn cũng không cần ! Mang cô đi hẳn còn ngại cô sẽ làm hẳn mất thể diện, không bằng cứ mang nữ thư ký xinh đẹp kia đi cùng!

Thường Trữ Viễn nghĩ ngợi, bực tức ghì chặt bút máy trong tay

"Tiểu Lan, ở đây" Nhã Đường vừa thấy Trinh Lan vào cửa liền vẫy tay hô

"Chị Nhã Đường, đã lâu không gặp." Lâm Trinh Lan hướng bà chủ quán kêu một chén đậu đỏ ướp lạnh.

"Em cũng biết đã lâu không gặp nữa à?" Lý Nhã Đường trừng mắt nhìn cô.

"Hắc hắc....." Lâm Trinh Lan ngượng ngùng cười.

"Thế nào, gần đây có khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm, còn chị thì sao?"

"Mệt muốn chết đây nè!" Lý Nhã Đường ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Lâm Trinh Lan nhìn ra là cô đang rất hạnh phúc, trên mặt tràn đầy niềm hạnh phúc của cô dâu sắp cưới.

Khi còn bé Lâm Trinh Lan cũng có giấc mộng làm cô dâu, hi vọng có một ngày có thể biến thành một cô dâu thật xinh đẹp, nhưng kể từ khi hẹn hò với Thường Trữ Viễn, giấc mộng càng lúc càng trở nên xa vời.

Thật ra thì nếu như cô muốn làm cô dâu, cũng không phải là không được, chỉ cần không đặt hy vọng lên Thường Trữ Viễn là được rồi. Lâm Trinh Lan thầm nghĩ.

"Có tâm sự sao?" Lý Nhã Đường mặc dù hơi dữ dằn một chút nhưng vẫn có sự nhạy cảm của phụ nữ, hai người tán gẫu không được mấy câu cô liền phát hiện Lâm Trinh Lan càng ngày càng buồn hơn.

"Không có gì!" Lâm Trinh Lan miễn cưỡng mỉm cười nói.

Cô và Lý Nhã Đường đã lâu không gặp nhau, nếu như cô còn nói chuyện của cô với Thường Trữ Viễn, vậy thì thật có lỗi với Lý Nhã Đường.

"Có chuyện gì thì cứ nói với chị, không cần để ở trong lòng." Lý Nhã Đường cũng có hiểu đôi chút về con người Lâm Trinh Lan, cô biết Lâm Trinh Lan có chuyện gì cũng để ở trong lòng, cô sợ nếu cứ như vậy thì Lâm Trinh Lan sẽ chịu không nổi.

Từ khi còn học đại học, Lý Nhã Đường cũng biết tính tình của cô gái này không phải thích cô đơn chỉ là quá mức hướng nội, vì không để cho cô ấy cả ngày ngồi trong phòng buồn bực nên mới kiên quyết kéo vào hội học sinh giúp một tay.

Sau khi Lâm Trinh Lan vào hội học sinh, đúng là có cởi mở hơn, nhưng sau kì nghỉ hè vào năm thứ hai lại đột nhiên trở nên ít nói, làm cho cô vô cùng lo lắng.

"Thật là không có chuyện gì!" Đúng lúc đó thức ăn được đưa tới, Lâm Trinh Lan vội vàng múc một miếng lớn nhét vào trong miệng, "Ngon quá, lâu rồi không được ăn món này, chị không ăn sao?"

Mấy năm nay thái độ của Thường Trữ Viễn đối với cô càng lúc càng kỳ quặc, lúc lạnh lúc nóng, không biết đang suy nghĩ gì, hai ngày nay lại bộc phát, cả ngày trung ra cái mặt thối nhìn cô. Tối hôm qua cô còn bắt gặp hẳn

dùng ánh mắt “buồn bã” nhìn cô, giống như sự bất mãn của hấn đối với cô đã đạt đến cực hạn.

Hấn chán ghét cô rồi sao? Lâm Trinh Lan đoán.

Thật ra thì nếu như hấn muốn chia tay, chỉ cần nói một câu là được rồi làm gì bày ra bản mặt như cô thiếu hấn mấy trăm vạn, là muốn làm cô đau lòng sao?

Không cần hấn phải làm như vậy, thật sự không cần.....

"Tại sao lại khóc?" Lý Nhã Đường thấy Lâm Trinh Lan ăn một nửa lại đột nhiên rơi nước mắt, cũng không để ý đây là nơi công cộng liền đưa tay ôm cô vào trong ngực. *(Nguyệt: bà này có bị les không trời.)*

"Chị....."

"Không muốn nói thì thôi." Lý Nhã Đường vỗ vỗ lưng cô, rút ra hai tờ khăn giấy lau mặt cho cô.

"Thật xin lỗi." Lâm Trinh Lan nhỏ giọng nói.

Lý Nhã Đường đối với cô tốt như vậy, nhưng có chuyện gì cô cũng không nói với chị ấy, thậm chí còn cố ý xa lánh..... Chị ấy có nghĩ cô rất tệ không?

"Đứa ngốc." Lý Nhã Đường xoa nhẹ đầu của cô một cô "Chị chờ em muốn nói chuyện với chị rồi hãy nói!"

"Ừ!" Lâm Trinh Lan gật đầu một cái.

Dù sao nhìn thái độ của Thường Trữ Viễn, cô rất nhanh sẽ bị hấn "Cắt" thôi. Đến lúc đó cô cũng có thể nói cho Lý Nhã Đường biết rồi?

"Được rồi! Chị bắt kẻ là em có chuyện gì không vui, tóm lại hôm nay em là của chị, chị còn chưa có chơi đủ thì không cho phép em về nhà." Lý Nhã Đường héch mảy lên nói.

"Chị Nhã Đường, chị thuê lông mày sao?" Lâm Trinh Lan lúc này mới phát hiện Lý Nhã Đường từ trước đến giờ không có trang điểm thì hôm nay lại có, lông mày cũng đã đi thuê rồi.

"Chị sắp kết hôn rồi! Mỗi ngày đều phải dưỡng nhan sắc thật kỹ." Lý Nhã Đường sờ sờ gương mặt mấy hôm nay đắp mặt nạ, bây giờ đã bóng loáng giống như trứng luộc.

"Chị thật xinh đẹp." Lâm Trinh Lan thành thật nói.

"Chị biết chứ! Nhưng mà cho dù em có nịnh chị cỡ nào đi nữa, hôm nay em cũng là của chị." Lý Nhã Đường nói.

"Không thành vấn đề, em hôm nay liêu mình bồi chị. Lát nữa muốn đi đâu?"

"Chị muốn đi tiệm áo cưới thử áo cưới, em cũng đi theo chị!"

"Thử áo cưới? Tại sao anh rể không cùng đi với chị?" Lâm Trinh Lan không hiểu, thử áo cưới không phải rất quan trọng sao? Chẳng lẽ chú rể không cần đi cùng?

"Có nha, lần trước hẳn có đi theo chị." Lý Nhã Đường nói: "Lần đó thử xong eo của chị muốn nhỏ lại một tấc luôn, chỉ cần áo cưới có một lỗi nhỏ xíu chị cũng thử bộ khác nên chị thử rất nhiều bộ tốn thời gian lắm nên chị bảo hẳn lần sau không cần đi nữa."

Thì ra là chỉ là vì một lỗi nhỏ xíu mà phải thử biết bao nhiêu cái, cũng khó trách chú rể không muốn đi thử áo cưới cùng với cô dâu.

Lâm Trinh Lan gật đầu, "Được thôi"

CHƯƠNG 06

Người nào đã kết hôn thì cũng biết, kết hôn không phải là chuyện dễ dàng, nếu như nói hôn lễ mười một giờ trưa bắt đầu, thì cô dâu ước chừng bốn năm giờ sáng đã phải dậy để trang điểm, chải đầu, mặc lễ phục, thuận tiện "Kiều nữ" chế tạo "Ba đào ngực trào". *(Nguyệt: mình nghĩ là phù phép ba vòng í m)*

Hôn lễ của Nhã Đường cũng không ngoại lệ, mà thân là dâu phụ Lâm Trinh Lan đương nhiên cũng phải ở bên cạnh, cho nên trước khi hôn lễ một ngày cô sẽ ở lại nhà Nhã Đường

"Tiểu Lan, em đã xong chưa? Em cũng nên trang điểm rồi." Nhã Đường hướng về phía phòng tắm hô

"Chị, chị Nhã Đường....." Cửa phòng t m hé ra một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lâm Trinh Lan lộ ra, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

"Thế nào? Còn chưa mặc xong nuba à?" Lý Nhã Đường hỏi. Tháng trước hai người cùng nhau đi thử áo cưới, lúc đến nơi hai mắt Lâm Trinh Lan hướng về phía tiệm áo cưới sáng tỏ, thấy thế Lý Nhã Đường liền hỏi cô có muốn làm dâu phụ hay không?

Lâm Trinh Lan vốn còn có chút do dự, nhưng cô bây giờ đã hai mươi bảy tuổi còn chưa bao giờ được mặc qua lễ phục, khi nghĩ đến được mặc lễ phục thật xinh đẹp cô liền đồng ý ngay, chỉ là, Lý Nhã Đường sợ cô chọn lễ phục quá bảo thủ nên kiên trì muốn thay cô chọn đồ

"Không phải." Lâm Trinh Lan chậm rãi lắc đầu, không có dũng khí đi ra khỏi phòng tắm.

"Hay là không kéo lễ phục lên được?" Lý Nhã Đường lại hỏi.

Việc này không có khả năng nha! Lâm Trinh Lan gầy như vậy, làm sao có thể kéo không lên.

Lâm Trinh Lan không nói lời nào, chỉ là lắc đầu.

"Vậy rốt cuộc là thế nào?"

"Chị....."

"Hả?"

Lâm Trinh Lan mắc cỡ đỏ mặt nói: "Quá thấp, em sợ sẽ rớt xuống."

Lý Nhã Đường chọn một bộ lễ phục màu vàng nhạt, mặc dù trước đó đã mặc thử, xác định sẽ không bị tụt xuống nhưng cô vẫn lo lắng kéo cổ áo lên.

"Chị xem một chút." Lý Nhã Đường không để ý Lâm Trinh Lan xấu hổ liền xông vào phòng tắm, kéo cô quay một vòng sau đó lôi cô ra ngoài: "Rất đẹp mà, không sao đâu!"

Vóc dáng của Lâm Trinh Lan mảnh khảnh, mặc lễ phục màu vàng nhạt vào càng làm lộ ra cái hông nhỏ nhắn không đầy nắm tay, tay chân của cô mảnh gầy, bắp chân cùng với mắt cá chân trắng nõn sáng bóng như trân châu, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Vì muốn cho lễ phục thêm đẹp mắt, Lâm Trinh Lan không thể mặc áo lót, chỉ có thể mặc nubra, nhưng cô chưa từng mặc qua loại này nên sợ nó sẽ tụt xuống, vẫn là không nhìn được lấy tay giữ nó.

"Em không phải sợ, cái nhãn hiệu này chị dùng lâu rồi, không tụt xuống đâu mà sợ." Thân là cô dâu nhưng khi thấy Lâm Trinh Lan như vậy, cô cũng không nhìn được bật cười.

"Ha ha!" Lý Nhã Đường bật cười, "Em gái? Người này lớn hơn em 2 tuổi, năm nay đã 27 tuổi rồi."

"27 tuổi?" Từ Thục Linh giật mình nhìn Lâm Trinh Lan từ trên xuống dưới, "Trời ạ! Em còn tưởng rằng cô ấy còn là vị thành niên, học sinh trung học đó!"

"Ha ha ha..... vị thành niên?" Lý Nhã Đường đi quanh Lâm Trinh Lan hai vòng, "Người khác mặc lễ phục vào thì sẽ trưởng thành hơn, còn em xem ra mặc vào còn trẻ con hơn không mặc!"

Trước kia lúc còn ở đại học, Lâm Trinh Lan thường bị ngộ nhận là học sinh trung học, nhưng bây giờ đã hai mươi bảy tuổi rồi, lại còn bị ngộ nhận là vị thành niên, thật là không thể tin được.

"Chị....." Mặt của Lâm Trinh Lan hồng đến độ không thể nào hồng thêm nữa.

"Được rồi...không chọc em nữa, nhanh lên một chút, đi chải đầu trang điểm đi!" Lý Nhã Đường kéo cô qua ngồi xuống, không quên giao phó Từ Thục Linh, "Nhớ trang điểm cho cô ấy đẹp vào!"

"Dạ, tuân lệnh." Từ Thục Linh cũng cười cười bước ra ngoài, sửa sang lại tóc của Lâm Trinh Lan.

Kiểu tóc của dâu phụ cùng với phần trang điểm tương đối đơn giản, nhưng cũng tốn tới 40 phút mới làm xong, sau đó cô dâu và dâu phụ cùng nhau lên xe RV đi tới lễ đường.

Từ lúc điện thoại bị hư đến bây giờ, cũng đã gần một tháng, điện thoại không sửa được, Thường Trữ Viễn dứt khoát mua một cái mới, nhưng tâm tình của hắn cũng giống như cái điện thoại đã nát kia.

Lâm Trinh Lan là một nữ otaku (*chui trong nhà*), bình thường rất ít khi ra ngoài đi chơi, xã giao, điện thoại cũng không xài nhiều, thế nhưng mấy hôm nay hắn thấy cô lại thường xuyên sử dụng điện thoại di động, thời gian ra ngoài cũng dài hơn.

Thường Trữ Viễn rất sĩ diện, có thể nào đi nữa thì hắn cũng không mở miệng hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng là nhìn cô cười vui vẻ nhận điện thoại, chạy về phòng còn hắn thì nhìn chằm chằm cánh cửa hờn dỗi. Nếu như ánh mắt đó có thể phát ra lửa, thì cửa phòng của Lâm Trinh Lan nhất định là bị đốt cháy rất nhiều lần.

Ghe tởm! Cô rốt cuộc là nhận điện thoại của ai? Tại sao cười vui vẻ như thế? Tại sao cô chưa bao giờ cười với hắn như vậy?

Thường Trữ Viễn buồn bực, buồn bực tới cực điểm không chỗ phát tiết!

Thời gian này ôm cô vào lòng thì cô lại e lệ thẹn thùng như lúc mới quen nhau, Thường Trữ Viễn vô cùng phiền não; cái hắn muốn không phải chỉ là ôm ấp đơn thuần vào buổi tối..... Được rồi! Ít nhất bây giờ không phải là vậy.

Trước kia khi hấn hẹn hò với những phụ nữ khác, những người đó lúc nào cũng ân cần gọi điện hỏi thăm hấn đang ở đâu, đang làm gì? Hỏi hấn lát nữa muốn đi đâu chơi?

Lúc đó hấn luôn cảm thấy rất phiền. Bây giờ Lâm Trinh Lan cái gì cũng không hỏi, làm hấn càng phiền não hơn!

Bạn gái trước đây của hấn chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng nói với hấn làm hấn cảm thấy rất phiền toái. Bây giờ cô cái gì cũng không nói cho hấn biết, hấn càng không cao hứng.

Nhưng chính là, hấn đã yêu cầu cô làm như thế. Hấn muốn cô yên lặng, muốn cô ân cần chăm sóc hấn, mọi chuyện phải hết sức khéo léo còn những thứ khác, hấn không cần.

Nếu biết hôm nay sẽ như thế này thì ngày xưa hấn sẽ không làm như thế.....

Thường Trữ Viễn nhìn Lâm Trinh Lan đang nói chuyện, hi vọng biết cô đang nói chuyện phiếm với ai. Hấn còn muốn cô có chuyện gì vui hay không vui đều nói cho hấn biết.

Thậm chí hấn còn hi vọng cô có thể hỏi hấn về những thứ có liên quan đến hấn, không phải là thờ ơ như bây giờ, giống như cô đối với hấn.....

Không có nửa điểm quan tâm.

Chuyện ngày đó giống như ngọn lửa âm ỉ cháy mãi không thôi, nó đột nhiên xuất hiện đem đến cho hấn cảm giác hỗn loạn và bất an. Thường Trữ Viễn rất hồi hộp, chỉ cần vừa nhìn Lâm Trinh Lan thì tay chân luống cuống.

Ngày hôm qua hấn đã nghĩ thật lâu, quyết định muốn cùng cô nói chuyện một chút, nhưng còn chưa kịp mở miệng, cô đã xách túi ra ngoài nói tối nay muốn ở ngoài không về nhà, hấn liền buồn bực không nói câu nào.

Tại sao chỉ có một mình hấn buồn bực? Tại sao? Tại sao chứ!

Thường Trữ Viễn phiền não cả đêm không ngủ được, nhưng hôm nay là hôn lễ của Triệu Thuận Đức, hấn đã đồng ý sẽ đi nên chỉ có thể khốn đốn bước ra cửa.

Hôm nay thư ký Eileen mặc một bộ âu phục màu trắng, kết hợp với trang sức trên châu màu hồng càng làm lộ thêm vẻ nhu mì hơn ngày thường, mái tóc dài được uốn xoắn gợi cảm khiến cô càng mê người.

Thường Trữ Viễn và Eileen đều có dung mạo xuất sắc, vóc người cao gầy giống như một đôi trời đất tạo thành, cực kỳ xứng đôi, hai người cùng nhau tiến vào lễ cưới.

Triệu Thuận Đức trêu ghẹo nói: "Thì ra bạn gái của cậu có bộ dạng như vậy, khó trách cậu muốn cất giấu không để cho người khác nhìn thấy"

"Cô ấy không phải là bạn gái của tôi." Thường Trữ Viễn không chút nghĩ ngợi thốt lên, Triệu Thuận Đức và Eileen ngược lại có chút lúng túng.

Thật ra thì Triệu Thuận Đức và hắn cũng không phải là bạn bè thân thiết gì, nếu như Triệu Thuận Đức hiểu lầm thì cũng không có gì đáng nói, nhưng hắn chính là không muốn người khác cho rằng hắn và Eileen là một đôi.

"A, thì ra là chữ Bát (八) còn không có phải là chồng đấy lên sao! Tôi biết rồi, tôi biết rồi." Triệu Thuận Đức vỗ vỗ vai Thường Trữ Viễn, vẻ mặt cho thấy hắn là người từng trải.

Thường Trữ Viễn còn chưa kịp mở miệng, Eileen liền vội vàng nói tiếp: "Tôi và quản lý thật sự không phải là người yêu, tôi chỉ là thư ký, bởi vì quản lý tạm thời không tìm được người cùng hắn tới tham gia hôn lễ, mới tìm tôi đi cùng, anh không nên hiểu lầm."

Thái độ của Thường Trữ Viễn làm cho Eileen thật mất mặt, nhưng Eileen cũng cảm thấy thật kỳ quái, Thường Trữ Viễn bình thường mặc dù nghiêm túc nhưng cũng sẽ không làm như vậy, tại sao lần này hắn cứ nói trắng trợn ra như thế?

"Hoá ra là như vậy! Đàn ông độc thân thật là có phúc mà." Triệu

Thuận Đức thẳng thắn cười nói.

"Tại sao?"

"Sau khi hôn lễ chấm dứt, có một buổi tiệc theo phong cách Châu Âu, thuận tiện kết giao bạn bè luôn, thế nào, không phải là cậu không biết đó chứ?" Một người vui không bằng mọi người cùng vui, Triệu Thuận Đức cười he he nói.

"Quản lý." Eileen nhìn về phía Thường Trữ Viễn.

Thường Trữ Viễn âm thầm mắng Triệu Thuận Đức không chịu báo trước cho hắn một tiếng, nhưng trên vẻ mặt vẫn không đổi sắc, "Thả lỏng, đâu chỉ là một hoạt động nhỏ thôi, không có gì to tát."

"Đúng vậy, đúng vậy! Không có gì to tát, hoạt động nhỏ thôi mà." Triệu Thuận Đức hòa theo nói, cố gắng gia tăng sĩ số của đàn ông độc thân trong buổi tiệc.

Con bà nó, tốt nhất không có gì to tát!

Nhìn Lâm Trinh Lan cùng với người đàn ông bên cạnh vừa cười vừa nói, Thường Trữ Viễn liền cảm thấy bụng hắn dâng lên một ngọn lửa đang bốc cháy! Thường Trữ Viễn không biết hôm nay Lâm Trinh Lan cũng sẽ xuất

hiện ở buổi tiệc này, hơn nữa cô còn là một trong những dâu phụ!

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu vàng, trên cổ mảnh khảnh là sợi dây bạc màu hồng, mái tóc dài được uốn thành kiểu lăn mạng, lớp phấn son trang điểm làm cô đẹp rạng ngời

Trên làn da trắng nõn của cô là một lớp trang điểm kem che khuyết điểm che khuất đi quần thâm trên mắt gò má vốn không có chút huyết sắc nào lại được phấn má hồng tô điểm là cho cô thêm yêu kiều, càng mềm mại trắng nõn, xem ra thật đúng là con mẹ nó..... Hấp dẫn mê người! Đời này hắn còn chưa thấy cô trang điểm như vậy bao giờ. Trong nháy mắt nhìn thấy cô, Thường Trữ Viễn có một tia kinh ngạc, nhưng lại khôi phục rất nhanh, gần như hắn chỉ cần liếc một cái là nhận ra cô từ trong đám đông.

Vì Thường Trữ Viễn nói không muốn mọi người biết chuyện của hai người nên Lâm Trinh Lan vẫn luôn phối hợp với hắn, ngay cả hẹn hò cũng là ở nhà xem DVD, xem đĩa nhạc...chưa bao giờ ra ngoài, đương nhiên hắn cũng chỉ thấy cô mặc quần áo ở nhà.

Vẻ đẹp của cô phải là của riêng một mình hắn, không ai có thể chia sẻ vẻ đẹp ấy, dĩ nhiên cô lại càng không thể thuộc về người đàn ông khác! Thường Trữ Viễn nhìn chằm chằm hôn lễ đang tiến hành, hận nghiêng răng nghiến lợi.

Lâm Trinh Lan ăn mặc mềm mại động lòng người, vẻ mặt thẹn thùng e lệ khoác tay một người đàn ông bước lên thảm đỏ, mặc dù chỉ là đứng ở một bên nhưng lại giống như là chính họ sắp kết hôn.

Thường Trữ Viễn thật sự muốn xông lên phía trước kéo hai người đó ra, nhưng hắn chỉ có thể dựa vào lý trí ngăn cản bản thân mình làm việc ngu ngốc.

Trái tim thật là đau!

Giống như bị người khác hung hăng bóp chặt, hắn không thở nổi. Thường Trữ Viễn lấy tay che ngực, hắn phát giác tay mình đang run lên.

"Quản lý, anh không sao chứ?" Eileen không hổ danh là thư ký bậc nhất, là người tỉ mỉ chu đáo, ngay lập tức cô liền nhận thấy sự khác thường của Thường Trữ Viễn.

"Tôi không sao."

Thường Trữ Viễn kiên trì chống đỡ đến khi hôn lễ kết thúc, vào lúc buổi tiệc theo phong cách Châu Âu vừa mới bắt đầu thì Lâm Trinh Lan liền bị mấy người đàn ông vây vào giữa, rốt cuộc hắn cũng không thể chịu đựng nổi nữa, sự nhẫn nại của hắn đã đạt tới điểm giới hạn.

Từ trước đến giờ vì thể diện của bản thân nên hắn không thể làm ra việc thất lễ, do đó hắn không thể làm gì khác hơn là hướng Triệu Thuận Đức chào hỏi qua loa sau đó rời đi trước.

Thường Trữ Viễn nhìn thấy Lâm Trinh Lan, nhưng dĩ nhiên Lâm Trinh Lan không nhìn thấy Thường Trữ Viễn.

Lâm Trinh Lan đi tới phía sau hội trường bắt đầu giúp một tay chào hỏi khách, giúp bọn họ an bài chỗ ngồi, phân phát pháo hoa, đeo ruybăng, bông giấy... Vật phẩm, thậm chí ngay cả mang mấy đứa nhỏ đi toilet, châm trà cho những vị lớn tuổi... Chuyện vụn vặt nào cũng là cô xử lý, bận tới mày tới mặt.

Khi Thường Trữ Viễn kéo người phụ nữ xinh đẹp tiến vào hội trường đã đưa tới sự xôn xao không nhỏ.

Thật là không hơn không kém, tuấn nam và mỹ nữ nha! Giống như là từ phim thần tượng chạy ra ngoài, tại sao có thể đẹp đến vậy chứ?

Rõ ràng chỉ là khách, nhưng nam so chú rể còn đẹp trai hơn, nữ so với cô dâu..... Lâm Trinh Lan nhìn thấy Thường Trữ Viễn nắm tay mỹ nhân tham gia hôn lễ thì trên mặt có chút trắng bệch, may mắn bị mỹ phẩm che lấp nên không lộ ra ngoài.

Chuyện cũ khi còn học đại học trong nháy mắt như mở ra trước mắt cô ——

Lâm Trinh Lan không biết khiêu vũ, cũng không thích các buổi dạ

hội, nhưng thân là người trong hội, hàng năm cô đều phải tham gia dạ hội đón sinh viên mới cùng với lễ tốt nghiệp của các sinh viên năm cuối.

Thường Trữ Viễn là nhân vật “hô phong hoán vũ” trong trường, mặc dù đã tốt nghiệp vào sở nghiên cứu nhưng cũng thường được thỉnh mời tới tham gia dạ hội.

Lúc ấy, mỗi năm Lâm Trinh Lan đều như ngày hôm nay, nhìn Thường Trữ Viễn nắm tay cô gái khác tiến vào hội trường dạ hội, còn cô thì chỉ mặc áo T-shirt và quần jean ở một bên làm việc vặt.

Không thể trách Lâm Trinh Lan tại sao lại trốn tránh Thường Trữ Viễn, bởi vì trong lòng cô, hắc viễn viễn là trung tâm sự chú ý của mọi người còn cô chỉ ở một bên nhặt ve chai, sửa sang lại dây điện, cô không có dũng khí trước mặt bao nhiêu người khoác tay hắc cùng nhau bước đi.

Năm thứ nhất, năm thứ hai đại học, hai người còn chưa ở chung một chỗ, Lâm Trinh Lan vừa ngồi chồm hỏm trên mặt đất sửa sang lại dây điện, vừa nhìn Thường Trữ Viễn cùng một cô gái xinh đẹp khiêu vũ.

Năm thứ ba đại học bọn họ đã quen nhau nhưng cô vẫn là vừa ngồi chồm hỏm trên mặt đất sửa sang lại dây điện, vừa nhìn Thường Trữ Viễn cùng một cô gái khác khiêu vũ.

Cuối cùng đã đến buổi lễ tốt nghiệp đại học vào năm thứ tư, thân là sinh viên tốt nghiệp rồi cuộc cô cũng không cần ngồi trên mặt đất sửa dây

điện.

Khó khăn lắm cô mới có thể khoác lên người bộ lễ phục có chút bảo thủ, thoa lên son môi, lại chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở góc tường làm vật trang trí.

Lâm Trinh Lan đã từng ảo tưởng, có thể Thường Trữ Viễn sẽ đột nhiên xuất hiện cùng cô khiêu vũ nhưng đến khi dạ hội kết thúc, hấn vẫn không xuất hiện.

Trường học của bọn họ rất lớn, trừ hội học sinh mỗi năm làm dạ hội thì các câu lạc bộ khác cũng tự tổ chức để đón tiếp thành viên mới, một năm Thường Trữ Viễn tham gia ít nhất bốn buổi dạ hội.

Đại học cộng thêm làm việc ở sở nghiên cứu tổng cộng là sáu năm, Thường Trữ Viễn tham gia từ 20 tới 30 đêm dạ hội, có ít nhất một trăm cô gái cùng khiêu vũ với hấn, nhưng trong đó không bao gồm cô.

Lâm Trinh Lan tự nói với mình, đó là bởi vì Thường Trữ Viễn lúc ấy còn đang chăm lo cho sự nghiệp của mình, huống chi cô cũng không mở miệng mời hấn, nhưng một sự mất mát vẫn đánh thật sâu vào trong ngực cô.

Đến tận cùng là vừa ngồi chồm hồm trên mặt đất vừa nhìn hấn tốt hơn, hay là ngồi một mình tại nơi nào đó tốt hơn? Lâm Trinh Lan ngoài mặt nói là không sao, nhưng kể từ khi đó cô lại cố gắng tránh mặt hấn, không cùng hấn tham gia bất kỳ một hoạt động nào, coi như là gặp nhau, cô cũng có

gắng duy trì thái độ hai người là người dung hoàn toàn xa lạ. Thời điểm khi Lâm Trinh Lan tốt nghiệp, bọn họ đã ở cùng nhau được hai năm, ân ái có ít nhất một trăm lần, lại ch a từng khi u vũ cùng nhau.

Thái độ của Trữ Viễn đối với cô rõ rang như vậy, cô tội gì phải tự làm mình mất mặt

Đọc chuyện xưa nghe rất buồn bã nhưng kỳ thật Lâm Trinh Lan cũng không cảm thấy quá đau khổ, người ta nói có hi vọng mới có thất vọng, Trinh Lan may mắn là không như vậy

Từ lúc bắt đầu với Trữ Viễn cô đã không trông mong gì từ hắn, cũng sẽ tự nhiên không thất vọng, nhiều lắm là..... Nhiều lắm cũng chỉ là có chút chua xót.

Nghiêm chỉnh mang lên mặt nạ, cô mỉm cười tiếp tục công việc của dâu phụ, cố nén không đem ánh mắt của mình đặt trên người hắn, trong ánh mắt của cô không toát ra nửa điểm buồn bã hoặc hối tiếc.

Thường Trữ Viễn tham gia hết buổi lễ liền rời đi, thân là dâu phụ Lâm Trinh Lan đương nhiên không được nhẹ nhàng như vậy, yến hội buổi tối cô còn phải giúp một tay, chiêu đãi khách khứa, giúp cô dâu uống đỡ rượu mừng, sau đó là tiễn khách ra về, suốt cả ngày thời gian cô được nghỉ ngơi không vượt quá một tiếng đồng hồ.

Ai đã kết hôn rồi thì cũng biết, thật ra cô dâu cả ngày không ăn gì cả

bởi vì sợ sẽ không mặc vừa lễ phục cũng sợ sẽ phải đi toilet mà cởi lễ phục ra, sau đó mặc lại thật là phiền toái.

Mà ai đã làm dâu phụ thì cũng biết, thật ra dâu phụ cũng không tốt hơn cô dâu là bao nhiêu. Cho nên khi tiệc cưới kết thúc thì Lâm Trinh Lan chỉ có thể dùng bốn chữ "Vừa đói vừa mệt" để hình dung về tình trạng của mình bây giờ.

Hai giờ đêm, Lâm Trinh Lan mới xách theo một hộp bánh hỉ về nhà, cô ở trước cửa nhìn vào, trong nhà không có ánh đèn, cô biết Thường Trữ Viễn đã ngủ.

Mặc dù trong nhà cách âm cũng không tệ, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng bước từng bước chân không muốn đánh thức hấn.

"Còn biết quay về sao?" Trong bóng tối vang lên một âm thanh tức giận.

"Hết hồn!" Lâm Trinh Lan giật mình, đưa tay bật đèn điện, mới phát hiện Thường Trữ Viễn mặc âu phục, nghiêm chỉnh ngồi trong phòng khác.

"Làm sao anh..... Còn chưa ngủ?" Lâm Trinh Lan cười nói. Cô vốn là muốn hỏi hấn tại sao không bật đèn, nhưng nhìn sắc mặt hấn khó coi như thế, cô cũng không muốn hỏi.

"Hừ!" Thường Trữ Viễn quay đầu.

"VẬY..... Em đi ngủ trước." Lâm Trinh Lan đi dọc theo vách tường, muốn chạy về phòng của mình.

Thường Trữ Viễn gần đây thật sự là rất kỳ quái! Động một chút là phát giận.

Lâm Trinh Lan cũng không hiểu mình mắc tội hấn chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận trong mọi chuyện nhưng cô lại không biết chính thái độ của mình như vậy càng giống như thêm dầu vào lửa.

"Em đã đi đâu, tại sao lại về trễ như vậy?" Thường Trữ Viễn gọi cô lại hỏi.

Thật ra thì hấn căn bản không để ý cô đã đi đâu, điều hấn để ý là tại sao về trễ như vậy cô mới về nhà? Có phải cùng người đàn ông khác ra ngoài không?

"Sau khi bữa tiệc kết thúc, bọn em đi PUB uống chút rượu, ăn vài thứ." Không biết hấn có ý khác, Lâm Trinh Lan thật thà trả lời.

"PUB? Đi đến đó làm gì?" Thường Trữ Viễn chau mày.

"Bởi vì trong buổi lễ chúng em chưa có ăn gì hết, nên mọi người kéo nhau đi ăn đêm."

"Đi ăn cái gì mà phải đến nơi đó?" Giọng điệu của hấn càng ngày càng không vui.

Mặc dù Thường Trữ Viễn thỉnh thoảng cũng đến đó với bạn bè, hấn biết PUB cũng không phải là nơi không tốt, hướng chi cô đã lớn thế này rồi, cũng không phải là con gái của hấn, nhưng hấn chính là mất hứng khi cô đến nơi đó.

Chẳng lẽ cô không biết, nam nữ độc thân đến nơi đó, đều là có dụng ý khác sao?

"Bởi vì chị Nhã Đường nói chỉ có nơi đó giờ này mới còn bán đồ ăn, mà cũng gần nhà nữa." Không biết hấn đang mất hứng vì nguyên nhân gì? Lâm Trinh Lan nhỏ giọng giải thích.

Thẻ lực của Lý Nhã Đường thật là làm cho người ta bội phục, cô đã mệt mỏi đến độ chỉ muốn nằm xuống ngủ thế mà chị ấy còn sức lôi kéo mọi người đi PUB, thậm chí còn có hơi sức lên sàn nhảy.

Khi Lý Nhã Đường trên sàn nhảy liên tục bị đàn ông đến gần thì Triệu Thuận Đức ngồi ở trên ghế liên tục cười khỏ, nhưng Lâm Trinh Lan

tuyệt đối sẽ không nghĩ sai về tình cảm của hắn đối với Lý Nhã Đường.

Lý Nhã Đường là một người phụ nữ có tính tự chủ cao, nếu như mỗi lần có người đến gần mà Triệu Thuận Đức lại tỏ ra thái độ của người bảo vệ thì chỉ làm cho cô ấy cảm thấy chán ghét, cho nên hắn mới không có tiến lên. Nhưng mà hắn sẽ ở một bên lặng lẽ bảo vệ cô, khi cô ấy cần sự giúp đỡ thì hắn chính là người nhảy ra đầu tiên.

"Đi cùng với ai?" Thường Trữ Viễn hỏi tới.

"À..... Đi cùng chị Nhã Đường, chú rể, cùng mấy rể phụ, dâu phụ." Lâm Trinh Lan mặc dù không hiểu tại sao Thường Trữ Viễn lại giống như người làm cha truy vấn con gái cả đêm không về nhà, nhưng cô có làm gì sai mà không dám trả lời chứ.

Mấy người bọn họ đều vì hôn lễ này mà cực khổ, hơn nữa cả ngày cũng không được ăn cái gì cho nên Lý Nhã Đường mới đem bọn họ tới PUB để ăn chút gì đó thôi.

Thật ra thì PUB không phải nơi thích hợp để ăn uống, nó chỉ cung cấp rượu cùng một chút đồ nhắm, nhưng Lý Nhã Đường lại đem PUB trở thành nơi ăn tối no, kêu một đồng thức ăn.

Nghe được là một đám người cùng đi ăn, sắc mặt Thường Trữ Viễn cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Thấy cô còn mặc bộ lễ phục trên người, thân thể hần không khỏi có chút xôn xao, nhưng hần vẫn mặt lạnh nói: "Về sau không được mặc loại y phục không đứng đắn này."

Nếu quả thật phải mặc, thì cô chỉ cần ở trong nhà mặc cho hần xem là tốt rồi—— Thường Trữ Viễn âm thầm bổ sung trong lòng.

Lâm Trinh Lan nghe Thường Trữ Viễn nói vậy, không nhịn được bẹp miệng, có lẽ là bởi vì uống chút rượu nên cô mới có gan nhỏ giọng phản bác: "Đây không phải là y phục không đứng đắn."

Cô hôm nay mặc chính là lễ phục nha, tất cả mọi người đều khen cô mặc rất đẹp, đời này cô chưa từng được nhiều người khen ngợi như vậy.

"Lời tôi nói chính là luật, tôi nói không đứng đắn chính là không đứng đắn!" Thường Trữ Viễn tức giận la to: "Cô còn không lấy gương ra mà soi? Thật là người đàn bà xấu xí!"

Thường Trữ Viễn nói một câu "người đàn bà xấu xí" đâm trúng nỗi đau của cô, không hề báo trước một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ngay cả Thường Trữ Viễn cũng bị cô làm sợ hết hồn.

Thường Trữ Viễn vốn tưởng rằng Lâm Trinh Lan sẽ tức giận, sẽ phản bác hần, thậm chí là cãi nhau với hần, nhưng lại không nghĩ tới cô chỉ là

lẳng lặng cúi đầu, dùng đỉnh đầu hướng về phía hắn, nhẹ nhàng nói một câu:
"Tôi biết rồi, sau này sẽ không mặc nữa."

Vóc dáng của Lâm Trinh Lan vốn đã nhỏ bé, cô cúi đầu, rũ vai xuống làm cho cô càng đáng thương hơn.

Thường Trữ Viễn không khỏi có một chút hối hận, muốn nói gì đó để dền bù, "Tôi....."

"Không có chuyện gì nữa tôi đi ngủ trước, anh cũng sớm nghỉ ngơi đi!" Lâm Trinh Lan cúi đầu nói xong câu đó, như con chuột nhỏ cụp đuôi chạy về phòng.

Thường Trữ Viễn ở lại phòng khách, chẳng biết tại sao vừa rồi trái tim hắn rất khó chịu.

CHƯƠNG 07

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong lúc vô tình, nửa tháng đã qua rồi. Mấy ngày trước Lâm Trinh Lan nhận được điện thoại của Lý Nhã Đường kêu cô qua nhà nhận quà tặng, thịnh tình khó từ chối cô không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

"Tiểu Lan, em tới rồi, mau vào mau vào." Lý Nhã Đường kéo Lâm Trinh Lan vào nhà, lúc đó cô mới phát hiện còn có hai phụ dâu nữa ở đây

Hai người này là Lam Phương Ngọc và Tào Tâm Ngọc, họ là bạn học của Nhã Đường đương nhiên cũng biết Lâm Trinh Lan

“em chào chị Phương Ngọc, chị Tâm Ngọc, hôm nay thật là náo nhiệt “ Lâm Trinh Lan cười nói ”

“ Đúng lúc hôm nay tất cả mọi người đều rảnh rồi, chị liền hẹn mọi người lại đây” Lý Nhã Đường kéo Lâm Trinh Lan ngồi xuống, đưa ra vài túi giấy.

"Đến đây, những thứ này là mang từ nước ngoài về đó, thích cái gì thì cứ lấy đi!" Lý Nhã Đường vừa lấy ra mấy thứ vừa hỏi: "Tiểu Lan, em thích cái gì?" "Em cái gì cũng thích cả, cứ để hai chị ấy chọn trước đi."

"Này! Như vậy là em thiệt thòi rồi." Lý Nhã Đường có chút bất đắc dĩ thở dài, "Cái này là tinh dầu thư giãn, tôi đã xài thử rồi, dùng rất tốt."

"Cảm ơn!" Lam Phương Ngọc vui vẻ cầm lên một cái chai mở ra ngửi một cái.

"Cái này tôi mua hai bộ, cậu lấy một bộ đi! Còn em thích loại nào?

Hương Mân Côi hay Lavender?"

"Ừ, vậy thì Mân Côi được rồi, cảm ơn chị." Lâm Trinh Lan nói.

"Trời ơi! Có làm hay không, cậu dám mua cái này sao?" Tào Tâm Ngọc móc ra một tấm vải nhỏ từ trong túi, vốn tưởng rằng đó là khăn tay nhưng khi mở ra mới phát giác là áo lót hấp dẫn.

Lý Nhã Đường thấy đồ trên tay Tào Tâm Ngọc, đuổi tay ra, lấy tốc độ ánh sáng đoạt lại "Nhầm lẫn rồi! Trả đây."

Lam Phương Ngọc buột miệng cười, không nhịn được giễu cợt cô: "Không nghĩ tới cậu cũng sẽ mặc loại áo lót khêu gợi này nha, như thế nào, tuần trăng mật lần này có đủ dộ không?"

"Cậu câm miệng lại, Tiểu Lan còn chưa lập gia đình, không được dạy hư em ấy." Lý Nhã Đường liếc Lam Phương Ngọc một cái.

Lam phương ngọc phản bác: "Này, em ấy lớn rồi, cũng không phải là chưa đủ mười tám tuổi."

"Mười tám tuổi cũng vậy!" Lý Nhã Đường tức giận cảnh cáo, "Em gái nhà tôi là trong sáng thuần khiết, hai người không được ô nhiễm em ấy."

"Chúng tôi biết cậu rất bảo vệ em ấy, chỉ là cậu cũng làm quá đi? Chẳng lẽ chúng ta còn phải dạy em ấy thế nào là người trưởng thành sao?" Tào Tâm Ngọc cũng không nhịn được cười nói.

Lâm Trinh Lan ở một bên lúng túng không thôi, nhưng lại không thể nói thật với Lý Nhã Đường là cô không "trong sáng" như mọi người vẫn nghĩ.

Bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà Lý Nhã Đường không phát hiện em gái đáng yêu của cô đã từ tiểu bạch biến thành tiểu hắc rồi.

"Đúng vậy, em ấy đã lớn thế này rồi, cậu nên dạy một số chiêu hữu dụng." Lam Phương Ngọc quay đầu lại nói với Lâm Trinh Lan: "Tiểu Lan à! Em phải biết, đàn ông là sinh vật vừa cứng rắn lại vừa mềm lòng! Cho nên em ngàn vạn lần phải nhớ rõ khi ở cùng đàn ông thì phải tỏ ra mình là người yếu đuối, như vậy mới nắm họ trong tay được, biết chưa?"

"Này! Cậu dạy em ấy cái gì thế?" Lý Nhã Đường tròn mắt nhìn Lam Phương Ngọc một cái, sau đó nói với Lâm Trinh Lan: "Tiểu Lan, em đừng có nghe nó nói bậy, phụ nữ thì phải thể hiện bản lĩnh "tay chơi" của mình mới đúng."

Mặc dù Lam Phương Ngọc bây giờ đã "Hoàn lương" rồi, nhưng trước kia cô ấy thay bạn trai còn nhanh hơn thay quần áo, "Hoa Danh" của cô ấy cũng không phải là chuyện giật gân gì nữa rồi.

"Cậu nói lời này thật là quá đáng, tôi lại không dạy em ấy phải chơi như thế nào." Lam Phương Ngọc kháng nghị nói: "Cậu có thể cả đời bảo vệ Tiểu Lan như vậy không? Còn không bằng dạy em ấy làm thế nào để “bảo vệ mình” mới đúng!"

"Nhưng mà....." Lý Nhã Đường vẫn là không yên lòng.

"Tôi cũng đồng ý với ý kiến của Tiểu Ngọc." Tào Tâm Ngọc cắt đứt lời Lý Nhã Đường, "Cậu luôn nói Tiểu Lan thật hiền lành, sợ sau này bị đàn ông lừa gạt, nhưng cậu lại không thể chăm sóc Tiểu Lan cả đời, còn không bằng dạy em ấy một vài chiêu, chí ít có thể tự bảo vệ mình."

"Ừ..... Các cậu nói cũng đúng....." Lý Nhã Đường nghe lời bạn thân nói có chút dao động.

"Được rồi, nhu mì không bằng bạo lực, hôm nay chúng ta phải tận tình dạy bảo cho Tiểu Lan biết thế nào là “đàn ông ác độc”” Lam Phương Ngọc hùng dũng nói.

Lâm Trinh Lan chỉ "Ách" một tiếng, hoàn toàn không có cơ hội mở miệng biểu đạt ý kiến liền bị bắt học lớp học siêu cấp, nghiêm nhiên là ba cô một trò.

"Tiểu Lan, em hãy nghe chị nói, nếu như tương lai em muốn quen

biết với đàn ông, nhất định phải tìm cơ hội gặp ba mẹ hắn, mặc dù hắn chịu dẫn em về gặp ba mẹ hắn nhưng không có nghĩa là hắn nghiêm túc với em." Lam Phương Ngọc nhắc nhở cô.

"Còn nữa còn nữa...đàn ông qua lại với phụ nữ chỉ nghĩ mọi cách để lôi kéo cô ấy lên giường. Một người đàn ông đưa em lên giường cũng không chứng tỏ hắn thật lòng yêu em, cho nên ngàn vạn lần không nên dùng thân thể mình để trói buộc đàn ông" Tào Tâm Ngọc bổ sung.

"Đúng, đúng!" Lý Nhã Đường hô một tiếng "Tiểu Lan, chị nói với em, đừng bảo là thân thể không buộc được đàn ông kể cả đứa bé cũng không thể buộc chân họ! Nếu như em không muốn làm một người mẹ độc thân, làm khổ mình khổ đứa nhỏ, chị khuyên em trước khi kết hôn nên sử dụng các biện pháp ngừa thai để phòng trừ hậu quả về sau."

Ba phụ nữ trái một câu, phải một câu, làm Lâm Trinh Lan choáng váng, ba người nói chuyện một chút liền càng nói càng hăng, nội dung càng nói càng mở, sau đó là mắng đàn ông.

Lâm Trinh Lan ngồi ở một bên uống trà, nghe họ lảm nhảm một giờ đồng hồ, lúc này Lý Nhã Đường mới quay đầu lại hỏi cô: "Những lời tui chị nói này giờ em đã nhớ hết chưa?"

Họ nói quá nhanh, Lâm Trinh Lan thật ra thì không hiểu hết, nhưng cô vẫn là khéo léo gật gật đầu

"Vậy có vấn đề gì muốn hỏi không?" Tào Tâm Ngọc hỏi cô.

"À....." Lâm Trinh Lan suy nghĩ một chút, không nhận được hỏi: "Đàn ông..... Thật sự sẽ không vì cùng phụ nữ lên giường mà sẽ yêu thương họ sao?"

"Cắt —— dĩ nhiên là không!"

Lý Nhã Đường, Lam Phương Ngọc, Tào Tâm Ngọc ba người gần như là đồng thời nói "Cắt", thật không hổ danh là bạn tốt nhiều năm, thập phần ăn ý.

"..... Tại sao?" Lâm Trinh Lan có chút nóng nảy hỏi lại tâm tình có chút không yên: "Ý em là, không phải ở chung với nhau lâu ngày thì sẽ nảy sinh tình cảm sao?"

Lam Phương Ngọc khinh thường hỏi ngược lại: "Em nói thử xem em rất thích bồn cầu, rất cần bồn cầu, nhưng em có thể yêu bồn cầu không?"

"Hả....." Lam Phương Ngọc nói trắng trợn ra như thế làm cô sợ hết hồn.

"Một người đàn ông nếu như chỉ dụ dàng với em vào lúc ở trên giường, vậy thì hẳn thật sự không yêu em" Tào Tâm Ngọc cũng nói.

"Đúng vậy! Hơn nữa nếu như hấn không giới thiệu em với bạn bè của hấn, còn viện lý do khủng hoảng kinh tế để không phải kết hôn. Những biểu hiện đó cho thấy hấn chỉ muốn ăn sạch sành sành em thôi!" Lý Nhã Đường thở dài nói.

Bạn trai trước kia của Lý Nhã Đường chính là như vậy, cô tưởng rằng có thể thay đổi hấn nhưng chính chồng cô đã làm cho cô hiểu được, thay vì tốn tâm sức trên một người đàn ông thối nát không bằng đổi một người khác! Cho nên cô mới chia tay với hấn và quen người khác, bây giờ chính là chồng của cô.

Triệu Thuận Đức, người đàn ông này thật ra không đẹp đẽ gì, nhưng ít ra hấn là thật lòng yêu cô.

Một người đàn ông bình thường lại quý trọng mình và một người giàu có nhưng lại không phải là người đàn ông tốt, Lý Nhã Đường đương nhiên chọn người đầu tiên.

Biết Lý Nhã Đường nhớ lại chuyện thương tâm, Lam Phương Ngọc vội vàng chuyển đề tài, "Tóm lại, em phải cẩn thận với tất cả đàn ông, cá tính của em rất dễ dàng bị thua thiệt."

Lam Phương Ngọc cùng Lâm Trinh Lan mặc dù không coi là thân thiết, nhưng cô thường nghe Lý Nhã Đường nhắc tới nên cũng có chút hiểu biết về cô em gái này.

Không phải là họ thích nói nhiều, nhưng tính tình Lâm Trinh Lan hiền lành như vậy rất dễ bị người khác bắt nạt khi dễ! Cũng khó trách Lý Nhã Đường muốn đặc biệt chăm sóc Tiểu Lan.

"Ừ!" Lâm Trinh Lan khéo léo trả lời, nhưng trong lòng lại dâng lên ngũ vị chua xót

Lâm Trinh Lan không phải ngu ngốc, khi Thường Trữ Viễn nói lên một đồng điều kiện không hợp lý thì cô biết hẳn không muốn ở bên cô dài lâu, cô cũng không nghĩ tới hai người lại có thể ở bên nhau nhiều năm như vậy!

Những năm gần đây, cô luôn nhắc nhở bản thân mình không thể ôm hi vọng đối với hắn, nhưng trong lòng vẫn cứ ngoan cố giữ chặt lấy một tia hi vọng, hai người đã ở bên nhau lâu như vậy hắn có thể có tình cảm với cô hay không? Có lẽ hắn không phải thích cô nhất, nhưng ít ra..... Ít ra thì.....

Nhớ tới bầu không khí trong nhà những ngày qua, và những lời các chị ấy nói, cô không khỏi khổ sở suy nghĩ, có lẽ lần này bọn họ thật sự sẽ kết thúc.

Không sao, cô có thể độc chiếm người đàn ông ưu tú này bảy năm, thật ra cũng coi như không mất thể diện, mặc dù.....

Nói ra, chắc không ai tin được!

Lâm Trinh Lan ở trong lòng cười khỏ. Kể từ khi hai người quen nhau đến nay, Thường Trữ Viễn chưa bao giờ phải lẻ loi suốt nửa tháng trời như bây giờ. Nửa tháng rồi, hấn không được ôm cô, lần này coi như là phá kỷ lục!

Lúc đầu là do hấn hờn dỗi, về sau là vì công việc của hai người quá bận rộn, trong lúc vô tình nửa tháng đã trôi qua.

Nửa tháng rồi hấn không được ôm cô ! Tính nhẫn nại của hấn cuối cùng cũng đã tới cực hạn

Hấn khát vọng cô, giống như cá cần nước, nếu như còn không được ôm cô, hấn nhất định sẽ chết!

Hấn biết bọn họ ở cùng nhau có chút gượng ép, không khí giữa hai người luôn có chút gượng gạo mà cô thời gian này rõ ràng trốn tránh hấn

Thường Trữ Viễn là một người rất sĩ diện muốn hấn nhận lỗi với Lâm Trinh Lan, cầu xin cô tha thứ, đây tuyệt đối là truyện không thể nào! Thường Trữ Viễn rất là tự cao tự đại, hấn nhất mực cho rằng ngàn sai vạn sai đều không phải lỗi của mình, tất cả đều là lỗi lầm của Lâm Trinh Lan.

Khi đó hấn mắng cô là "người đàn bà xấu xí" thật là có hơi quá đáng! Có lẽ cô không phải là thiên tiên mỹ nữ gì, nhưng tuyệt đối không “xấu xí”, nếu không hấn làm sao có thể ôm cô mấy năm qua mà không biết mệt, ngoài cô ra thì ai có thể làm được như thế?

Hấn chỉ là không muốn cô ở cùng người đàn ông khác mà thôi!

Vẻ đẹp của cô, thân thể của cô, mỗi tấc da trên người cô đều là của hấn! Hấn không thể chịu được khi có người đàn ông khác để mắt tới! Nếu như có thể, hấn rất muốn đem cô giấu trong nhà, không để người khác nhìn thấy.

Khi nhìn thấy nước mắt của cô hấn liền hối hận! Cô ít khi khóc, bọn họ ở bên nhau nhiều năm như thế nhưng số lần hấn thấy cô khóc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cẩn thận suy nghĩ mấy ngày qua, Thường Trữ Viễn rốt cuộc quyết định! Thứ bảy và chủ nhật tuần này hấn không phải đi làm, còn Lâm Trinh Lan thì nghỉ ngơi vào ngày chủ nhật và thứ hai, hấn nhất định phải lợi dụng thời điểm này đem mối quan hệ của hai người điều chỉnh lại như cũ.

Có lẽ không thể nào lập tức sẽ có tiến triển, nhưng ít ra hấn cũng muốn giống như trước kia, lúc nào muốn hôn thì có thể hôn, muốn ôm thì có thể ôm.

Hôm nay nhất định phải dịu dàng với cô hơn một chút. Thường Trữ

Viễn nghĩ thầm.

Buổi tối, đang lúc Lâm Trinh Lan tắm được một nửa, cô không hề có nửa điểm phòng bị thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Thường Trữ Viễn, hấn ra lệnh: "Mở cửa."

"Cái gì?" Lâm Trinh Lan giật mình, có chút sợ hãi hỏi: "Tại sao?"

Thật ra thì hai người đã quen thuộc với nhau như thế, cô chỉ cần cẩn thận suy nghĩ thì sẽ biết hấn muốn làm gì, nhưng cô vẫn là có chút xấu hổ.

Thường Trữ Viễn không phải là người có tính tình tốt, có lẽ ở trước mặt người khác hấn còn có thể khắc chế được chính mình, nhưng ở trước mặt cô, hấn giống như là một Bạo Quân hoặc một đứa bé bốc đồng, không hề che giấu dục vọng của bản thân, luôn là đối với cô cần thì cứ lấy.

Lâm Trinh Lan đã từng nghĩ tới, người đàn ông này tùy hứng như vậy, trách nhiệm của cô là rất lớn! Cũng bởi vì cô quá cưng chiều hấn.

Nhưng là, ai có thể nói cho cô biết, cô còn có thể làm gì đây? Cô chẳng qua là quá yêu hấn mà thôi.

"Mở cửa." Thường Trữ Viễn lại một lần nữa ra lệnh, "Đừng để cho anh nói lần thứ hai."

Nếu như cô kiên quyết không mở cửa, chỉ sợ hắn sẽ phá cửa mà vào.

"Có chuyện gì?" Lâm Trinh Lan mở hé ra một khe nhỏ, thân thể núp ở phía sau cánh cửa.

Thường Trữ Viễn lấy một tay đè cửa lại, "Lui về phía sau."

Lâm Trinh Lan lui về phía sau cửa, Thường Trữ Viễn trực tiếp đẩy cửa bước vào, sau đó cô mới phát hiện hắn không mang vải che thân, đã sớm cởi hết toàn thân quần áo bỏ ngoài phòng tắm.

"Anh..... Thế nào lại....." Lâm Trinh Lan xấu hổ quay mặt đi.

Mặc dù hai người đã quan hệ rất nhiều lần, nhưng cô vẫn xấu hổ co rút người lại, cũng không dám ngược mắt nhìn thẳng vào thân hình cường tráng của hắn.

Cô tựa như chú nai con mới sinh sợ sệt nhìn người trước mắt, ngón tay cô khẽ run. Thường Trữ Viễn đưa ngón tay lên vẽ vài vòng trên gò má đỏ bừng của cô, ngón tay truyền tới cảm giác nóng bỏng, hắn thư thái thưởng thức tư thái cực kỳ kiều mị của cô.

Đầu ngón tay trượt đến cầm dưới, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, hắn nghiêng người hôn lên môi cô, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm một vòng dọc theo đôi môi, sau đó cạy ra hàm răng của cô, hắn đưa lưỡi vào thâm dò thật sâu trong đó, liếm láp từng chỗ mẫn cảm của cô, dây dưa cùng cô múa lưỡi.

"Um!" Toàn thân cô nhạy cảm run lên, không nhịn được phát ra một tiếng rên khẽ.

Thường Trữ Viễn đem Lâm Trinh Lan kéo đến dưới vòi hoa sen, một tay mở chốt nước nóng ra, một tay ôm cô vào trong ngực, một lần nữa hung hăng hôn lên môi cô.

Hắn rất nhớ mùi vị của cô, chỉ là hôn cô như thế mà đã làm cho hắn hiểu được thế nào là tiểu biệt thắng tân hôn.

Môi lưỡi của hai người quấn quít với nhau thật chặt, một tay hắn đặt lên phần đầy đặn trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp trái dâu đỏ tươi, một tay khác lại chuyển qua cặp mông đầy đặn, vuốt ve phần mông thịt mềm mại.

Hắn chỉ dùng một chút lực mà đã lưu lại vô số dấu vết kích thích tình trên đó.

Dòng nước ấm áp bốc hơi lên tạo nên sương mù bao trùm cả phòng tắm, phần da thịt trắng nõn của cô lại càng thêm hấp dẫn kích thích hắn. Trong không gian nhỏ nhỏ của phòng tắm tràn đầy tiếng thở dốc vang vọng.

Thần thể của Lâm Trinh Lan đã bị Thường Trữ Viễn dạy dỗ trở nên cực kỳ khêu gợi, nửa tháng qua không hề bị chạm vào lại trở nên cực kỳ nhạy cảm, dưới sự trêu đùa của hấn cơ thể cô lập tức muốn bốc cháy.

Bàn tay đang đặt trên mông cô từ từ di chuyển lên phía trước chen vào giữa hai chân, đóa hoa trong u cốc đã nở rộ, trên mặt cánh hoa đã có chất lỏng trơn mềm.

"Em cũng muốn vậy sao?" Thường Trữ Viễn ở bên tai cô nói ra từ ngữ mê hoặc, đầu ngón tay thuận thế thăm dò vào trong hoa huyết.

Ngón tay thon dài ở trong hoa kính mềm mại của cô nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, vết chai sạn cạ vào vách tường, mang cho cô kích thích mãnh liệt, đầu ngón tay tỉ mỉ thăm dò từng bộ phận bên trong.

"Thả lỏng một chút." Cảm thấy cô quá khấn trương, toàn thân theo đó mà khít chặt, Thường Trữ Viễn vỗ nhẹ hai cái vào hai đồi núi tuyết của cô.

Mặc dù cô đã đủ ướt át, nhưng hấn vẫn không có cách nào di động đầu ngón tay, sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm tổn thương hoa huyết mềm mại kia.

Thật ra thì Thường Trữ Viễn biết khe huyết của cô rất co dãn, ngay cả dục vọng cực đại của hấn mà cô cũng có thể hàm chứa được, cô chỉ cần

một chút thời gian thì cánh hoa đó sẽ nhẹ nhàng mở ra chào đón hấn.

Phía dưới khít chặt làm hấn có cảm giác mình như đang ở trên thiên đường, hấn đã không thể chờ đợi được nữa. Một bàn tay khác đưa xuống dưới nơi đồi cỏ rậm rạp kia, khe khẽ mở ra hoa huyệt, tìm đến hạt châu nhỏ nhỏ bị che khuất nhẹ nhàng ma sát.

Đầu ngón tay thô lỗ chà sát ngày càng mạnh bạo, nơi đặc thù của cô bị kích thích mãnh liệt, một cảm xúc tê liệt len lõi toàn thân khiến hai chân cô mềm nhũn.

Thường Trữ Viễn lạnh tay lẹ mắt ôm lấy cô, hấn đỡ cô ngồi trên bồn tắm.

Lâm Trinh Lan ở trong làn sương mù mờ ảo nhìn thấy hấn tách ra hai chân của cô, quỳ gối xuống sau đó cúi đầu hôn lên cánh hoa kiều diễm kia, chạm khẽ mấy cái, sau đó đem lưỡi đâm thật sâu vào trong.

"Dừng như vậy." Nơi đó truyền đến cảm giác ngứa ngáy, cô liền cảm thấy mắc cỡ. Cô bị hấn liếm láp đến độ không thể giữ vững thân người, chỉ có thể dựa vào hai tay của hấn mà chống đỡ.

Toàn thân cô giống như bị lửa thiêu đốt không ngừng run rẩy, đôi tay nắm thật chặt mái tóc đen của hấn, không ngừng ngứa đầu thờ gáp.

"Không thích anh liếm sao? Hay thích cái này?" Thường Trữ Viễn lui về phía sau một chút, hai ngón tay gộp lại, một hơi đẩy vào trong cơ thể cô.

Toàn thân Lâm Trinh Lan căng thẳng, hai tay vô lực đặt trên bờ vai kiên cố của hắn.

Cô muốn khép hai chân lại, nhưng bị Thường Trữ Viễn ngăn cản, hắn đem hai chân cô kéo rộng ra, cúi đầu quan sát từng giọt sương hồng dính trên cánh hoa.

Hoa nhi mềm mại có chút run run, bộ dạng đáng thương khiến người ta yêu mến bao nhiêu, hai ngón tay khẽ mở ra u huyết, hắn có thể thấy được phần hồng hồng bên trong đó.

"Không cần..... Đau....." Lâm Trinh Lan kêu lên một tiếng.

Khe huyết mềm mại quá chặt, hắn cưỡng chế cô mở ra như vậy làm cô có chút đau đớn.

"Yên tâm, sẽ không chảy máu đâu." Thường Trữ Viễn xem xét tình trạng của Hoa Nhi, vừa nhẹ nhàng trấn an cô vừa khe khẽ thổi vào.

Cực hạn của cô ở đâu, hắn là người biết rõ nhất, hắn tuyệt đối sẽ

không làm Hoa Nhi mà hắn yêu thích nhất bị tổn thương.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng dùng sức nhấn một cái ở nơi mẫn cảm của cô, khoái cảm mãnh liệt làm cô ngửa đầu rên rỉ, toàn thân không ngừng run rẩy.

Thường Trữ Viễn nhanh chóng nâng hai ngón tay ở trong cơ thể cô lên, bắt chước động tác nam nữ giao hợp mãnh liệt xâm chiếm cô.

"Không cần..... Quá nhanh..... A....." Công kích của hắn làm cô ngay cả một câu cũng không nói được.

Không để ý tới cô cầu xin tha thứ, Thường Trữ Viễn tiếp tục cuồng loạn xâm nhập, ở trong khe huyết của cô lại tăng thêm một ngón tay, đồng thời một ngón khác vân vê hạch châu nho nhỏ, dùng sức vừa phải ma sát.

"Em thích nhất là nơi này đúng không?" Thường Trữ Viễn đùa giỡn nơi mẫn cảm nhất của Lâm Trinh Lan, bàn tay nóng bỏng vuốt ve toàn thân cô, kích thích càng lúc càng mãnh liệt làm cô thét chói tai khóc sụa sùi, trên mặt không biết là nước hay là nước mắt.

"Ô..... A....." Chỉ là đùa giỡn, lại mang đến cho cô cao triều đầu tiên trong đêm nay.

CHƯƠNG 08

Thường Trữ Viễn tắt chột nước nóng, ôm lấy thân thể không còn chút sức lực nào của Lâm Trinh Lan ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường.

"Tĩnh." Thường Trữ Viễn vỗ vỗ gò má cô, kêu cô tỉnh lại, sau đó hắt đỡ cô lên cho cô uống nước.

Sau khi Lâm Trinh Lan uống hết nước, cuối cùng cũng tỉnh lại, cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy giữa đùi hấn là một vật to dài chia thặng về phía mình

“ Anh còn không có....” Trinh Lan bị vật khổng lồ đó làm hoảng sợ, thân thể không nhin được lui về phía sau co rụt lại

cho dù cô đã sớm quen thuộc với thứ ấy, nhưng khi nhìn vào vẫn bị kinh hoàng không thôi

Cự thú đó đang khát vọng cô, phía trên đầu có một lỗ nhỏ đang nhỏ đang thấm ra chút chất lỏng màu trắng. "...” Thường Trữ Viễn khẽ động eo ếch, đem cự lõi đưa tới trước mặt cô.

Lâm Trinh Lan mở miệng ra ngậm lấy đỉnh to tròn, cô lấy đầu lưỡi

nhẹ nhàng trấn an nó, cô có cảm giác khi nó ở trong miệng cô lại an phận giống như chú mèo con.

Cô biết hần thích như vậy, mỗi khi cô lấy miệng trấn an nó như bây giờ, nó sẽ càng ngày càng lớn ra.

"Đủ rồi." Thường Trữ Viễn chỉ hưởng dụng cái miệng nhỏ nhắn của cô một lát, liền đem phái nam hùng dũng rút ra.

Mặc dù hần rất hưởng thụ nhìn cô nuốt vào cự lôi của mình, nhưng hần biết cô không thích, cho nên hần rất ít khi làm thế.

Lôi kéo Lâm Trinh Lan nằm ở trên giường, Thường Trữ Viễn thường thức mái tóc dài xinh đẹp xõa ra trên làn da trắng nõn của cô.

"Tối nay....." Thường Trữ Viễn nghiêng người xuống, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Em có muốn cùng anh chơi trò chơi không?"

Lâm Trinh Lan vừa nghe hần nói như vậy, mặt lập tức đỏ lên, "Không....."

Thường Trữ Viễn thích lôi kéo Lâm Trinh Lan chơi trò chơi mới, lần đầu tiên hần trói hai tay cô cột vào đầu giường, sau đó che kín cặp mắt của cô lại rồi chơi cô suốt đêm.

"Tại sao không? Em không phải chơi rất vui vẻ sao?" Thường Trữ Viễn mang theo ý xấu hỏi.

Không biết có phải là vì bị che kín mắt khi quan hệ hay không? Mà cô đêm đó đặc biệt điên cuồng, càng về sau càng chủ động dùng hai chân ôm chặt lấy phần hông trắng kiện của hắn, mãnh liệt cầu xin hắn yêu thương cô hơn nữa.....

Nhớ tới một đêm kia, Lâm Trinh Lan mắc cỡ dùng đôi tay che mặt lại, ngay lập tức lắc lắc đầu.

"VẬY TỐI NAY....." Tay của hắn chạm vào nơi ẩm ướt của cô, "Em nghĩ nên chơi thế nào đây?"

"Ừ, dịu dàng một chút." Cô biết Thường Trữ Viễn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, cô mắc cỡ đỏ mặt đáp lại.

"Phải dịu dàng sao?" Thường Trữ Viễn mỉm cười hôn lên tóc cô, "ĐƯỢC, VẬY CHÚNG TA SẼ CHƠI TỪ TỪ..... CHƠI ĐẾN TRỜI SÁNG CÓ ĐƯỢC KHÔNG?"

"Không! Không cần!" Lâm Trinh Lan kinh hoảng liều mạng lắc đầu, thân thể chỉ vì lời nói của hắn mà tuôn ra ái dịch, một dòng nước nóng ẩm chảy ra.

"Không cần?" Thường Trữ Viễn kéo hai chân của cô ra thật lớn, đặt mình ở phía trước cánh hoa ướt át, hấn lấy đầu cự lồi qua lại ma sát hoa nhĩ, không có tiến vào, "Không cần dịu dàng sao?"

"Không cần, không cần chơi đến trời sáng." Lâm Trinh Lan biết nếu như cô không nói rõ ràng, thì theo cá tính của Thường Trữ Viễn hấn thật sự sẽ chơi cô đến khi trời sáng.

"Được rồi, vậy thì chơi dịu dàng!" Thường Trữ Viễn cầm gối đặt dưới lưng cô, kéo hai tay cô qua đặt trên đầu gối, tư thế như vậy làm vườn hoa bí hiểm ở trước mặt hấn nở rộ ra, một tay hấn nắm lấy cự lồi đâm vào thật sâu, bên hông khẽ dùng sức.

Vật đó thật to lớn khiến Lâm Trinh Lan cảm thấy bị áp bức, cô không nhịn được rên lên một tiếng, cảm thụ cự lồi to dài của hấn chậm rãi ở trong cơ thể cô di chuyển.

Cự lồi ở trong vườn hoa thoát ần thoát hiện, mỗi lần rút ra vẫn còn chừa lại đầu đỉnh sau đó lại từ từ đâm vào, tốc độ thật chậm rãi.

Cứ như thế rút ra đưa vào vài chục cái, Lâm Trinh Lan cũng không thẹn thùng nữa chủ động nâng eo lên, im lặng thúc giục hấn tăng nhanh tốc độ.

Thường Trữ Viễn hài lòng thưởng thức tư thái mời gọi của cô, nhưng vẫn không chịu gia tăng tốc độ, hai tay hạ xuống vuốt ve toàn thân cô, hạ thân lại vẫn như cũ duy trì từng bước chậm rãi.

"Nhanh lên một chút." Lâm Trinh Lan đỏ mặt nhỏ giọng yêu cầu.

Mặc dù hấn điên cuồng tấn công làm cô khó có thể chống đỡ, nhưng chậm chạp như thế này lại làm cô cảm thấy hoảng hốt.

"Không phải em nói muốn chơi dịu dàng hay sao?" Thường Trữ Viễn cười hỏi cô.

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn cự lõi đỏ ngầu của mình thấm ướt ái dịch của cô, mỗi một cái rút ra lại mang theo nhiều chất lỏng hơn. Nhiều ái dịch như thế cho thấy cô cũng có cảm giác, bây giờ cô rất muốn hấn.

"Nhanh một chút." Biết hấn lại đang trêu chọc mình, Lâm Trinh Lan vút bỏ sự e lệ thường ngày lấy hai chân vòng thật chắc eo trắng kiện của hấn, "Em muốn anh dùng sức nhiều hơn nữa."

Thường Trữ Viễn yêu chết hành động chủ động cầu hoan của cô, hấn nghiêng người ôm trọn cơ thể cô vào lòng, tỉ mỉ hôn lên môi cô, lần xuống tới cổ, đôi tay hoàn toàn ôm lấy thân thể mảnh mai, bắt đầu dùng lực động eo ếch, một cái so với một cái thì nhanh hơn, mạnh mẽ yêu thương cô.

Hắn chính là thích thân thể cô, coi như cô không phải mỹ nhân xinh đẹp động lòng người và thân hình lại gầy đến đáng thương, nhưng hắn chính là cảm thấy đặc biệt thoải mái, giống như chỉ cần ôm cô, thương yêu cô là hắn đã có được toàn bộ thế giới.

"U... a....." Lâm Trinh Lan cắn môi dưới, không để cho mình phát ra âm thanh rên rỉ xấu hổ.

Hắn mỗi một cái động vào thật mạnh mẽ nhưng lại không mất đi sự dịu dàng, giống như có thể xuyên thấu qua động tác nguyên thủy này biểu đạt sự nhiệt tình và quý trọng của hắn đối với cô.

"Đừng cắn." Thường Trữ Viễn hôn lên môi cô, cưỡng ép cô mở miệng cùng hắn môi lưỡi quấn quít, không để cho cô đè nén tiếng thở dốc ngọt ngào.

Trong phòng ngủ của cô tràn ngập tiếng hắn thở dốc cùng tiếng rên rỉ yêu kiều của cô, âm thanh hai thân thể đụng chạm vào nhau vang lên không ngừng, tạo thành bản hòa âm nguyên thủy của loài người.

"Thật thoải mái." Bàn tay của Lâm Trinh Lan bám vào lưng Thường Trữ Viễn, đầu ngón tay của cô đâm thật sâu vào trong da thịt hắn.

"Đã tới chưa?" Thường Trữ Viễn hôn lên chóp mũi cô.

"Ừ."

"Ngoan." Đôi tay hắn nắm chặt lấy eo cô, bắt đầu diên cuồng tấn công mạnh, mỗi một cái vừa nhanh vừa mãnh liệt, hung hăng đánh vào nơi mẫn cảm nhất, cố gắng đẩy cô đến ngọn núi cao kia.

Toàn thân cô cong lên, đầu ngửa ra sau, vẻ mặt say đắm vô thức kêu gào co quắp, cao triều kích thích ập tới, ngón chân cô co rúc nhanh hơn.

Thường Trữ Viễn không thể kiềm chế được mình nữa, ở u huyết động mấy chục cái mới đem chính dục vọng của mình buông thả ra ở nơi hoa hòe sâu nhất.

Cao triều qua đi, Thường Trữ Viễn phát hiện mình chỉ cần ôm cô như vậy liền cảm thấy rất an toàn, thoải mái, bây giờ hắn mới biết không có gì hạnh phúc hơn vậy.

Thường Trữ Viễn đột nhiên nghĩ đến việc tóc cô vẫn còn ướt, nếu cứ như vậy mà ngủ thì hôm sau chắc chắn sẽ nhức đầu. Hắn không thể làm gì khác hơn là chống cự lại cơn buồn ngủ, giúp cô sấy khô tóc rồi mới ôm cô về phòng của mình.

Một đêm này, hắn đối với cô vô cùng dịu dàng, tựa như trên khắp thế giới này cô là người hắn yêu thương nhất, dùng nhu tình mềm mại tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy cô.

Hoàn thành tốt mọi thứ, nhìn Lâm Trinh Lan thỏa mãn ngủ say, Thường Trữ Viễn rút cuộc thắng thắn đối diện với chính mình —— thật ra thì hắn đã sớm không thể không có cô! Thì ra là từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, số mệnh đã gắn kết họ lại với nhau.

Có lẽ Lâm Trinh Lan không phải là người đẹp nhất, có điều kiện tốt nhất, nhưng cô tuyệt đối là người hắn muốn vĩnh viễn ở cùng, hắn không thể bỏ lỡ cô được.

Ôm cô vào lòng, Thường Trữ Viễn cuối cùng cũng hiểu, nếu như trên thế giới này có một người làm hắn nguyện ý buông tha mọi thứ, thì không cần phải nghi ngờ gì nữa, hắn khẳng định người đó chính là Lâm Trinh Lan!

"Tại sao muốn Tiểu Lan đi? Đó không phải là công việc của cô ấy " Hoàng Kim Phượng chặn trước bàn của Lâm Trinh Lan, không cho người của nhà hàng mang cô ấy đi.

"Mắc mớ gì tới cô! Cô ấy cũng không phản đối."

"Ai nói chuyện này không liên quan đến tôi, tôi đã hẹn với cô ấy cùng nhau đi xem phim." Hoàng Kim Phượng mắt không chớp, nói láo mà vẻ mặt không hề thay đổi.

"Cô..... Hừ!"

Đối phương thấy không bắt được người giúp một tay, quay đầu rời đi, Hoàng Kim Phụng vẫn còn ở phía sau nói thêm: "Tháng này ngày nào chúng tôi cũng có hẹn rồi, cô không cần quay lại đây."

Từ đầu tới cuối mặc dù Hoàng Kim Phụng duy trì khuôn mặt tươi cười nhưng Lâm Trinh Lan lại cảm thấy trên người cô tản ra cảm giác áp bức mãnh liệt.

Thật sự rất lợi hại! Cô có thể làm được như thế không?

Mặc dù Hoàng Kim Phụng là phụ nữ, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy cô rất là anh tuấn, bề ngoài sạch sẽ gọn gàng lại không mất đi sự dịu dàng của phái nữ, phong cách hành sự thanh thoát quả quyết, những chuyện này Lâm Trinh Lan tự nhận mình thật sự không làm được.

"Tiểu Lan, công việc của cậu đã xong chưa?" Hoàng Kim Phụng hỏi.

"Rồi!" Lâm Trinh Lan gật đầu một cái.

"Vậy chúng ta đi thôi!" Hoàng Kim Phụng chờ Lâm Trinh Lan sắp xếp xong mọi thứ, rồi cùng cô tan sở.

Thật ra hôm nay Hoàng Kim Phụng và Lâm Trinh Lan không có hẹn, chỉ là khi cô đi ngang qua thấy người của nhà hàng kéo Lâm Trinh Lan đi hỗ trợ, không nhận được liền chen miệng vào.

Giờ tan tầm nhà hàng cũng như chiến trường, công việc phục vụ rất là mệt nhọc, tiền lương lại ít, người đồng ý giúp đỡ công việc ở đó vô cùng ít.

Thật ra thì theo đạo lý mà nói, công việc của mình thì mình tự đi làm, nhưng bọn họ không chịu đi, lại muốn lôi kéo người không hiểu chuyện như Lâm Trinh Lan vào cuộc.

"Thật xin lỗi, vì tôi mà cậu gây gổ với người khác" Trước khi đến trạm xe, Lâm Trinh Lan không nhận được hướng Hoàng Kim Phụng nói lời xin lỗi.

"Không cần để ở trong lòng, dù sao bên chúng ta cùng bên kia vốn là có thù oán rồi, thêm một cái cũng không là gì" Hoàng Kim Phụng cười nói.

Tiệm cơm của bọn họ là một trong hai nơi kiếm được nhiều tiền nhất trong ngành ẩm thực, tự nhiên mấy người trong nhà hàng sẽ nhìn họ không thuận mắt, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai! Hoàng Kim Phụng ở trong tiệm cơm cũng có chút địa vị, coi như cùng người của nhà hàng có chút xung đột, chỉ cần không làm loạn trước mặt khách, phía trên cũng sẽ không nói gì, cho nên cô cũng không sợ.

Lâm Trinh Lan thành thật nói: "Kim Phụng, cô rất lợi hại."

Từ nhỏ Lâm Trinh Lan là một người rất trầm lặng, nhân duyên cũng không tốt là mấy, nhưng cũng không kém lắm, mọi người cũng có chút ấn tượng về cô. Nói cách khác, loại người như Lâm Trinh Lan rất dễ bị người khác bắt nạt nhưng cô lại có quý nhân giúp đỡ, mỗi lần có người muốn ức hiếp cô thì sẽ có người khác giúp cô ra mặt.

"Hà?"

"Bởi vì cậu có thể trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, còn tôi thì lại không biết mở miệng từ chối người khác như thế nào." Lâm Trinh Lan thở dài.

Cô cũng không thích tính tình của chính mình nhưng cô luôn sợ từ chối người khác

"tại sao không dám từ chối người khác?"

" Bởi vì.....ừ....." Trinh Lan suy nghĩ một chút sau đó nhỏ giọng nói:" Tôi cảm thấy nếu như mình từ chối sẽ bị người ta ghét" "

“Tiểu Lan, không phải là tôi thích nói cậu” Hoàng Kim Phượng bắt đầu dĩ thử dài nói: "Một người không thích cậu, cậu làm nhiều hơn nữa hẳn cũng sẽ không thích cậu."

Lâm Trinh Lan giật mình, "Vậy..... phải làm sao đây?"

"Đổi người khác!"

"Đổi..... Đổi người khác?" Lâm Trinh Lan kinh ngạc, cô biết cá tính Hoàng Kim Phượng thẳng thắn nhưng mà cũng không nên nói trắng trợn ra như thế chứ?

"Lúc tôi còn nhỏ có xem mấy bộ phim, thấy nữ chính bị mẹ chồng ngược đãi đến không còn ra hình người. Còn phải giống như Thánh mẫu phục vụ ngược lại bà ta, nhẫn nhục chịu đựng đến hơn nửa đời người. Nếu không thì là chồng ở ngoài mè o mỗ, lại có con hồ ly tinh tranh giành chồng với nữ chính. Hoặc không nữa là lấy phải ông chồng mê cờ bạc, một mình nuôi lớn đám nhỏ, chờ mấy chục năm trời mong ông chồng quay đầu hỏi cái, tôi liền cảm thấy muốn ói! Những nữ chính kia thật là ngu ngốc, gặp phải người đàn ông không quý trọng mình thì đổi người khác đi là được chứ gì?"

"À....." Lâm Trinh Lan sững sờ, "Làm..... Làm thế có đúng không?"

"Đương nhiên đúng!" Hoàng Kim Phượng cười lạnh nói: "Tiểu Lan, về sau nếu có quan hệ với đàn ông thì ngàn vạn lần không được cho là mình có thể thay đổi đối phương, cũng không cần tin tưởng đối phương nói muốn

vì cậu mà thay đổi. Tin tưởng tôi, chó ăn cút là điều không bao giờ thay đổi được, một người đàn ông nếu đánh cuộc thì sẽ đánh cuộc cả đời, nếu như hắn đánh cậu lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có phụ nữ ở bên ngoài thì cả đời sẽ nuôi một đám gái; thay vì hy vọng xa vời bọn họ sẽ từ bỏ tật xấu, không bằng cậu tiếp nhận một người khác."

"Cái này....." Lâm Trinh Lan cúi đầu.

Nói cách khác, cô ảo tưởng có lẽ một ngày nào đó Thường Trữ Viễn sẽ không thể rời bỏ cô, cũng là chuyện không thể nào?

"Không sai, chính là như vậy!" Hoàng Kim Phượng không chú ý tới sự thất vọng của Lâm Trinh Lan, tiếp tục nói: "Đàn ông là loại sinh vật——cậu dễ dàng tha thứ bao nhiêu, hắn sẽ không quý trọng cậu bấy nhiêu. Phụ nữ nếu như không quý trọng bản thân mình thì cũng không cần hy vọng xa vời đàn ông sẽ quý trọng họ, cho nên nếu như cậu không muốn thì nhất định phải từ chối, nếu như cậu muốn thứ gì đó thì phải dũng cảm theo đuổi. Trên ti vi nữ chính thường nhẫn nhục chịu đựng sau đó có được hạnh phúc, kết cục này thật là nhảm chán! Chưa từng vì hạnh phúc của mình mà cố gắng thì lấy tư cách gì có được hạnh phúc"

Lời nói của Hoàng Kim Phượng giống như viên đạn bắn sâu vào đầu Lâm Trinh Lan làm cho cô hiểu được hành động vô nghĩa của mình trong mấy năm qua.

Có lẽ lúc mới bắt đầu, cô thật sự chỉ muốn có một giấc mộng đẹp, nhưng là kể từ khi sống chung với Thường Trữ Viễn, cô càng lúc càng có

lòng tham!

Cô không muốn chuyện của cô và hắn cứ mãi mãi ở trong bóng tối, không muốn làm tình nhân bí mật càng không muốn chỉ có thể ôm hắn vào ban đêm!

Cô muốn đường đường chính chính quen hắn, có thể cùng hắn ra ngoài hẹn hò, cùng nhau tham gia hôn lễ của người quen còn có lời khẳng định vĩnh cửu về tình yêu.

Cô không biết theo đuổi hắn như thế nào nên cô chỉ biết chờ đợi rồi chờ đợi, còn bỏ ra tất cả mọi thứ nhằm thỏa mãn hắn.....

Không! Cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Cô biết thật ra mình không dám theo đuổi hắn, cô sợ một khi bước ra ngoài ánh sáng dù chỉ là một bước thì sẽ bị Thường Trữ Viễn vứt bỏ.

Các chị và Hoàng Kim Phụng đều nói đúng! Cho dù bọn họ ở chung với nhau lâu như vậy, đã có hàng trăm đêm ở cùng nhau nhưng cô chưa từng cảm thấy khoảng cách của hai người vì nguyên nhân này mà ngăn lại.

Giữa hắn và cô luôn có một bức màn thủy tinh, cho dù có gần nhau

như thế nào thì hai người cũng không cùng một thế giới.

Suy nghĩ lại cẩn thận, đúng là cô chưa bao giờ được nhận sự dịu dàng triu mến từ Thường Trữ Viễn. Mỗi khi hắn đặc biệt dịu dàng là lúc đang ở cao trào kích thích tình hoặc là đang dụ dỗ cô lên giường.

Thừa nhận đi! Bọn họ chưa bao giờ là tình nhân, những năm gần đây cũng không thể coi là có quan hệ. Thường Trữ Viễn và cô nhiều lắm thì chỉ coi là bạn trên giường.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Thường Trữ Viễn không hài lòng vì cô không tập trung, sau khi hắn thỏa mãn thì đem cô ôm vào trong ngực, quay đầu về phía tai cô gặm một cái.

Lâm Trinh Lan bị đau, thân thể co rụt lại, rốt cuộc không nén được khát vọng trong lòng mà hỏi hắn "Anh..... Tại sao năm đó đồng ý quen với em?"

Thật ra thì cô muốn hỏi "Mấy năm qua anh có yêu em hay không?" nhưng lời nói đến khóe miệng thì lại biến thành ý này.

Khi Lâm Trinh Lan hỏi vấn đề này thì đã ý thức được tình cảm của mình đối với Thường Trữ Viễn không còn giống như trước nữa.

Hắn cau mày, "Em hỏi vấn đề này làm gì?"

Tất cả bạn gái trước kia của hắn đều từng ép hỏi hắn có yêu họ không, làm cho hắn phiền chết đi được, tưởng rằng Lâm Trinh Lan không giống như những cô gái đó, thật không ngờ, từ khi nào cô đã học được tật xấu này?

"Có phải anh quen với em là bởi vì....." Cấn cấn môi dưới, Lâm Trinh Lan thật sự không hỏi được, cô chỉ có thể giương mắt lên mong đợi nhìn hắn.

Anh tại sao đồng ý quen với em? Là bởi vì em "Rất nghe lời" sao? Hay là bởi vì em sẽ không gây phiền toái cho anh?

Bởi vì anh thích em —— cái gì nên làm, không nên làm thì cũng đã làm rồi. Khi hai người ở bên nhau, từ ngữ “dâm mỹ” cỡ nào hắn cũng nói ra được thế nhưng chỉ một câu “thuần túy” như thế, hắn lại không thốt nên lời.

Trong mắt cô tràn đầy khát vọng, hắn không phải không nhìn ra nhưng cuối cùng chỉ ho khan một cái, cứng rắn nói ra một câu, "Anh đối với em như thế nào, em nên biết rồi chứ."

Những năm gần đây, bên cạnh hắn chỉ có một mình cô, như vậy không phải là quá rõ ràng rồi sao?

Vậy mà sự thật chứng minh, một người dù có yêu người khác như thế nào, cũng sẽ không biến thành con giun trong bụng đối phương.....

Lâm Trinh Lan hoàn toàn hiểu sai ý của Thường Trữ Viễn, cô không nhìn được mà rơi nước mắt, yên lặng cúi đầu. Thường Trữ Viễn lại nghĩ thái độ của cô như vậy là đã hiểu ý của hắn rồi, hắn thật phẫn kích ôm lấy cô, tóm lấy chân bông mềm mại khẽ quăn lên, sau đó thỏa mãn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Thường Trữ Viễn cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Bởi vì thời gian làm việc khác nhau, mỗi ngày cô đều dậy sớm hơn hắn, buổi sáng không thấy cô là chuyện rất bình thường, cho đến buổi chiều hắn mới phát hiện có điều gì đó không đúng.

Đã bảy giờ tối, cô còn chưa về nhà, hắn gọi điện thoại cho cô lại không có người nhận, đến chín giờ tối, hắn rút cuộc bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Cô có chuyện gì mà về trễ thế? Có phải xảy ra tai nạn giao thông không?

Lâm Trinh Lan từ trước đến giờ là một người rất nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không nói trước một tiếng mà đã biến mất. Hắn lại gọi điện cho cô mấy lần, kết quả lại vào hộp thư thoại, hắn muốn gọi điện đến công ty hoặc là bạn bè của cô thì mới phát hiện ra, hắn không hề biết số điện thoại của công ty cô cũng như của bạn bè cô.

Thì ra, hấn không hề biết gì về cô.

Nhìn chăm chăm điện thoại di động, Thường Trữ Viễn nhìn chăm chăm vào hàng trăm tên trong danh bạ hết lần này đến lần khác, hấn kinh ngạc phát hiện hấn quả thật không biết nên gọi điện cho ai?

Chờ đến mười giờ, Thường Trữ Viễn nhớ tới việc Lâm Trinh Lan có thói quen ghi lại số điện thoại. Hấn vội vàng chạy đi tìm, bây giờ hấn chỉ có thể gọi điện cho từng người từng người một để tìm cô.

Bước vào phòng ngủ của cô, Thường Trữ Viễn liền ngây ngẩn cả người!

Phòng của cô từ trước đến giờ rất sạch sẽ, đã ở nhiều năm như thế nhưng cô không hề có đồ riêng tư gì nhưng khi hấn bước vào thì lại nhạy cảm phát hiện hình như có cái gì đó là lạ.....

Ánh mắt quét qua phòng ngủ một cái, Thường Trữ Viễn thấy có một tờ giấy dùng ly thủy tinh đè ở giữa đặt ở trên bàn, hấn đi tới cầm tờ giấy lên, phía trên chỉ có một hàng chữ:

Chúng ta chia tay đi!

Không có xưng tên cũng không có chữ ký, nhưng Thường Trữ Viễn biết đây là chữ viết của cô, hấn tuyệt đối sẽ không nhận làm!

Máu trong người đột ngột giảm xuống, Thường Trữ Viễn gần như muốn bất tỉnh? Hít thở sâu mấy cái, sau khi bình tĩnh lại hấn cẩn thận xem xét phòng ngủ, lúc này hấn phát hiện cô chỉ thu xếp một số quần áo đơn giản rồi cứ như thế rời xa hấn.

Người phụ nữ này đang giở trò gì đây?

Thường Trữ Viễn bị hành động lần này của Lâm Trinh Lan làm cho đầu đầy nghi hoặc, không giải thích được.

Hôm qua không phải cô mới vừa xác nhận tấm lòng của hấn vậy mà hôm nay đã bỏ chạy lấy người, cô muốn hấn đuổi theo cô sao?

Trước kia Thường Trữ Viễn có rất nhiều biện pháp để biểu đạt tình yêu của mình với những cô gái khác. Hấn không biết đó là vì thỏa mãn hư vinh của những người đó hay là chính bản thân hấn cảm thấy bất an? Nhưng hấn rất ghét chuyện này.

Lâm Trinh Lan thì khác, cô sẽ hoàn toàn thuận theo ý hấn, cô sẽ không giả tạo làm bộ làm tịch hoặc muốn hấn ba ngày hai bữa biểu đạt tình yêu với cô.

Nhưng hắn không nghĩ tới..... Cô lại bắt chước những cô gái kia. Cô bắt đầu làm bộ làm tịch rồi sao?

Không! Nếu như cô chỉ muốn hắn đuổi theo thì sẽ không viết năm chữ này.

Lúc này hắn không thể nghĩ ra được lý do tại sao cô lại đột nhiên để lại một tờ giấy nói muốn chia tay?

Nhưng bất kể lý do của cô là gì.....

Hắn thề ở trong lòng, tuyệt đối sẽ bắt cô trở lại, hắn cũng muốn cô vì hành động lần này mà phải trả giá thật lớn.

CHƯƠNG 09

“Thật xin lỗi! Đột nhiên lại làm phiền chị thế này.” Lâm Trinh Lan áy náy nói.

Lý Nhã Đường vừa mới kết hôn, còn đang trong thời gian tân hôn mặn nồng với chồng, thế mà cô lại chạy tới xin ở nhờ.

Lâm Trinh Lan cảm thấy thật có lỗi với cặp vợ chồng mới cưới này, nhưng vì giữ bí mật chuyện của cô với Thường Trữ Viễn mà những năm gần đây cô không hề có một người bạn nào. Người có thể nhờ cậy cũng chỉ có Lý Nhã Đường

“Em nói cái gì thế? “ Nhã Đường nói “ Người ta nói ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè, cha mẹ em đều không có ở đây thì người làm chị gái như chị đây phải chăm sóc cho em là đúng rồi”

“Chị...” Lâm Trinh Lan xúc động muốn khóc lên.

Từ khi còn là sinh viên Lý Nhã Đường cũng đã chăm sóc cô rất nhiều. Tuần trước cô túi to túi nhỏ chạy đến nhà Lý Nhã Đường xin ở nhờ, thế mà chị ấy không nói một câu liền đồng ý ngay.

Hôm sau cô nói muốn ra ngoài tìm nhà trọ thì Lý Nhã Đường lại kiên quyết không chịu.

Mặc dù Lý Nhã Đường bình thường rất ngang tàng nhưng lại đối xử với cô rất tốt.

Thật ra thì cô muốn về quê nhưng lại không thể làm thế được. Cô không thể cứ nghỉ việc trong tình trạng này huống chi bây giờ đang là mùa

làm ăn phát đạt, nếu như cô nghỉ mất thì các đồng nghiệp khác sẽ vô cùng thăm.

Từ trước đến giờ Lâm Trinh Lan là một học sinh ngoan, nhân viên tốt nên cô không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến công việc và đồng nghiệp. Do đó cô quyết định chờ sau khi công việc nhàn nhã bớt thì sẽ đưa đơn xin từ chức.

Ngày đầu tiên ra khỏi nhà, cô liền nhận được điện thoại của Thường Trữ Viễn gọi tới. Cô thật sự không có dũng khí bấm nút trả lời cho nên quyết định tắt máy đi.

Cô còn nài nỉ Lý Nhã Đường giữ bí mật chuyện cô tới đây ở và chị ấy đã đồng ý còn nói với chồng mình là Triệu Thuận Đức cũng phải biết im lặng. Điều này càng làm cho cô cảm kích.

“Tối hôm qua A Đức nói với chị, có người đang tìm em.”

Lâm Trinh Lan nghe vậy hoảng sợ: “Chị!”

“Yên tâm đi! A Đức không có đem chuyện em ở đây nói ra ngoài.” Lý Nhã Đường trêu mếu sò sò đầu Lâm Trinh Lan: “Mặc dù chị không biết em làm thế nào quen biết hắn nhưng nếu như em chịu uất ức, cứ lại đây tìm chị.”

“Cám ơn chị!” Cô vô cùng cảm kích Lý Nhã Đường: “Chị, mấy hôm nay em có suy nghĩ qua, em cảm thấy tốt hơn hết là em nên dọn ra ngoài.”

“Nói bậy bả gì đó? Chị không thèm nghe đâu.”

“Chị Nhã Đường! Em biết chị muốn tốt cho em, sợ em làm chuyện điên rồ nhưng mà chị yên tâm, em thật sự không có sao hết.” Lâm Trinh Lan bắt đầu dĩ cười khỏ: “Chẳng qua là thất tình thôi mà, em khóc một chút thì sẽ không có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không đi tìm cái chết, huống chi... Thật ra thì em đã sớm chuẩn bị tâm lý.”

Mặc dù cho tới bây giờ cô mới phát hiện tình cảm của mình trong suốt bảy năm qua hoàn toàn là uổng phí nhưng có còn hơn không, dù sao cô cũng đã từng được chung sống với hắn. Lâm Trinh Lan mặc dù rất đau lòng nhưng cô vẫn bình tĩnh, huống chi, đoạn tình cảm này cũng là do cô tự tay chặt đứt.

Nếu như hỏi Lâm Trinh Lan có còn yêu Thường Trữ Viễn hay không? Đáp án dĩ nhiên là có! Những năm qua, cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận nhưng mà một người phụ nữ có thể có mấy cái bảy năm chứ?

Cô sắp 30 tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa! Cô cũng phải vì mình mà tính toán một chút. Chính là sau khi cô suy nghĩ cẩn thận cô mới quyết định cho dù là cô yêu hắn bao nhiêu nhưng cũng không muốn sống cuộc sống “Cá chậu chim lồng” như trước kia nữa.

Lý Nhã Đường thấy cô kiên quyết như thế cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý: “Nếu như em muốn dọn ra ngoài như thế thì cứ làm vậy đi. Nhưng mà em phải đồng ý với chị một chuyện mới được.”

“Chuyện gì?”

“Tâm Ngọc nói ở chỗ làm của cô ấy có một buổi họp mặt làm quen, chị muốn em đi tham gia buổi tiệc đó.” Lý Nhã Đường nói.

Lâm Trinh Lan sợ hết hồn: “Cái gì... Xem mắt?”

“Không phải là dạng xem mắt theo kiểu truyền thống chỉ có hai người với nhau. Mà là một đám người tụ họp lại một chỗ nói chuyện phiếm, ăn cơm, chơi trò chơi.” Lý Nhã Đường cực lực khuyên nhủ cô “Cũng chỉ là làm quen thêm bạn bè mà thôi, không phải 1 em uôn muốn có thật nhiều bạn bè sao.”

“Nhưng mà... Em...” Lâm Trinh Lan cắn cắn môi nói: “Chị cũng biết em vừa thất tình mà, chị kêu em đi tham gia buổi tiệc này, em thật sự cảm thấy...”

“Cũng là bởi vì em mới vừa thất tình nên chị mới kêu em đi tham gia chứ.” Lý Nhã Đường đương nhiên nói: “Em mới thất tình, tâm trạng nhất định sẽ không vui, em còn ở một mình nữa không có người bạn nào có thể tâm sự. Với cá tính của em thì sẽ không ra ngoài cho khuây khỏa mà nhất định sẽ ở nhà xem DVD, chị sợ em cứ buồn bực ở nhà như vậy thì sẽ như củ

khoai tây nảy mầm mất thôi.”

“A...”, Bị chị ấy nói trúng rồi, quả thật cô tính mượn DVD về xem để giết thời gian.

“Chị không yêu cầu em phải đi xem mắt hoặc quen bạn trai, chị chỉ hy vọng em sẽ không ở nhà mà buồn bực thôi.” Lý Nhã Đường quan tâm nói: “Chị sẽ dặn Tâm Ngọc sắp xếp nhiều buổi họp mặt làm quen cho em, để sau này có gặp phải loại hoạt động này cũng không cảm thấy lúng túng.”

Lý Nhã Đường đã từng qua hỗ trợ hoạt động cho công ty của Tào Tâm Ngọc, cho nên cô hiểu rất rõ quá trình của buổi họp mặt đó.

“Cuối cùng sẽ có một hoạt động ghép đôi, người làm điều hành sẽ lấy tên ngẫu nhiên trong một quyển sổ, chỉ cần em không điền tên vào quyển sổ đó thì sẽ không bị ghép đôi. Ở buổi họp mặt này không ghép thành đôi cũng không phải là chuyện lạ, không ai để ý đâu.”

Sau khi nghe Lý Nhã Đường giải thích kỹ càng, Lâm Trinh Lan mới đồng ý tham gia. Cô cũng muốn xem thử đây là một hoạt động như thế nào.

Lý Nhã Đường nói không sai, cô cần phải có bạn bè. Lâm Trinh Lan ngẫm nghĩ lại những năm gần đây cô đã biến thành cái dạng gì rồi. Tình yêu không có mà tình bạn cũng không.

Thế là cô quyết định những ngày tháng sau này cô sẽ vì mình mà sống và quý trọng bản thân hơn nữa.

Thường Trữ Viễn cho tới bây giờ mới cảm thấy hối hận khi không quan tâm tới Lâm Trinh Lan.

Sau khi Lâm Trinh Lan rời nhà trốn đi, hắn mới phát hiện mình không biết chút gì về cô! Hắn quả thật không có số điện thoại của công ty cô, cũng không biết bạn bè nào của cô. Khi cô rời khỏi cuộc đời hắn cũng không thèm quay đầu lại cho nên ngay cả cứu vãn tình yêu này, hắn cũng không làm được.

Hắn chỉ biết là cô làm việc ở một tiệm cơm nhưng không biết là tiệm cơm của nhà hàng nào. Hắn không thể làm gì khác hơn là gọi điện hỏi thăm số điện thoại của từng nhà hàng lớn nhỏ ở Đài Bắc này.

Trong quá trình hắn gọi điện hỏi thăm thường bị người ta từ chối hay thường bị chuyển điện thoại đến nơi nào đó. Hắn chỉ có thể một lần lại một lần gọi cho đến khi đối phương đồng ý giúp hắn mới thôi.

Hắn gọi điện thoại suốt hai ngày liền, nói đến rất cả cổ họng nhưng vẫn không bỏ cuộc. Cho đến hai ngày sau, hắn mới có tất cả số điện thoại của các tiệm cơm lớn nhỏ.

Hành động này quả thật cần có nghị lực kinh người, nhưng vấn đề là hắn cũng không biết cô làm ở bộ phận nào. Người ở quầy tiếp tân cũng không

có tên của tất cả nhân viên các phòng ban cho nên cuối cùng cuộc gọi cũng không có chuyển tới tay Lâm Trinh Lan.

Thường Trữ Viễn xác định rằng cách này không có hiệu quả nên đổi sang hướng khác. Hắn chuyển sang liên lạc với thành viên của hội học sinh, hỏi từng người từng người một là có liên lạc với cô không? Nhưng đáp án gần như đều là —— không có.

Cô thật sự là một người trầm lặng đến vậy sao? Không một ai biết đến sự tồn tại của cô. Có vài người nghe hắn nói chuyện nửa ngày trời rồi cuộc hỏi hắn Lâm Trinh Lan là ai.

Cuối cùng hắn mới nghĩ đến việc, nếu Lâm Trinh Lan tham gia hôn lễ của Triệu Thuận Đức hơn nữa còn làm dâu phụ của Lý Nhã Đường, vậy thì bọn họ sẽ biết cô!

Nhưng khi Thường Trữ Viễn gọi điện thoại cho Triệu Thuận Đức thì hắn lại nói không biết, mặc dù như vậy nhưng theo sự hiểu biết của hắn về con người của Triệu Thuận Đức mà nói, việc này rất kỳ lạ.

Triệu Thuận Đức là người thích nhiều chuyện. Thường Trữ Viễn đột nhiên gọi điện hỏi về một người phụ nữ thế mà hắn lại không tò mò hỏi ngược lại. Việc này đúng là có vấn đề.

Thường Trữ Viễn đã xác định được mục tiêu thế thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn. Hắn sẽ vừa đám vừa xoa dưới, không bao lâu Triệu

Thuận Đức đã gơ hai tay đầu hàng.

Chỉ là Lâm Trinh Lan đã dọn ra khỏi nhà của hắn mà chỗ ở mới của cô hắn cũng không biết. Cho nên hắn chỉ có thể len lén cho Thường Trữ Viễn số điện thoại và họ tên của hai người chị em của vợ hắn.

Thường Trữ Viễn cũng không trực tiếp gọi điện cho hai người đó, hắn biết hai người này cùng với Lý Nhã Đường thông đồng với nhau giấu diếm tin tức của Lâm Trinh Lan.

Các cô ấy là bạn bè của Lâm Trinh Lan, hắn không muốn gây xích mích với bọn họ. Với lại hắn chỉ muốn tìm Lâm Trinh Lan mà thôi, vì vậy cuối cùng hắn quyết định nhờ thám tử tư giúp một tay.

Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Thường Trữ Viễn không những nghỉ phép để tìm cô mà còn suy nghĩ cẩn thận lý do tại sao cô đột nhiên rời xa hắn. Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, lúc này mới phát hiện ra những năm qua hắn không hề biết quý trọng cô. Lúc bắt đầu Thường Trữ Viễn không có đem cô để ở trong lòng. Chủ yếu là do khi qua lại mỗi lần hắn đuổi là cô ngoan ngoãn đi không gây phiền phức cho hắn cũng không giận dỗi giống những cô gái khác.

Đúng vậy, hay là cô đang giận!

Thường Trữ Viễn hồi tưởng lại, lúc này hắn mới phát hiện, thì ra là hắn vẫn luôn để ý Lâm Trinh Lan, chỉ là hắn sĩ diện không muốn thừa nhận

đã bị cô hấp dẫn

Những năm gần đây tình cảm của hắn đối với cô dần dần lớn lên và ham muốn của hắn ngày càng nhiều

Hắn càng lúc càng cảm thấy chưa đủ ! Hắn không chỉ muốn thỏa mãn về thể xác mà còn nhiều nhiều hơn nữa ! Vì thế hắn không chịu nổi khi cô xa lánh thờ ơ với hắn. Bây giờ hắn lại phát hiện nguyên nhân cô rời đi là từ chính hắn mà ra.

Nếu như cho hắn thêm một cơ hội, hắn nhất định... Nhất định...

Điện thoại di động của Thường Trữ Viễn vang lên, hắn nhanh tay bắt máy, “Alô”

“Xin hỏi có phải là Thường tiên sinh không? Đây là văn phòng thám tử tư B&R.”, đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói.

Sự thật đã chứng minh, người chuyên nghiệp quả là làm việc có khác, mới chỉ là ngày thứ hai mà đã có tin tức.

Thường Trữ Viễn vội vàng hỏi: “Tìm được người rồi sao?” Trong giọng nói chứa đựng sự khẩn trương.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Đúng vậy, chúng tôi đã tìm ra, tôi đã cho người đưa tài liệu đến cho ngài, xin ngài kiểm tra.”

Vừa dứt lời Thường Trữ Viễn đã thấy tập tài liệu trước mặt, hẩn vội vàng cầm lên xem: “Đây là cái gì?”

“Tài liệu có vấn đề gì sao?” Giọng nói của đối phương có chút nghi ngờ hỏi: “Mặc dù có mấy người trùng với tên đó nhưng chúng tôi không thể nào tìm nhầm người được.”

“Người thì không sai nhưng địa chỉ và điện thoại thì sai rồi!” Thường Trữ Viễn nói. Địa chỉ và số điện thoại là của nhà Triệu Thuận Đức mà.

“Đây là thông tin về Lâm tiểu thư ở buổi “họp mặt xem mắt”, vì ngài yêu cầu nếu có tin tức nào thì phải báo ngay cho ngài, cho nên chúng tôi cũng chưa xác nhận cô ấy có ở đấy không.”

Thường Trữ Viễn nghe vậy ngậy người: “Họp mặt xem mắt?”

“Đúng vậy, trong hồ sơ điền như thế, Lâm tiểu thư mới tham gia hai ngày trước. Nếu như ngài muốn biết cô ấy ở đâu thì còn phải chờ vài ngày nữa.”

Thường Trữ Viễn nghe thấy Lâm Trinh Lan chạy đi tham gia buổi “Họp mặt xem mắt” thì không còn nghe thấy thám tử tư nói gì nữa. Hắn một lòng chỉ nghĩ tới chuyện: cô chạy đi xem mắt sao? Cô muốn gả cho người khác?

“Bởi vì ngài cung cấp quá ít thông tin nên chúng tôi cần nhiều thời gian hơn để điều tra.”

Thật ra thì người của văn phòng thám tử tư đã làm việc rất tốt rồi, Thường Trữ Viễn chỉ cung cấp có tên họ và một tấm hình. Chỉ với hai thông tin như thế mà tìm người thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Cô ấy muốn đi xem mắt...” Thường Trữ Viễn từ trong mộng tỉnh lại.

“Thường tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi đã cho người lên vào buổi hoạt động đó rồi...”

Thám tử tư mới nói được một nửa thì bị Thường Trữ Viễn cắt ngang: “Tôi muốn đi.”

“Hả?”

“Tôi nói, để cho tôi đi!”, Thường Trữ Viễn kiên quyết nói.

Ngày diễn ra buổi “họp mặt xem mắt”, Lâm Trinh Lan bị Lý Nhã Đường quay cuồng một phen, Lý Nhã Đường trang điểm một cách tỉ mỉ cho cô còn mang theo một bộ lễ phục màu hồng phấn. Sau khi mọi việc đã xong, Lâm Trinh Lan trở nên vô cùng đáng yêu.

Có lẽ cô không đẹp bằng “Mỹ nữ hiện đại” nhưng tuyệt đối sẽ đẩy lên dục vọng của đàn ông.

Buổi họp mặt diễn ra ở một nhà hàng, người chủ trì bao toàn bộ tầng trệt ở đó, sau đó chia nam nữ thành mấy nhóm nhỏ, mỗi nhóm chơi một trò chơi khác nhau.

Dụng ý của mấy trò chơi này không phải là thắng thua mà là nhằm đánh tan sự ngại ngùng của mọi người, để họ có thể chủ động nói chuyện với người mình thích.

Hội trường được chuẩn bị theo kiểu tiệc đứng của Châu Âu, có một ít điểm tâm và rượu được bày ra, cánh đàn ông muốn phục vụ cho người phụ nữ mà mình thích thì nhân dịp này thể hiện sự dịu dàng tỉ mỉ của bản thân.

Người bình thường sẽ cho là chỉ có người lớn tuổi chưa tìm được nửa kia mới tìm đến chỗ này nhằm tìm kiếm đối tượng lập gia đình. Nhưng khi Lâm Trinh Lan tới đây mới phát hiện thật ra ở đây cũng có người vì công việc quá bận rộn hoặc không muốn lãng phí thời gian chơi trò chơi tình yêu

mà tham gia vào đây.

Giống như lần hoạt động này độ tuổi trung bình của phái nữ ở đây là hai mươi lăm cho nên người hai mươi bảy tuổi như Lâm Trinh Lan xuất hiện cũng không phải là chuyện kì quái. Độ tuổi trung bình của phái nam cũng đã ba mươi mốt tuổi.

“Hảo Duyên” không hổ danh là công ty có nhiều năm kinh nghiệm trong việc tổ chức những buổi họp mặt làm quen, mặc dù độ tuổi của người tham gia cũng không còn nhỏ nhưng họ vẫn có thể bày ra trò chơi thích hợp, không làm mọi người cảm thấy bị bêu xấu hoặc quá trẻ con. Lâm Trinh Lan chơi mấy trò này đều cười ha ha, có trời mới biết đã bao nhiêu năm rồi cô không được chơi đùa vui vẻ như vậy.

Lâm Trinh Lan thừa lúc giờ giải lao đi đến một cái bàn cầm ly rượu lên uống...Một người đàn ông hơn 30 tuổi tới làm quen với cô: “Xin chào, tôi họ Trần, tên đầy đủ là Trần Khải Văn, tôi có thể được phép biết tên của quý cô không?”

Trong hội trường mỗi người lấy một con số làm tên gọi, nếu như muốn biết tên họ thật của đối phương thì chỉ có thể nhân lúc giờ giải lao mà đi hỏi.

“Xin chào, tôi tên là Lâm Trinh Lan.” Lâm Trinh Lan trả lời.

Trần Khải Văn là người cùng chơi trò “Điện ảnh hải sao” với cô, hai

người rút trúng tờ “Ông bà Smith”. Mặc dù có một lần đoán sai nhưng sau đó hai người lại vô cùng ăn ý nên không bị phạt.

“Mới vừa rồi cô chơi hay quá, hơn hai phần ba đáp án là do cô trả lời rồi.” Trần Khải Văn ngưỡng mộ nói.

“Tôi thích xem phim điện ảnh!” Lâm Trinh Lan mỉm cười đáp: “Anh cũng rất giỏi, tôi nhớ anh cũng đáp trúng rất nhiều.”

“Bởi vì tôi cũng thích xem phim điện ảnh!” Trần Khải Văn nói.

Hai người có sở thích giống nhau nên bàn luận rất hăng say, những hội viên khác cũng tụm năm tụm ba lại nói chuyện phiếm. Cũng trong lúc đó, nhân viên làm việc cũng vội vàng chuẩn bị một hoạt động khác không ai chú ý tới có một người đang lên vào.

Vốn là Thường Trữ Viễn muốn thế chỗ cho nhân viên của văn phòng “thám tử tư của B&R” để vào hội trường nhưng “Hảo duyên” lại kiểm tra gắt gao thân phận của người tham gia. Lúc này đăng ký thành viên cũng không thể tham gia vào buổi họp mặt này còn có thể bị Tào Tâm Ngọc phát hiện, nên Thường Trữ Viễn chỉ có thể nghĩ cách khác.

Cuối cùng hắn nghĩ ra được một cách, chính là cho nhân viên của văn phòng “thám tử tư của B&R” làm nội ứng, lén lút hỗ trợ cho hắn lẫn vào trong hội trường.

Nếu như Thường Trữ Viễn không quá gấp gáp thì nhân viên đó sẽ nắm lấy cơ hội này theo dõi Lâm Trinh Lan, tìm ra chỗ ở hiện nay của cô, nhưng Thường Trữ Viễn không thể đợi được nữa ngay cả một giây hấn cũng không làm được.

Ở bên trong có người tiếp ứng, Thường Trữ Viễn thành công lên vào hội trường. Rõ ràng trong hội trường có hơn mấy chục người nhưng hấn chỉ nhìn một cái là có thể tìm thấy Lâm Trinh Lan.

Với sự trợ giúp của nội ứng, Thường Trữ Viễn thuận lợi lên vào trong hấn ung dung nhắm hướng hai người kia đi tới. Trên mặt hấn mặc dù là nụ cười nhàn nhạt, nhưng thật ra khi nhìn thấy cô và người đàn ông kia cười nói với nhau thì đỉnh đầu hấn đã bốc khói.

Đáng ghét! Tại sao cô chưa bao giờ cười với hấn như vậy. Thường Trữ Viễn bất mãn nghĩ.

Lâm Trinh Lan đang trò chuyện hăng say, không chú ý tới có một người đàn ông đang đi về phía mình.

Thường Trữ Viễn bất mãn vì bị cô bỏ rơi, hấn nói: “Em có khỏe không?”, và vô cùng hài lòng khi nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt cô.

“Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện được không?”, Thường Trữ Viễn

mỉm cười nói.

Trần Khải Văn phát hiện vẻ mặt khác thường của Lâm Trinh Lan, hần nói: “Ha ha, bí mật như vậy à? Không thể nói ở đây sao?”

Thường Trữ Viễn không để ý tới hần, lại hỏi Lâm Trinh Lan một lần nữa: “Được không?” *(Nguyệt: Sao anh này tự nhiên lễ phép thế nhỉ? Chắc hẳn là có ý đồ)*

Mặc dù cô không biết tại sao Thường Trữ Viễn đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng sống chung với hần nhiều năm cô hiểu rất rõ hần. Bộ dạng của hần lúc này chính là đang tức điên lên được!

“Thật xin lỗi.” Lâm Trinh Lan nói lời xin lỗi với Trần Khải Văn, sau đó theo sát Thường Trữ Viễn rời đi.

Trần Khải Văn cảm thấy kỳ quái! Nhưng nghĩ tới việc dù sao ở đây cũng đông người, người đàn ông kia cũng không dám làm gì cô ấy nên mới không ngăn cô lại.

Chỉ là... Người đàn ông kia tại sao lại xuất hiện ở hội trường này? Bằng vẻ ngoài xuất sắc như thế thì khi xuất hiện ở đây phải đưa đến sự náo nhiệt không nhỏ mới đúng! Trần Khải Văn nghi ngờ.

Thường Trữ Viễn dẫn Lâm Trinh Lan ra khỏi tầm mắt Trần Khải Văn, sau đó lập tức mang cô ra khỏi hội trường, đi vào lối thoát hiểm trong cầu thang.

Hai người đứng đối diện nhau, không khí nặng nề báo hiệu mưa bão sắp đến khiến Lâm Trinh Lan không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể dùng đỉnh đầu của mình hướng về phía Thường Trữ Viễn.

Cô mặc lễ phục màu hồng, đeo lên trang sức trang nhã...những thứ này cứ như chọc vào mắt Thường Trữ Viễn, hấn hận không thể một ngụm nuốt cô vào bụng, không bao giờ để người khác có thể thấy được vẻ đẹp của cô.

Còn Lâm Trinh Lan thì sợ tới mức không dám nói tiếng nói, cô chỉ lo lắng hấn lại mắng cô: “Người đàn bà xấu xí”.

Thường Trữ Viễn kích động nói không nên lời, mấy ngày nay hấn lo lắng sẽ mất đi cô, không bao giờ được nghe tiếng nói của cô nữa, rốt cuộc vào giây phút này hấn đã có thể bình tĩnh lại.

Thường Trữ Viễn không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, hấn bước một bước thật dài tiến lên, đem Lâm Trinh Lan ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi tản ra mùi hương trái cây thơm ngọt.

“Ừm...” Cảm giác khi hôn cô thật sự quá tuyệt vời, quá say lòng người, Thường Trữ Viễn không tự chủ được phát ra một tiếng rên thỏa mãn.

Môi hần nóng bỏng linh động càn quấy môi cô, đầu lưỡi thăm dò thật sâu vào trong miệng cô, càng hôn càng sâu, kích thích điên cuồng đến mức cô không thể nào đứng vững trên đôi chân của mình.

Khi hôn nhau, trong lòng hai người chỉ có duy nhất một cảm giác, chính là sự nhớ nhung mãnh liệt đối với người trước mắt...

CHƯƠNG 10

“Cô dám đi xem mắt sao? Cô cho rằng gả cho người đàn ông khác là có thể quên được tôi sao? Người đó có thể thỏa mãn được dục vọng của cô không hả?”

Thường Trữ Viễn vừa nói vừa đem phần nam tính của mình đâm sâu vào trong cơ thể Lâm Trinh Lan một lần nữa. Vật thô cứng đó càng ngày càng phình to ra triển khai từng đợt song tấn công vào u huyết nhỏ bé của cô Lâm Trinh Lan mơ hồ không thể đếm được đây là lần thứ mấy trong đêm nay, cô chỉ biết người đàn ông này dường như không bao giờ biết thỏa mãn, vật thô cứng đó cứ liên tục đưa đẩy vào trong cơ thể của cô khiến cô mệt mỏi cả người dường như hần muốn đem cô chơi đến mệt mới chịu dừng lại

Cao tri u v kích thích kéo dài cả một đêm, tinh thần của Lâm Trinh Lan đã không còn tỉnh táo được nữa cô chỉ cảm thấy thân thể mình không ngừng lay động dưới mỗi động tác của hần. Ở chỗ hai người kết hợp với nhau

truyền đến từng trận sáng khoái tê dại, thân thể cô giống như bột mì xui lơ trên giường, mặc cho hắn chà đạp xoa bóp tùy thích, muốn làm gì thì làm.

Hoa huyết đáng thương hàm chương cự vật quá to lớn đã thế còn bị buộc phun ra nuốt vào quá nhiều lần bây giờ đã trở nên có chút sung đỏ nhưng Thường Trữ Viễn lại không mảy may để ý tới.

Hoa huyết của cô chứa quá nhiều chất lỏng, theo mỗi lần cự vật kéo ra đưa vào thì chất lỏng màu trắng lại chảy xuống bắp đùi, ga giường cũng bị thấm ướt một mảng, không thể biết được hắn đã phun ra bao nhiêu ái dịch vào bên trong cô.

“Cô xem tôi đút vào chỗ đó của cô cả đêm mà nó cũng chưa no bụng đã vậy còn hút chặt tôi đến thế, người đàn ông nào có thể chịu nổi cô chứ?”.

Đầu tiên là Thường Trữ Viễn cạ bên ngoài mấy cái, sau đó là hung hăng xuyên qua chạm tới tận đáy.

“Ô ô...”, Lâm Trinh Lan vô lực kêu rên.

Cô sớm đã bị hắn chơi cho đến không còn chút sức lực nào nữa nhưng u huyết nhỏ hẹp lại chứng minh cho lời nói của hắn là đúng. Nó hấp thụ từng cái từng cái một làm cô vui sướng cực độ.

Mặc dù hạ thân bị cô mút chặt đem lại cảm giác cực kỳ sướng khoái nhưng Thường Trữ Viễn lại không hài lòng với phản ứng của cô. Hắn cố ý đem phần nam tính to lớn đâm thật sâu vào để u huyết của cô không còn một khe hở. Ngay sau đó, một ngón tay thâm nhập vào trong.

“Ô...”, Lâm Trinh Lan ngửa đầu rên một tiếng.

Trong một đêm, u huyết của cô không biết đã bị hắn giày xéo bao nhiêu lần? Ái dịch chứa đầy bên trong theo mỗi cái động thân của hắn lại chảy ra nhiều hơn.

Cô ngâm lên một tiếng thỏa mãn làm Thường Trữ Viễn càng thêm kích động, phái nam của hắn càng to lên hắn điên cuồng giày xéo cánh hoa mềm mại kia.

“Không cần.” Lâm Trinh Lan bị hắn kích thích tới cao trào, u huyết sung đỏ có thể bị nổ tung một lần nữa.

Hắn nhắm vào điểm mẫn cảm của cô mà đâm vào, hạt chân trâu phía trước cũng bị xoa nắn, ba nơi chịu kích thích cùng một lúc khiến Lâm Trinh Lan co quắp người lại một lần nữa đạt tới cao trào.

Cô không biết đây là lần cao trào thứ mấy trong đêm này? Mồ hôi, nước mắt, ái dịch và nước miếng làm ướt đầm cả ga giường.

Thường Trữ Viễn vẫn không chịu buông tha cô, ngược lại càng thêm dùng sức động eo ếch, khiến cự vật trong cơ thể cô tiếp tục quấy phá, giày vò không ngừng nghỉ.

Tối qua, sau khi ra ngoài hắn liền lập tức đem cô đến khách sạn gần nhất đặt phòng. Khi vào phòng, hắn cũng không cho cô tắm, quần áo trên người bị hắn xé rách vung vãi khắp nơi, hắn kéo váy cô lên đè ép cô lên cửa làm trận đầu tiên.

Suốt đêm, hắn đè lên cô ở mỗi một chỗ trong phòng, dùng tất cả các cách đùa giỡn cô. Trên ghế sa lon, trên bàn, trên cửa sổ, trên tủ, trước gương...Một đường từ phòng khách chơi đến phòng ngủ rồi đến trên giường. Lúc hắn mệt thì dùng ngón tay thay cho vật nam tính chen vào trong u huyết của cô, không cho cô trống rỗng chỉ trong một giây.

Lúc bắt đầu, Lâm Trinh Lan còn phối hợp với Thường Trữ Viễn, cùng hắn cùng nhau đạt đến cao trào vui sướng nhưng không được bao lâu cô chỉ còn gắng gượng hòa theo đến nỗi phải cầu xin hắn tha thứ.

Thường Trữ Viễn mặc kệ cô cầu xin thế nào hắn vẫn không ngừng chơi thân thể cô, khoái cảm mãnh liệt làm cô đạt đến cao trào không dứt, đến cuối cùng ngay cả hơi sức để cầu xin cô cũng không có.

Lâm Trinh Lan nhiều lần bị hắn chơi đến mức ngất đi, nhưng hắn không ngừng chen vào động đến khi cô tỉnh lại. Cô cảm thấy có thứ gì đó cứ dút vào trong cơ thể mình suốt đêm. Còn có thứ gì đó ướt át hút lấy dịch mật của cô. Chớp mũi cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần nghe thấy lời yêu thương từ hấn cùng với mùi vị của hoan ái, mồ hôi hòa lẫn với ái dịch thì thân thể cô liền tự nhiên hưng phấn trở lại. Cho dù mệt mỏi thế nào cũng sẽ tự động phối hợp với động tác của hấn.

“Cô nên sớm nhận ra sự thật này đi! Ngoại trừ tôi ra, không ai có thể thỏa mãn dục vọng của cô.”

Thường Trữ Viễn đem phái nam chống đỡ ở chỗ sâu nhất trong người cô, hấn nằm trên lưng cô dùng thân thể khổng lồ của mình ôm lấy cô vào trong ngực, ngón tay cắm ở trong cơ thể cô nhẹ nhàng chà xát giống như muốn thử độ co giãn của nó.

Hấn mở miệng hoa huyết của cô ra làm toàn thân cô co rúm, chất mật và nước miếng không có vật gì cản lại cứ như thế tràn ra ngoài.

“Nói, sướng không?”, Thường Trữ Viễn dùng sức vỗ vào mông Lâm Trinh Lan, da thịt trắng nõn liền lưu lại dấu tay màu đỏ.

“Ừ a!”, Lâm Trinh Lan rên lên một tiếng.

“Khó chịu sao? Như vậy mà cô còn chưa no sao? Vậy để tôi đâm vào nữa nhé.” Thường Trữ Viễn đe dọa đồng thời lấy một ngón tay muốn thử chui vào bên trong.

“Không cần! Van cầu anh, tôi không phải muốn!”, Lâm Trinh Lan bị dọa đến khóc không thành tiếng, cô kêu gào cầu xin hấn dừng tay.

Mặc dù Thường Trữ Viễn chưa bao giờ từng cố ý tổn thương cô, nhưng giờ phút này hấn điên cuồng như thế khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“Nói! Sướng không?”, Thường Trữ Viễn hỏi lại một lần nữa.

“Sướng, rất sướng.” Lâm Trinh Lan chỉ sợ hấn lại đâm vào nên từ ngữ dâm mỹ cỡ nào cô cũng nói ra miệng được.

“Có thoải mái không nào?” Thường Trữ Viễn tiếp tục ép hỏi.

“Thoải mái.” Lâm Trinh Lan đưa tay đến chỗ hai người kết hợp, cô sờ sờ vào nó, hứng thú trong cơ thể dâng cao.

“Đừng! Đừng đi ra! Tôi chỉ muốn cái của anh đi vào bên trong tôi.” Lâm Trinh Lan vừa nói vừa giãy dụa, chủ động nâng eo lên chạm tới vật nóng kia.

Lâm Trinh Lan chủ động như thế khiến Thường Trữ Viễn rất hài

lòng, rút cuộc hấn cũng chịu đem ngón tay rút ra.

Hai tay hấn nắm chặt hông cô, chậm rãi lui ra ngoài đợi đến khi đỉnh đầu to lớn dừng ở bên ngoài cửa huyết thì lại mạnh mẽ đâm vào, sâu đến mức đỉnh đầu to lớn ấy có thể chạm tới đáy.

Lâm Trinh Lan điên cuồng khóc chói tai, các ngón tay của cô níu chặt lấy ga giường, các ngón chân cũng nhanh chóng co rút lại.

Cô tưởng rằng thân thể mình đã tê dại nhưng không ngờ hấn chỉ động thân mấy cái, thân thể cô lại dấy lên cảm xúc mãnh liệt.

“Sau này còn dám tìm đàn ông khác không?” Thường Trữ Viễn rút ra rồi lại đâm vào một lần nữa.

“Không dám.” Lâm Trinh Lan vừa khóc vừa la. Cô thật sự đã bị hấn dọa cho sợ hãi nhưng đồng thời cũng cùng hấn chìm đắm vào sự hoan lạc.

“Nói, cô là của ai?” Thường Trữ Viễn tiếp tục tra hỏi cô.

“Anh, là của anh.” Toàn thân Lâm Trinh Lan không ngừng run rẩy, bắp thịt toàn thân nhanh chóng co quắp lại lên đến một cao trào khác.

“Về sau còn dám đi với đàn ông khác không hả?” Thường Trữ Viễn dĩ nhiên biết là Lâm Trinh Lan đã hiểu rõ tất cả nhưng hắn vẫn muốn dạy dỗ cô một phen để xem cô sau này còn dám chạy trốn khỏi hắn nữa không, còn dám tìm người đàn ông khác để kết hôn nữa không, có dám để người khác ôm nữa không? *(Nguyệt: Sao nhiều không thể anh?)*

“Không, không dám.” Hoa huyết bị xô xuyên qua vô số lần vừa đau lại vừa thoải mái, quá nhiều cao triều cũng trở thành cực hình tàn khốc, cự vật trong cơ thể còn không ngừng hành hạ cô.

Rốt cuộc, khi hắn một lần nữa tấn công mạnh ở bên trong, Lâm Trinh Lan liền hoàn toàn ngất đi.

Thường Trữ Viễn thấy cô ngất đi cũng mất điếc tai ngo không thèm để ý, hắn vẫn nắm chặt lấy hông của cô, dùng sức động eo éch đâm vào chỗ sâu nhất.

Mặc dù Lâm Trinh Lan hôn mê nhưng thân thể vẫn phản ứng theo mỗi luật động của Thường Trữ Viễn, hoa huyết tham lam mút chặt lấy phái nam to lớn đem lại từng trận khoái cảm. hường Trữ Viễn hưng tợn đến thế nào nhưng khi thấy cô đã ngất xỉu thì không thể làm gì khác hơn là buông tay, hắn giữ chặt lấy hông của cô thỏa mãn chính mình.

Lâm Trinh Lan còn đang hôn mê nhưng vì những luật động của hắn mà đạt đến cao trào.

Thường Trữ Viễn biết cô không còn dám nhìn người đàn ông khác nữa, lúc này mới h i lòng m đem nhiệt dịch của mình bắn vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết

Hắn vừa nghĩ tới chuyện người phụ nữ nhỏ bé trong ngực của mình không thể tìm người đàn ông khác thì hắn phát hiện ra mình có cảm giác an toàn.

Người phụ nữ này là của hắn là của một mình hắn ! Người khác không thể đụng vào cũng không thể mơ ước tới

Th ờng Trữ Viễn nắm chặt lấy Lâm Trinh Lan giống như muốn đem cô hòa tan vào mình. Thường Trữ Viễn nghĩ tới việc cô không bao giờ có thể rời xa hắn nữa thì lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Trinh Lan bị người lạ mặt mang đi và không thấy trở về, Trần Khải Văn vội vàng báo việc này cho công ty “Hữu Duyên” và miêu tả dáng vẻ của người đàn ông mang cô đi. Tào Tâm Ngọc lập tức đoán ra người đó là Thường Trữ Viễn nên nhanh chóng kết thúc việc này.

Việc đã đến nước này, chuyện của Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan cũng không thể giấu diếm được nữa.

Lý Nhã Đường thấy em gái yêu quý của mình bị người khác bắt nạt thì cực kỳ khó chịu, khi biết Thường Trữ Viễn dám tới bắt người đi thì cô nổi điên lên lập tức tìm Thường Trữ Viễn để tính sổ.

Thường Trữ Viễn cam kết với Lý Nhã Đường là hắn sẽ công khai chuyện hắn đang quen Lâm Trinh Lan nhưng những chuyện khác thì không cho Lý Nhã Đường nhúng tay vào, hắn chỉ nói đây là chuyện của hai người họ.

Thường Trữ Viễn bắt đầu mang Lâm Trinh Lan ra ngoài, giống như rất sợ người khác không biết cô là người của hắn.

Bọn họ bây giờ có thể xem là người yêu không?

Những hành động của Thường Trữ Viễn làm Lâm Trinh Lan vừa mong đợi lại vừa sợ bị tổn thương một lần nữa, nhiều lần muốn mở miệng hỏi nhưng lại không dám.

Cô còn sợ phải nghe những lời cay độc từ miệng hắn. Đồng nghiệp trong công ty nói chuyện chanh chua, cô cũng không thèm để ý, nhưng Thường Trữ Viễn chỉ nói một câu “Người đàn bà xấu xí” lại làm cô tổn thương.

Sự thay đổi gần đây của Thường Trữ Viễn không phải là Lâm Trinh Lan không nhìn thấy. Trừ buổi tối thân mật ra, hai người cũng nói chuyện với nhau nhiều hơn trước.

Bây giờ, sáng nào Thường Trữ Viễn cũng rời giường cùng lúc với cô, cùng nhau ăn sáng rồi chờ cô đi làm, lúc tan làm hấn cũng tới đón cô, nếu như cô chưa làm xong việc thì hấn cũng ngồi đó đợi.

Nếu như hôm nay Thường Trữ Viễn tới đón người phụ nữ khác, có lẽ sẽ không có ai chú ý đến nhưng vì ngoại hình của Lâm Trinh Lan quá cách biệt với hấn nên đưa tới không ít sự chú ý.

Hành động này của Thường Trữ Viễn khiến Lâm Trinh Lan cảm thấy khó hiểu nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi hấn. Nhất là khi có một lần hấn đến đón cô nhưng lại cười nói vui vẻ về Hoàng Kim Phượng, hai người còn trao đổi số điện thoại di động.

Lâm Trinh Lan biết, trừ công việc ra Thường Trữ Viễn rất ít khi cho người khác số điện thoại di động nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi.

Chuyện này khiến Lâm Trinh Lan buồn bực mấy ngày cho đến khi Hoàng Kim Phượng cười chúc mừng cô, nói rằng vừa nhìn thấy Thường Trữ Viễn cảnh cáo một người đàn ông không được nhìn đến người phụ nữ của hấn. Lúc này cô mới biết thì ra Thường Trữ Viễn chỉ muốn biết bạn bè của cô.

Cô có thể mong đợi vào hấn không? Lâm Trinh Lan trầm nghĩ.

Thường Trữ Viễn là người không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt như những người đàn ông khác mà chỉ dùng hành động để chứng minh. Mấy ngày nay bọn họ thường nói chuyện phiếm, cũng ngủ chung một phòng với nhau. Hắn còn nói, mấy ngày nữa muốn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ hắn, cho nên... Bọn họ có thể xem là đang hẹn hò không?

Từ khi hai người công khai quan hệ tới nay cũng được nửa năm, Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan nhận được tin tức Nam giáo sư muốn về hưu. Các sinh viên còn đang học muốn tổ chức một buổi tiệc lớn, có vài cựu sinh viên cũng sẽ trở về ăn mừng.

Vì Nam giáo sư là người chỉ đạo hội học sinh năm đó nên Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan cũng quyết định tham gia.

Cũng do Lý Nhã Đường ban tặng mà vài người trong hội học sinh ít nhiều đều nghe đến chuyện của Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan. Thường Trữ Viễn còn vô cùng mừng rỡ khi ai ai cũng biết chuyện của bọn họ, không có ý ngăn cản.

Tiệc chúc mừng vừa bắt đầu, Thường Trữ Viễn liền xuất hiện cùng Lâm Trinh, những người đã sớm nghe qua tin đồn cũng không dám tin vào mắt mình.

Nam sinh của hội học sinh từ trước tới nay luôn được hoan nghênh nhất vậy mà lại ở chung với một cô gái bình thường! Trời ạ, đây không phải là Cô bé lọ lem hiện đại sao!

“Thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, uổng công hấn đẹp trai như vậy mà lại là cầm thú!”, Tới hôm nay Lam Phương Ngọc mới biết hết những yêu cầu vô lý mà Thường Trữ Viễn đã đề ra với Lâm Trinh Lan, cô không nhịn được mở miệng mắng hấn.

“Cậu nói đúng! Chỉ có người hiền lành như Tiểu Lan mới yêu cái loại đàn ông thôi nát đó.”, Lý Nhã Đường cũng không nhịn được thở dài.

Tào Tâm Ngọc nói: “Nếu như lần này hấn không giữ lời, em hãy tới tìm chị, chị đảm bảo với danh tiếng đệ nhất hồng nương, chị sẽ tìm cho em một người đàn ông thượng đẳng.”

Thường Trữ Viễn đứng phía xa nói chuyện với mấy người khác nhưng đồng thời cũng chú ý về phía cô, hấn không biết mấy người kia nói gì mà cô không dám ngẩng đầu lên, hấn không nhịn được liền đi tới hỏi: “Các cô đang nói chuyện gì?” Đồng thời cũng kéo Lâm Trinh Lan về phía mình.

Lam Phương Ngọc nhìn thấy Thường Trữ Viễn liền bày ra một nụ cười nhưng trong lòng thì thầm hỏi thăm hấn: “A, chúng tôi đang nói... có người đánh cuộc không biết bao giờ người đàn ông thôi nát đó mới chia tay với người phụ nữ kia, không biết Tiểu Lan có muốn đánh cược không?”

Lam Phương Ngọc nói láo cũng không cần luyện tập trước, vẻ mặt còn rất chân thành làm người ta khó có thể phân biệt thật giả.

Tào Tâm Ngọc là bạn thân của cô nhiều năm, rất là ăn ý nói tiếp: “Tiểu Lan, lần trước em đột nhiên biến mất khiến Trần Khải Văn thật đau lòng! Hắn rất muốn gặp lại em, có muốn chị sắp xếp một buổi gặp mặt không?”

Lời nói của Lam Phương Ngọc còn chưa chọc tức được Thường Trữ Viễn nhưng khi nghe Tào Tâm Ngọc nói hắn lại nhớ tới Lâm Trinh Lan từng cười nói với người đàn ông đó, hắn lập tức thấy khó chịu trong lòng.

“Tiền cược như thế nào?”, Thường Trữ Viễn hỏi Lam Phương Ngọc.

Lam Phương Ngọc không thay đổi sắc mặt liền nói: “Trong vòng một năm chia tay, trong vòng ba năm chia tay, trong vòng một năm kết hôn, trong vòng ba năm kết hôn, có bốn loại, đặt cược 5000, cậu đánh cược bao nhiêu?”

“Vậy ta đánh cược trong vòng một năm kết hôn, cược một vạn.”, Thường Trữ Viễn nói

“Không được, không được.” Lý Nhã Đường ngăn cản: “Làm gì có chuyện người trong cuộc đánh cược chứ? Nếu như cậu muốn đánh cược thì cược cái khác.”

Thường Trữ Viễn hỏi: “Được, vậy muốn cược như thế nào?”

“Trong vòng một năm kết hôn, sau đó không thể ly hôn. Tiền cược thì...” Lý Nhã Đường tính nhẩm rồi nói: “Năm ngàn vạn!”

Lời nói của Lý Nhã Đường làm mọi người thở dốc vì kinh ngạc, Lam Phương Ngọc nghe Lý Nhã Đường muốn cá cược năm ngàn vạn với Thường Trữ Viễn liền trắng bệch mặt ra, kéo cô lại nói: “Cậu điên rồi ư?”

Lý Nhã Đường đẩy tay Lam Phương Ngọc ra nói: “Bây giờ chúng ta ký tờ cam kết, nếu như sau này cậu không ly hôn thì cầm tờ giấy này tới tìm tôi. Nhưng nếu như ly hôn, tôi liền bắt cậu trả ngay năm ngàn vạn.”

Đây là cái bẫy của Lý Nhã Đường dành cho Thường Trữ Viễn. Bởi vì nếu như Thường Trữ Viễn thật sự cả đời không ly hôn, thì thời gian mà hắn có thể cầm năm ngàn vạn là sau khi chết, thử hỏi người chết làm sao có thể cầm tờ giấy đến đòi nợ chứ? Nhưng nếu như ly hôn thì cô có sẵn trong tay năm ngàn vạn.

Thường Trữ Viễn tung hoành thương trường nhiều năm, làm sao hắn không biết đây là cái bẫy chứ? Nhưng hắn vẫn cười nói: “Được! Cứ như vậy đi!”

Vì vậy, tờ cam kết cứ như vậy được lập ra.

Nam giáo sư là một giáo sư tài giỏi, người do ông đào tạo ra không ít nên người phụ trách hoạt động lần này phải thuê cả một mảnh đất cực kỳ lớn mới chứa nổi hết người.

Thường Trữ Viễn đột nhiên kéo Lâm Trinh Lan lên lễ đài, hấn nói với người điều hành vài câu rồi cầm Microphone lên nói: “Giáo sư Nam, các vị đàn anh, đàn chị và các bạn đồng học, phiền mọi người nhìn lên đây một chút.”

Thường Trữ Viễn từ trước đến giờ luôn là người dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác, hấn vừa mở miệng, cả hội trường liền im lặng.

“Hôm nay tôi muốn cầu hôn với người phụ nữ này, xin mọi người làm chứng cho tôi.”

Tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, Thường Trữ Viễn không biết từ đâu móc ra một cây phấn hồng Mân Côi dùng để trang trí hội trường, sau đó quỳ xuống trước mặt Lâm Trinh Lan.

“Tiểu Lan, anh biết những năm qua anh đối với em không được tốt, làm em chịu rất nhiều uất ức, từ nay về sau anh nguyện ý dùng cuộc đời mình để đền bù lại sai lầm này. Nếu như em nguyện ý cho anh một cơ hội, vậy thì hãy lấy anh nhé.”

Thường Trữ Viễn chưa hề luyện tập trước cũng không có bất kỳ ý tưởng nào nhưng khi quỳ gối xuống hấn lại nói năng rất trôi chảy.

Thường Trữ Viễn quá chú trọng thể diện của bản thân. Hắn không phải người dễ dàng bộc lộ tình cảm, đây là lần đầu tiên hắn chưa suy nghĩ cẩn thận mà đã tỏ tình thế này.

Lâm Trinh Lan sớm đã bị hành động của hắn làm cho choáng váng, cô ngơ ngác hỏi: “...Tại sao?”

Lâm Trinh Lan muốn hỏi là tại sao Thường Trữ Viễn lại đột ngột muốn làm chuyện này? Tại sao hắn lại muốn cưới cô?

“Bởi vì anh...” Lâm Trinh Lan muốn khóc làm mặt Thường Trữ Viễn tái đi, hắn liền mở miệng nói: “Không thể không có em.”

Câu trả lời này còn quý giá hơn lời thề ước.

Trong lúc vô tình, Lâm Trinh Lan đã sớm hóa thành xương cốt hắn, máu của hắn, trở thành một phần hắn không thể vứt bỏ! Thường Trữ Viễn thậm chí không cách nào tưởng tượng nổi nếu như không có cô làm sao hắn có thể tiếp tục sống tiếp?

Lâm Trinh Lan nghe lời hắn nói mà nước mắt rơi đầy, Thường Trữ Viễn là một người đàn ông cực kỳ chú trọng đến mặt mũi thể diện mà hắn lại nói ra những lời kia, cô không còn cần thêm bất cứ thứ gì nữa.

Lâm Trinh Lan dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, cô cúi đầu xuống “Ừ” một tiếng, Thường Trữ Viễn liền kéo cô ôm vào trong ngực trong sự tán dương của mọi người.

Nếu như biết chỉ cần đơn giản như vậy mà cô có thể vui vẻ thì hẳn đã sớm rước cô vào nhà rồi!

Lý Nhã Đường, Lam Phương Ngọc, Tào Tâm Ngọc đều bị màn cầu hôn của Thường Trữ Viễn làm cho ngây người! Bọn họ không thể nghĩ tới việc hẳn có thể cầu hôn Tiểu Lan trước mặt bao nhiêu người thế này.

Mặc dù màn cầu hôn... Ừ, coi như tạm được. Chỉ là việc đó có quan trọng sao? Ít nhất lần này xem ra Thường Trữ Viễn sẽ phải quý trọng Lâm Trinh Lan nhiều hơn trước.

Tiểu Lan hạnh phúc, người có tình đến được với nhau, không phải là điều quan trọng nhất sao?